

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/41 • 22 Ekim 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Metal grup TİS sürecinde
kritik aşama...**

**MESS'e ve sendikal ihanete
geçit vermeyelim!**

İÇİNDEKİLER

Çürümüş burjuva cumhuriyeti "ılımlı islam" kimliğine bürünürken... . 3
Sermaye devleti ABD'ye "kalkan" olmaya hazırlanıyor! 4
İrkçı-inkârcı çizgide ısrarın büyüttüğü açmaz 5
KCK davası politik mücadelenin sahnesi oluyor..... 6
"Büyük birader" bizi izliyor! 7
Metal toplu sözleşmelerinde kritik aşamaya girildi..... 8
Metal İşçileri Birliği sokağa çağırıyor.. 9
BMİS Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile konuştuk... 10
Sermayenin vurucu gücü MESS 51. yılında 11
İşçi ve emekçi hareketinden..... 12
Emekli Sen Buca Şubesi Örg. Sekreteri Orhan Saygınar'la konuştuk... ! 13
Meşaleler sendikal bürokrasiye karşı yakıldı!... 14
BETESAN direnişi Tuzla tersanelerinde odak oldu 15
Sendikalar sorunu ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele görevleri 16-17
İGDAŞ ve İDO özelleştirme kıskacında sendika ağaları susuyor! 18
Türban tartışmaları ve genç komünistlerin tutumu. 19
YÖK'e ve düzenine karşı 6 Kasım'da Ankara'dayız!... 20
Soruşturma-ceza terörüne karşı mücadele sürüyor! 21
Emekçilerin öfkesi Fransa'yı sarsıyor!..... 22
Sınıf hareketinin yeni odağı: Akdeniz Havzası - Volkan Yaraşır... 23-24
Kapitalizm kirletir, yozlaştırır ve öldürür! 25-26
Boyalı basının radikalliği ya da Radikal'in peynir devrimi - Z.Us 27
Bir şey çıkabilir miydi? M. Can Yüce..... 28
ÇHD İstanbul Şubesi Alaattin Karadağ Dava Takip Komisyonu'nun çağrısı..... 29
Kapitalizm kadın erkek eşitsizliğini büyütüyor... 30
Mücadele Postası 31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/41 * 22 Ekim 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Önümüzde her bakımdan yoğun bir mücadele gündemi var. Bu gündemi etkili bir çalışmaya konu ederek dönemi kazanabilmeliyiz.

Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltmek günün hala öncelikli görevlerinden biri. Çünkü devletin Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörü artmaya devam ediyor. Geçtiğimiz hafta içerisinde başlayan KCK davası da bu kapsamdadır. Kürt halkını siyasal bakımdan soluk alamaz bir hale getirmek isteyen sermaye devleti, yüzlerce Kürt siyasetçisini tutuklayıp yargılamaya çalışıyor.

Bir diğer mücadele gündemi ise metal grup TİS sürecidir. Sayfalarımızda çeşitli yönleriyle ele aldığımız bu konu, işçi sınıfı açısından çok önemli bir sınav haline gelmiştir. Çünkü metal işçilerinin MESS karşısında kazanması, hem sınıf mücadelesindeki dengeleri, hem de siyasal atmosferi olumlu yönde değiştirecektir. Veriler MESS ve Türk Metal çetesinin bir oldu bittiye hazırlandığını gösteriyor. İşkolunda öncü ve devrimci metal işçileri bir eylem süreci başlatmış bulunuyor. Fakat henüz bu mücadele oldukça cılız. Sınıf hareketinin önümüzdeki dönem seyri bakımından son derece hayati bir önem taşıyan bu sürece yüklenmek büyük önem taşıyor.

Bir başka önemli gündem konusunu ise Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesiyle ilgili açılan davanın ikinci duruşması oluşturuyor. 9 Kasım'da, bir polisin göstermelik olarak yargılandığı davanın görüldüğü Bakırköy Adliyesi önünde olunacak. Konuyla ilgili etkinlikler 30 Ekim'de yapılacak basın toplantısıyla başlıyor. Duruşmanın hemen ardından 19 Kasım günü ise katliamın yıldönümü. Bu tarihte Alaattin'in katledildiği yer ve mezarı başta olmak üzere anma etkinlikleri düzenlenecek. Yoldaşımızı hakettiği biçimde anmak için hazırlıklarımıza şimdiden başlamalıyız.

Bu aynı günlerde Ekim Devrimi'nin 93. yıldönümü ile Parti'nin 13. mücadele yılını kutlayacağız. Kuşkusuz bu büyük tarihsel olayları sadece kutlamakla sınırlı kalmayacağız. Bu tarihsel günleri, aynı zamanda bugünkü mücadele görevlerini

kavramak ve bu vesileyle güncel sorunlara tarihsel bir perspektiften çözümler göstermek için değerlendireceğiz. Bu anlayışla bir dizi kentte "Ekim Devrimi ve Ulusal Sorun" başlıklı paneller düzenlenecek. Bu panellere etkin bir katılım sağlayarak ulusal sorunda devrimci çözüm yolunu güçlü biçimde gündeme sokmalıyız.

Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi'nin Ekim sayıları çıktı. Bürolarımızdan ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

Çürümüş burjuva cumhuriyeti “ılımlı islam” kimliğine bürünürken...

Referandumun ardından dinsel gericiлик cephesinden devlet üzerinde elde edilen yeni mevzilerin pekiştirileceği ve bunlara yenilerinin ekleneceği kesindi. Nitekim kısa bir süre içerisinde AKP hükümeti üst üste bu yönde adımlar atmaya başladı.

Devletin gizli ama gerçek anayasası olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nden daha önce hep iç tehdit olarak görülen “irtica”nın çıkarılması bu adımlardan ilkiydi. Anayasa değişikliği yapılarak açılan yoldan esasa ilişkin adımları atma zamanı gelmişti. MGSB'deki bu değişiklik, düzen güçleri arasındaki güç ve iktidar ilişkilerinde yeni dengeleri tescil ve ilan etmek anlamına geliyordu. Bu nedenle bu sembolik ancak politik değeri yüksek bir adımdı.

Fakat AKP'nin asıl önemli hedefi yüksek yargının amacına uygun biçimde düzenlenmesi ve denetim altına alınmasıydı. Anayasa değişikliği paketinin en önemli başlığını da bu kapsamdaki düzenlemeler oluşturuyordu. Geçtiğimiz günlerde bu süreç de büyük ölçüde tamamlanmış oldu. Mevcut HSYK üyeleri baskılar altında istifa ettirildi ve her açıdan tartışmalı seçimlerle yerlerine blok olarak AKP'nin istediği isimler geçirildi. Bu adımlarla birlikte AKP yargıyı da büyük ölçüde iktidarının sağlam bir kalesi olarak eline geçirmiş oldu.

Bu adımı türban konusunda atılan adımlar izledi. Zaten referandumun hemen ardından türban konusu CHP'nin de katkısıyla gündeme getirilmiş ve üniversiteler cephesinde YÖK üzerinden birtakım fiili adımlar atılmıştı. Fakat HSYK seçimlerinin ardından konu artık üniversiteleri aşan bir kapsamda, “kamusal alan” kavramı altında, devletin içerisine taşınması yönüyle ele alınmaya başlandı. Bu doğrultuda en çarpıcı adım ise Çankaya'da atıldı. Gül'ün türbanlı eşi ilk kez resmi bir törende askeri birlikleri selamladı. Böylece, burjuva cumhuriyetinin kimlik değişiminde önemli bir mesafe alındığı, giderek “ılımlı-islamcı” bir kimliğe büründüğü tescillenmiş oldu.

Bu noktaya gelinmesinde dinci parti karşısında laik kesilen düzen güçlerinin de önemli bir rol oynadığı, buna zemin hazırladığı belirtilmelidir. Çünkü ne kadar Kemalist ve laik bir kimlik yaratmaya çalışsa da, burjuva sınıf iktidarı her zaman dinsel ideolojiyi ve bir siyasal akım olarak dinsel gericiлиği işçi sınıfı ve emekçileri denetim altında tutmanın ve yönetmenin temel bir aracı olarak kullanmış, bunun için dini bizzat devlet içerisinde kurumsallaştırmış, devlet bütçesinin en büyük dilimlerinden birini de ona tahsis etmiştir.

Devlete laik bir kimlik vermeye çalışırken dini devlet içerisinde kurumsallaştırmak ve bizzat toplum içerisinde örgütlemek kuşkusuz bir çelişkiydi. Özellikle 12 Eylül sonrasında dinsel gericiлиği devrimci mücadeleye karşı bir dalgakıran olarak kullanma politikası ise bu çelişkiyi daha da derinleştirdi. ABD'nin “ılımlı islam” projesi çerçevesinde önu açılan dinsel gericiлик bundan en iyi bir biçimde yararlandı. Devlete hakim tekelci burjuvazi karşısında ortaya çıkan rakip tekelci burjuva kesim bu çelişkiyi devlete ve topluma hakim olmanın bir olanağı haline getirdi. Devlet iktidarını elinde tutan geleneksel tekelci burjuvazi tarafından toplumu yönetmenin bir aracı olarak kullanılan dinsel gericiлик, iktidarı isteyen bu yeni burjuva kesimlerin

elinde toplumu da arkasına alarak, devlet üzerindeki güç ve etkinliğini artırmanın, giderek egemen olmanın bir imkanı haline getirildi.

Tekelci burjuvazi ve yıllarca onun adına ülkeyi yöneten asker ve sivil bürokratlar, ezilen milyonları yönetme yeteneklerini yitirdikleri ölçüde, bu yeni dinci gerici burjuva akıma sırtlarını dönmemişler, onu kontrol altında tutup terbiye ederek kullanmanın yollarını aramışlardır. 28 Şubat operasyonu ve RP'den AKP'nin çıkarılması bu çerçevedeki müdahalelerin ürünüdür.

Fakat sorun sadece bir dinsel siyasal hareketin güçlenmesi değil, iktidarı ele geçirmek isteyen bir yeni tekelci burjuva kesimin gücüne uygun bir egemenlik arayışıdır. Bu nedenle bu terbiye operasyonları dinsel gericiлиğin ve rakip burjuva güçlerin yükselişini önleyememiş, aksine onların yolunu daha da düzlemiştir.

Öte yandan, düzen siyasetinin çivisi çıkmıştı ve tekelci burjuvazinin en acil ihtiyacı “istikrar”dı. 28 Şubat operasyonunun ardından burjuva siyaset sahnesi düzenlenmiş, fakat ardından tüm koalisyon ortakları 2002 seçimlerinde siyaseten silinirken, AKP tek başına hükümet kuracak siyasal üstünlüğe ulaşmıştı. Tüm alternatif yaratma çabalarına karşın, tekelci burjuvazinin ihtiyaç duyduğu “istikrar”ı AKP'den başka sağlayabilecek bir parti yoktu ortada ve hala da yok. Bu nedenle, tüm risklere karşın AKP'nin önu kesilmemiş, ondan yararlanma yolu tutulmuştur.

Tekelci burjuvazi bu hesaplarında yanılmamıştır da. AKP dayandığı burjuva kesimi kayırsa da, tekelci burjuvazinin geleneksel kesimlerinin çıkar ve ihtiyaçlarına da fazlasıyla yanıt vermiştir. Bir taraftan Çalıklar palazlandırılırken, öte yandan Koçlar'a özelleştirme yağmasından büyük paylar verilmiştir. TÜSİAD burjuvazisinin özellikle önde gelenleri bu dönemde belirgin bir büyüme yaşamış, bazıları varlıklarını ve karlarını birkaç kat katlamışlardır.

Ancak bu süreçte hem bir iktidar gücü olarak AKP devlet içerisindeki konumunu pekiştirmiş, yeni mevziler kazanmış, hem de arkasındaki burjuva kesimler önemli bir gelişme düzeyine ulaşmışlardır. Sonuçta tümüyle gerici sınıf çıkarları için kullanılan AKP, bir noktadan sonra artık üzerinde denetim kurulamaz bir güç haline gelmiştir. Bu bakımdan

önemli eşiklerden biri Cumhurbaşkanlığı seçimleriydi. En önemli hamle ise Ergenekon kodlu operasyonlar ile ordunun ve ulusalcı muhalefetin etkisizleştirilmesi oldu. Son gelişmelerle birlikte de burjuva cumhuriyeti giderek “ılımlı İslam cumhuriyeti” kisvesine bürünmekte, bu doğrultudaki adımları birbirini izlemektedir.

Dinci gericiлик cephesinin egemen iktidar gücü olması ve devlete yeni bir kimlik kazandırması karşısında tekelci burjuvazinin geleneksel kesimleri rahatsız olmakla birlikte, başka seçenekleri olmadığı ölçüde, daha çok ekonomik bakımdan koparacaklarının hesabıyla hareket etmektedirler. Ayrıca dinin toplumun yönetiminde etkili bir biçimde kullanılmasından da memnuniyet duymaktadırlar.

Burjuva cumhuriyetinin kurucu partisi olmakla övünen CHP ise artık laiklik vb. ikiyüzlülükleri bir yana bırakarak, kendisini AKP karşısında bir siyasal alternatif haline getirebilecek manevralar yapmakta, türbanı bile kendi yönünden istismar etmeye çalışmaktadır.

İşçi ve emekçiler için asıl sorun, basitçe burjuva cumhuriyetin islami bir kimliğe bürünmesi değil, dinsel gericiлиğin tüm toplumun üzerine bir karabasan gibi çökmesidir. Din burjuva cumhuriyetin kuruluşundan bu yana işçi ve emekçileri düzene bağlamak üzere sistematik biçimde kullanılmıştır. Fakat yeni dönemde bunun yaratacağı sonuçlar çok daha ağır olacaktır. Kapitalist düzenin derinleşen krizinin her geçen gün daha fazla umutsuzluğa ve çaresizliğe ittiği daha geniş emekçi yığınlar, devlet iktidarında etkin bir konum kazanmanın olanaklarını çok daha etkili bir biçimde kullanacak olan dinsel gericiлик tarafından koyu bir karanlığın içine çekilmeye çalışılacaktır.

Dolayısıyla, dinci gericiлик cephesinin toplum çapında yaygınlaştırmaya çalıştığı bu modernize edilmiş ortaçağ karanlığına karşı etkin bir mücadele büyük bir önem taşımaktadır ve günün en temel görevlerinden biridir. Bu mücadele ancak devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi, emekçi yığınlar içindeki çaresizlik ve umutsuzluk duygusunun eylemli bir mücadele süreci içinde adım adım aşılması, böylece dinsel gericiлиğin beslediği zeminin temelden kurutulmasıyla başarıya ulaşabilecektir.

Sermaye devleti ABD'ye “kalkan” olmaya hazırlanıyor!

ABD, “füze kalkanı sistemi” kurma hazırlığına birkaç yıl önce başlamıştı. Pengaton’daki savaş baronlarının basıncıyla gündeme getirilen bu proje, ilkin doğu Avrupa ülkeleri için planlanmıştı. Ancak Rusya’nın gösterdiği sert tepki, ABD şeflerinin geri adım atmasına neden olunca, gözler Türkiye’ye çevrildi.

Dinci gericiğin şefi Tayyip Erdoğan ile müritleri, savaş baronlarıyla yürüttükleri pazarlıkları uzun süre toplumdaki sakladılar. Ancak bir Pentagon yetkilisinin açıklamaları, Washington-Ankara arasında devam eden kirliliği örtün perdenin açılmasına neden oldu. Kısacası pazarlıklar, bu sistemin Türkiye topraklarında kurulmasına odaklanmış bulunuyor.

Füze kalkanı sistemi “etkin taşeronluk” için “bulunmaz nimet...”

Vahşi emek sömürüsü sayesinde palazlanan Türk burjuvazisi ve onun devleti, emperyalistlerin güdümünde icra edilecek “etkin taşeronluk” rolüne hazır olduğunu her fırsatta dile getiriyor. Bu yönde bazı fiili adımlar da atan sermaye iktidarı, bu uğursuz misyonu resmîyete dökmek için de çaba sarf ediyor. ABD emperyalizminin bölgesel politikalarına uygun, ancak belli inisiyatif alanları da içeren bir role talip olan işbirlikçi burjuvazi, bu sayede hem ekonomik hem siyasi etkisini daha da yaygınlaştırmayı hedefliyor.

Bu açıdan bakıldığında, füze kalkanı sisteminin Türkiye topraklarında kurulması, sermaye iktidarını, “bölgenin vazgeçilmez tetikçisi” mertebesine taşıyacaktır. Gerçi Ankara’daki Amerikancı rejim 60 yıldan beri emperyalist/siyonist güçler adına tetikçilik yapıyordu ama, füze kalkanı sisteminin kurulması, tetikçilikte yeni bir evreye işaret edecektir.

Pentagon adına konuşan görevlilerin ifadelerine bakıldığında, Türk sermaye devletinin söz konusu sistemin kurulmasıyla ilgili pazarlıklara sıkı bir şekilde devam ettiği görülüyor. Açıklamalardan anlaşıldığı kadarıyla, meseleyi teknik boyutuna kadar tartışan AKP şefleri ile diğer devlet görevlileri, füze kalkanı sisteminin Türkiye topraklarına kurulmasına razı olmuş görünüyorlar.

Örneğin ABD Savunma Bakanlığı’nın (Pengaton) Avrupa ve NATO politikasından sorumlu yetkilisi Jim Townsend’in açıklamaları, kirliliğin hızla devam ettiğini kanıtıyor.

“Türkiye, NATO içinde en başından beri çok güçlü ve çok aktif bir müttefik oldu ve dolayısıyla Türkiye ile çalışmak bizim için çok doğal bir şey” şeklinde konuşan Pentagon şefi, Ankara’daki işbirlikçiler için şu çerçeveyi çiziyor: “Türkiye ile çok iyi, derin görüşmelerimiz oldu. Şimdi Ankara bir karar verecek, hem Türkiye’nin rolü konusunda, hem de özellikle, İttifak içinde, füze savunma sistemini bir NATO kapasitesi olarak üstlenmeye dair siyasi kararlar ilgili oylama olduğunda Türkiye’nin nerede duracağı noktasında...”

Düzen kalemşörlerinin belirttiğine göre, sermaye iktidarı adına Pentagon şefleriyle görüşen görevliler şu konularda pazarlık yapmaktadırlar: “Radar ve füze bataryalarının ikisi de Türkiye’de mi olacak? Yoksa sadece radar Türkiye’de, füze bataryası Bulgaristan veya Romanya’da mı olacak? Bu durumda ‘kalkan’ Türk devletinin elinde, ‘kılıç’ başkalarının elinde mi olacak? Vur emrini kim verecek? Genelkurmay Başkanlığı mı, NATO mu, tetik kimin elinde olacak? Vb. ...”

Buna göre Ankara’daki işbirlikçi takımı, sistemin Türkiye topraklarına kurulmasına onay vermiş, ancak teknik meselelerde pazarlığa devam etmektedir.

Washington-Ankara hattındaki uğursuz trafikteki yoğunluk ve İngiliz yayın kuruluşu BBC’ye açıklamalarda bulunan ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton’ın, Ankara’daki işbirlikçi rejime dizdiği methiyeler, kirliliğin pazarlıklarda önemli bir ilerleme sağlandığı kanısını güçlendiriyor.

Bu aralar Washington’da başlayan Amerikan-Türk Konseyi’nin 29. yıllık konferansına Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Devlet Bakanı Zafer Çağlayan gibi AKP’nin etkin şeflerinin de katılımı dikkat çekiyor. Amerikan tarafından ise Savunma Bakanı Robert Gates ile Ulusal Güvenlik Danışmanı James Jones’in katılımı da, füze savunma sistemiyle ilgili üst düzey pazarlıkların devamına işaret ediyor.

Yine düzen kalemşörlerinin diplomatik

kaynaklardan devşirdikleri bilgiye göre, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül’ün ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ve Savunma Bakanı Robert Gates’le yaptıkları görüşmelerde de, füze savunma sistemi, temel gündem maddesi olmuş.

Görünen o ki, Tayyip Erdoğan’la müritleri için tek sorun, bölge halklarını tehdit edecek bu sistemin, bölge ülkeleriyle kurulan çok yönlü ilişkileri zedeleyecek olmasıdır; özellikle de İran’la... Zira hem komşularla “sıfır sorun” politikasını sürdürmek hem füze kalkanı sistemini kurmak aynı anda olacak şeyler değildir. Bundan dolayı, bir yandan savaş baronlarıyla pazarlıklar sürdürülüyor öte yandan bu açmazı aşmak için uygun bir formül aranıyor.

Emperyalist zorbarlarla düşkün tetikçilerinin riyakârlığı

Füze kalkanı sistemi, güya savaş aygıtı NATO üyesi devletleri hedef alacak balistik füze saldırılarını önlemek için kuruluyor. Oysa dünyadaki savaş, çatışma ve işgallere bakıldığında, halkları tehdit eden hâlihazırdaki en vahşi gücün emperyalist güçlerle onların savaş aygıtı NATO olduğu açıkça görülür.

Afrika halklarını birbirine kırdıranlar, Yugoslavya’yı paramparça edip halkları birbirine boğazlatanlar, Afganistan’ı işgal edenler, Irak’a karşı on yılda iki savaş ve vahşi bir abluka uygulayarak milyonlarca insanı katledenler, kural ve yasa tanımayan bir güç olan siyonist İsrail’e “özel koruma” sağlayanlar, emperyalist güçler ve onların vurucu gücü NATO’dan başkası değildir.

Görüldüğü üzere NATO üyesi devletler tehdit altında değil, tam tersine saldırgan konumdadırlar. Tek bahaneleri ise, Usame Bin Ladin tarafından planlandığı iddia edilen bazı eylemlerdir. Bilindiği üzere Bin Ladin ve örgütü El Kaide de emperyalistler tarafından imal edilmiştir.

Vurgulamak geriyorki, Ankara’daki işbirlikçi takımı, emperyalistlerin insanlığa karşı işlediği bu ağır suçların çoğuna ortak olmuştur/olmaktadır. Füze kalkanı projesi de bu suç ortaklığının daha üst bir boyuta taşınmasından başka bir şey değildir.

NATO ve ABD üslerinin kapatılması mücadelesi yeniden yükseltilmelidir

Var olan ABD ve NATO üsleri yetmiyormuş gibi, sermaye iktidarının emperyalistler adına tetikçiliği yeni bir boyuta taşıyan bir proje için pazarlığa oturması, pervasızlığın doruk noktası sayılmalıdır. Egemenler, sınıf hareketi ve anti-emperyalist mücadelenin zayıflığından yararlanarak bu uğursuz adımları atabiliyorlar.

İşçi sınıfı, emekçiler ve bu toplum kesimlerinin siyasi temsilcisi olan ilerici ve devrimci güçler, bu pervasızlığa dur demek için, zaman geçirmeden harekete geçmelidirler. Türkiye dahil tüm bölge halklarının geleceğini tehdit eden bu girişimi engellemek için mücadele yükseltilmeli, emperyalist güçlerle işbirlikçilerinin suç ortaklığı teşhir edilmeli, tüm NATO ve Amerikan üslerinin kapatılması şiarı gur bir şekilde yükseltilmelidir.

İrkçi-inkârcı çizgide ısrarın büyüttüğü açmaz

18 Ekim'de başlayan 151 sanıklı KCK davasının hukuksal değil siyasal bir süreç olduğu konusunda bir fikir birliği mevcut. İlk duruşmanın tutuklamalardan 18 ay sonra yapılması bile, bu davanın, devletin Kürt hareketine karşı geliştirdiği siyasal bir manevra olduğunu göstermeye yetiyor. Tartışma ve beklentiler de, bu siyasal davadan nasıl bir sonucun çıkacağına odaklanmış bulunuyor.

Hem Kürt hareketinin liderleri hem de "artık yeter, bu sorun çözülsün" diyen burjuva liberallerinin beklentisi, tutuklu bulunan 103 sanığın serbest bırakılması yönündedir. Buna göre devletin bu "jesti" ateşkesin 31 Ekim sonrasında da devam etmesini sağlayacaktır, ki barış yönünde ciddi adımların atılabilmesi için silahların susması büyük bir önem taşımaktadır.

Sanık sayısının fazlalığı, iddianamenin binlerce sayfa tutması, dava sürecinin uzamasını kaçınılmaz kılıyor. Ancak davanın ilk iki gününden yansıyanlar, ırkçı-inkârcı politikada ısrar eden sermaye iktidarı ile icra kolu AKP'nin "jest" yapmak gibi bir dertlerinin bulunmadığını gözler önüne serdi. Bu yönüyle, Kürt hareketi ile burjuva liberallerinin beklentilerinin suya düştüğünü söylemek mümkün.

İrkçi-inkârcı zihniyet

Savunma adına açıklama yapan eski DEP milletvekili Hatip Dicle, savunmayı anadilde yapmak istediklerini beyan etti. Bu isteği reddeden mahkeme, duruşmalarda anadilin kullanılmasına bile tahammül edemedi. Sermayenin hukuksal alandaki temsilcilerinin sergilediği bu tutum, ırkçı-inkârcı zihniyetin devletin tüm katlarında ne denli köklü olduğunun bir başka kanıtıdır. Kürt sorununa "çözüm" arayışlarının hızlandığı bir dönemde sergilenen bu tutum, Amerikancı rejimin Kürt sorununa çözüm üretme noktasındaki aczinin de yeni bir örneğidir.

Amerikancı rejim saldırı dozunu arttırdı

KCK duruşmasının Diyarbakır'da devam ettiği günlerde hem ordu hem hükümet tarafından atılan adımlar, PKK ve onun şahsında Kürt halkını hedef alan saldırıların dozunun arttırılacağını haber veriyordu.

Özel kuvvetler eşliğinde saldırı başlatan Türk ordusu, binlerce askeri halen "saldırmazlık" pozisyonunda bulunan PKK gerillalarının üstüne saldı. Savaşı tırmandıran bu saldırıya, yüzlerce komandonun İran sınırını aştıkları haberleri eşlik etti. Kapalı kapılar ardında "terör zirvesi" düzenleyen, sınır ötesi saldırılara izin veren tezkereyi bir yıl uzatan sermaye iktidarının, "ez ve çöz" noktasındaki ısrarını sürdürdüğü bu örnekler üzerinden de açıkça görülüyor.

Ordu saldırı dozunu arttırırken, AKP hükümetinin şefleri de kin kusan açıklamalarının üslubunu sertleştirdiler. Hem Erdoğan hem müritlerinin benzer açıklamalarda bulunması, Amerikancı rejimin "önce ez sonra çöz" şeklinde özetlenen resmi çizgisinin devam ettiğine işaret ediyor.

Kürt hareketine kin kusan Erdoğan BDP'ye silah bırakması çağrısında bulunarak, ırkçı-inkârcı zihniyetten taviz vermeye hazır olmadığını gösterirken, müritleri de ondan geri kalmadı. Erdoğan'ın Başdanışmanı Yalçın Akdoğan'ın, "Açılım var diye

PKK illegal faaliyetlerini, şehir çalışmalarını, baskı ve tehdidi sona erdirmeye göre, devlet de gereken güvenlik çalışmalarını yapmak durumundadır. Açılım bir kısım yasadışılıklara göz yummak, tolere etmek anlamına gelmiyor" şeklindeki açıklaması, dinci gerici şeflerin ruh halini ortaya koyuyor. Elbette bu, AKP'nin ötesinde, resmi devlet çizgisidir aynı zamanda.

Devlet çatışmaları tırmandırarak adımlar atıyor!

Devletin KCK davasında sergileyeceği tutumu yakından izleyen Kürt hareketi, her şeye rağmen belli beklentiler içindeydi. Tutuklu bulunan Kürt liderlerin serbest bırakılması, yumuşama ve çözüm yönünde atılacak önemli bir adım olarak değerlendiriliyordu. Zira Abdullah Öcalan'la görüşen devletin, meşru zeminde politika yapan Kürt liderleri tutuklamasının görünürde mantıklı bir nedeni yoktu.

Umutunu kesme de, devletin ırkçı-inkârcı resmi çizgisini yakından tanıyan Kürt hareketi yine de ihtiyatlı bir bekleyiş içindeydi. Gerçi düzen içi çözüme endekslenen bir hareketin beklentilerini koruması kaçınılmazdır, ama bu nokta aynı zamanda açmazın da başladığı yerdir. Zira düzen iğreti bir çözüm üretme gücünü ortaya koymaktan acizdir; dolayısıyla bu yöndeki beklentileri boşa düşürmeye de devam edecektir.

Öcalan'ın, "31 Ekim'e kadar çözüm yönünde adım atılmazsa, kelle gitse de çekileceğim" şeklindeki açıklaması, Tayyip Erdoğan'ın BDP'yi doğrudan hedef gösteren saldırgan sözleri, Selahattin Demirtaş'ın Tayyip Erdoğan'a verdiği sert yanıt... Tüm bunlar, önümüzdeki günlerde düzen cephesinde bir

yumuşamanın sözkonusu olmadığını gösteriyor.

Yine de devlet taktik olarak bazı Kürt siyasetçilerini serbest bırakabilir. Ahmet Türk'ün, PKK'nın 30 Ekim'de sona erecek olan "eylemsizlik" dönemini uzatmasında KCK davasındaki tahliyelerin rol oynayacağına işaret eden açıklaması, devleti böyle bir taktik izlemeye zorlayabilir. Zira Kürt halkının düzenden tamamen umut kesmesini önlemek için bu tür manevralar gerekiyor.

Ancak böyle bir manevra yapılsa bile, rejimin saldırgan çizgi izleyeceğine dair güçlü kanıtlar yerli yerinde duruyor. Abdullah Öcalan'ın "yeşil kompo" şeklinde tarif ettiği, diğer Kürt liderlerin ise "çatışmaları kışkırtan adımlar" diye tanımladığı resmi devlet çizgisinin en azından bir süre daha aynı katılığa sürdürüleceği görülüyor.

Kürt halkının direnme kararlılığını kırma girişimi boşa düşecektir

Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük özelemlerine saygı duyduğundan değil, ABD ile büyük sermaye istediği için "Kürt açılımı"ni başlatan sermaye iktidarı, bazı kısıntı tavizler vermeden önce Kürt hareketini tasfiye etmek istiyor. Masaya oturduğunda kolu kanadı kırılmış, yaptırım gücü asgariye indirilmiş olmalı ki, sınırlı çözümler üretme noktasında dahi kaygı ve açmazlarla yüzyüze olan rejim bazı adımlar atabilsin.

Hem Öcalan'la pazarlık hem saldırgan politikada ısrar, hem açılım hem de Kürt halkına kin kusmak... Zıt gibi görünen bu taktikler, devletin açmazını da ele veriyor. Zira ne soruna düzen içi bir çözüm üretebiliyor ne Kürt halkının direnme iradesini kırabiliyor. Amerikancı rejimin bu açmazı, düzenden çözüm bekleyenlerin neden döne döne hayal kırıklığına uğradıklarını da anlatmaktadır.

Kürt halkının direnme iradesinin çözüm gücüne kavuşması, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik mücadelede buluşabilmesiyle mümkündür. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltmeyi başardıklarında, birleşik mücadele doğrultusunda önemli adımlar atılmış olacaktır. Güç ve olanaklar bu birleşik mücadelenin zeminini güçlendirmek için seferber edilmelidir.

Kürt sorununda AKP reçetesi

AKP'nin Kürt sorunundaki çözüm reçetesi belli oldu. Buna göre "çözüm" için Diyanet İşleri Başkanlığı vaaz hazırlayacak, Kuran kurslarıyla imam-hatip liselerinin sayıları arttırılacak.

AKP'nin Kızılcahamam kampı sırasında Beşir Atalay tarafından ifade edildi bu çözüm reçetesi. Atalay, milletvekili Osman Kılıç'ın "teröre karşı manevi önlemler arttırılsın" talebine karşılık olarak "manevi önlemlerin zaten alınmakta olduğunu" söyledi.

Konuşmasında, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın vaazlar üzerinde çalıştığını, vaazlarda birlik ve kardeşliğe vurgu yaptığını söylerken, ayrıca bölgede imam-hatip liseleriyle Kuran kurslarının sayılarının arttırılması yönünde çalışmaların da sürdüğünü anlattı.

Bunun, tam da AKP'nin meşrebine uygun bir çözüm planı olduğu açık. Ancak bu tür uygulamaların

AKP'ye özgü olmadığı da biliniyor. Cumhuriyet tarihi boyunca bu uygulamalar devletin hem Kürt halkına ve hem de genel olarak işçi ve emekçilere yönelik kullandığı silahlar oldu. Özellikle 12 Eylül darbecileri tarafından etkili biçimde kullanıldı. Zaten AKP gücünü ve siyasal varlığını büyük ölçüde bu sürece borçludur.

Bu arada belirtelim ki, Kürt halkına yönelik dinci kuşatma sadece Atalay'ın söylediklerinden ibaret değildir. Fethullahçılar da bir süredir etkin biçimde bölgede çalışıyorlar. Kürtçe dini TV ve okullar bu amaçla yakın zamanda devreye sokuldu. Böylelikle Kürt halkının mücadele değerlerini çökertmeye, on yılları bulan mücadeleyle darbelenen geri-feodal siyasal ve kültürel değerler sistemini onarmaya çalışıyorlar.

Tüm bunlar bir kez daha kurulu düzen zemininde herhangi bir çözümün, Kürt halkına eşitlik ve özgürlük

KCK davası politik mücadelenin sahnesi oluyor....

104'ü tutuklu toplam 151 Kürt siyasetçisi ve aydın, 18 Ekim günü ilk kez hakim karşısına çıkarıldılar. Duruşmalar haftasonu ve Mahkeme Heyetinin ertelediği günler hariç, her gün devam edecek. Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmalara Kürt siyasetçilerin, avukatların ve basın mensuplarının yanısıra sayıları 80'i bulan sınırlı sayıda izleyici alınıyor.

Adliye çevresinde yoğun polis ablukası

Adliye çevresi ve girişleri, sermaye devletinin 'güvenlik önlemi' adı altında yoğun polis ablukasına alınmış durumda. Duruşma için Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü tarafından 2 binin üzerinde polisin görevlendirildiği belirtildi.

Ring aracıyla adliyeye getirilen KCK sanıkları, aileleri tarafından alkış, zılgıt ve zafer işaretleriyle karşılandı.

BDP'den adliye önünde 'barış nöbeti'

Birçok ilerici, devrimci kurum ve demokratik kitle örgütü temsilcisinin de takip ettiği duruşma için BDP tarafından adliye binası yakınına 'Barış nöbeti' çadırları kuruldu. Duruşmalar boyunca bekleyiş burada sürüyor.

Mahkeme politik bir mücadele sahası

Duruşmayı yaklaşık 300 avukat takip ederken, kimlik tespiti sırasında Kürt siyasetçiler hakime yanıtlarını Kürtçe "Amade me" ve "Ez li virim" (Buradayım) şeklinde veriyorlar.

Sanıkların Kürtçe savunma yapma talebinin reddedildiği 2. duruşmada mahkeme heyeti devletin iradesini yansıttığı kararını açıklarken bin dereden su getirdi. Mahkeme başkanı gerekçelendirmesinde, AİHM içtihatlarına göre, anadilde savunma talebiyle ilgili olarak mahkemenin sanıklara ücretsiz tercüman tayin etmesi gerektiğini söyledikten sonra, "Sanıkların bugüne kadar sorgu ve soruşturma aşamasında Türkçe konuştukları, eğitim ve sosyal durumları, Türkçe bildiklerini gösterdiği, bu nedenle AİHM'in 6/E maddesi ile CMK'nın 202/1 maddelerindeki gerekçeleri karşılamadıklarını, ayrımcılık olacağı ve yargılamanın uzayacağı gözönüne alınarak, sanıkların Kürtçe savunma talebi oy birliğiyle reddedilmiştir" dedi.

Mahkemenin gerekçesinde "ayrımcılık olacağı" ifadesi dikkat çekiyor. Anadilde savunma yapma talebi gibi meşru bir talep karşısında ayrımcılık iddiasını öne sürmek akla ve mantığa zarar bir gerekçelendirme. Bu, mahkeme heyetinin politik bir karar aldığını gösteriyor. Böyle bir gerekçelendirmeyle de bu kararına hukuki görüntüsü vermeye çalışmıştır.

Bu karardan da görüleceği üzere, mahkeme bir politik mücadele arenasına haline gelmiştir.

Sermaye devleti bu davayı açarak Kürt hareketinin boynuna bir pranga takacağını hesaplamıştı. Ancak mahkeme süreci Kürt siyasetçilerin Kürt halkının haklı taleplerini savunmasıyla farklı bir seyir kazanmış oldu. Zira böylelikle devletin hesapları da büyük ölçüde bozulmuş oldu.

Burjuva medyaya yansıyan birçok yorumda da bundan duyulan tedirginlik göze çarpıyor. Bu

yorumlarda, yargılananların mahkemeyi siyasal bir kürsü haline getirerek bunun da yeni bir Habur olayına yolaçabileceği vurgusu dikkat çekiyor. Böylelikle Kürt halkı korkutulmaya çalışılıyor.

Duruşmaların 2. ve 3. gününde iddianamenin özeti okundu. İddianame hakkında ise müdafî avukatlarından Selçuk Kozağaçlı hukuki bir evrak niteliği taşımadığını, mahkemenin iddianameyi yok sayarak iade etmesini talep ederek "Delil toplama işlemi ve tutuklanmalar hürriyeti tehdit, yağma ve şantajdır" dedi.

3. duruşmada keyfi tutumlar

Duruşmanın öğleden sonraki oturumunda sanık avukatları, kolluk kuvvetlerinin sanıklar ile aralarına güvenlik kordonu oluşturmasına bu yolla sözlü ve fiziki temasın engellenmesine tepki gösterdi. Savunma avukatları, uygulamanın Cumhuriyet Savcılığı talimatıyla yapıldığını öğrenmek için müzakere yazılmasını isterken Mahkeme Başkanı güvenlik sorununu gerekçe göstererek konunun kendi bilgileri dahilinde olduğunu belirtti. Savunma avukatları CMK'da bunu gerektirecek ibarelerin olmadığını, dolayısıyla teması engellenmenin yasal olmadığını belirterek, kordonun kaldırılmasını talep etti. Mahkeme Başkanı'nın, "Öyle devam edeceğiz" şeklindeki cevabı üzerine Av. Sezgin Tanrıku, "Yani kısıtlıyor musunuz?" sorusunu sordu. Mahkeme Başkanı, "Evet kısıtlıyoruz" dedi.

Ardından söz alan savunma avukatlarından Av. Metin Yeliz'in sanık ve avukatların yan yana oturması talebi de reddedildi. Mahkeme Başkanı "Güvenlik zafiyeti" oluşturacağı gerekçesini öne sürdü. Savunma avukatlarının "güvenlik zafiyetinin" tanımlanması talebini yanıtsız bırakan Mahkeme Başkanı ise "Tamam" diyerek, keyfi bir biçimde tanımlamayı yapmadan iddianamenin okunması talimatını verdi.

Yargılama devletin aczini gösteriyor

Kuşkusuz bu çabalar nafi değildir. Çünkü binlerce Kürt siyasetçisini yargılamakla devlet aslında Kürt halkını yargılamaya kalktı. Fakat bir halkın dilini, kimliğini, ulusal haklarını yargılamaya kalkınlar, gerçekte nasıl bir acz içerisinde olduklarını gösteriyorlar sadece.

Mahkeme sürecinin mevcut seyri bu gerçeği teyit ediyor.

Kürt halkına yönelik yargı terörüne son!

Yargılama durdurulsun, tutuklular serbest bırakılsın!

Yüzlerce Kürt aydını, belediye başkanı ve siyasetçinin yargılandığı 'KCK davası' görülmeye başlandı.

Bu dava, Kürt halkını teslim almaya yönelik kapsamlı planın bir parçasıdır. Öncü ve ilerici birikimi biçilerek Kürt halkının mücadele azmi ve cesareti kırılmaya çalışılmaktadır.

Bu dava ile Kürt halkının onuru yaralanmaya çalışılmaktadır. Tutuklananların, Nazileri aratmayan bir muameleye maruz bırakılması bunun içindir. Böylelikle aynı zamanda Kürt halkına "ya imha ya da teslimiyet" dayatılmaktadır.

Böylesine bir saldırganlık "açılım" adı altında Kürt sorununda düzen içi çözüm beklentilerinin büyütüldüğü bir dönemde gerçekleşmiştir. Kuşkusuz bu bir rastlantı değildir. Düzen güçleri "çözüm" adı altında Kürt halkına tasfiyeyi dayatmaktadır. Yalanla, dolanla, yetmediğinde ise baskı ve terörle sonuca gitmeye çalışılmaktadır.

Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, bu dayatma ve saldırılar geçmişte olduğu gibi Kürt halkının mücadele direncine çarpmıştır, çarpacaktır. Ne binlerce Kürt siyasetçisinin tutuklanması, ne de baskı ve terör Kürt halkının onurunu teslim alabilir, mücadele azmini kırabilir. Baskı ve operasyonlar, düzmece yargılamalar sermaye devletinin Kürt sorununu çözmekteki acizliğini göstermekten başka bir işe yaratmayacaktır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), bu anlayışla Kürt halkının yanında, sermaye devleti ve faşist terörünün karşısındadır. Tüm işçi ve emekçileri de Kürt halkının yanında saf tutmaya çağırılmaktadır.

Sermaye devleti Kürt halkına yönelik baskı ve terörünü durdurmalı, yargı terörüne son vermeli ve tutukluları derhal serbest bırakmalıdır.

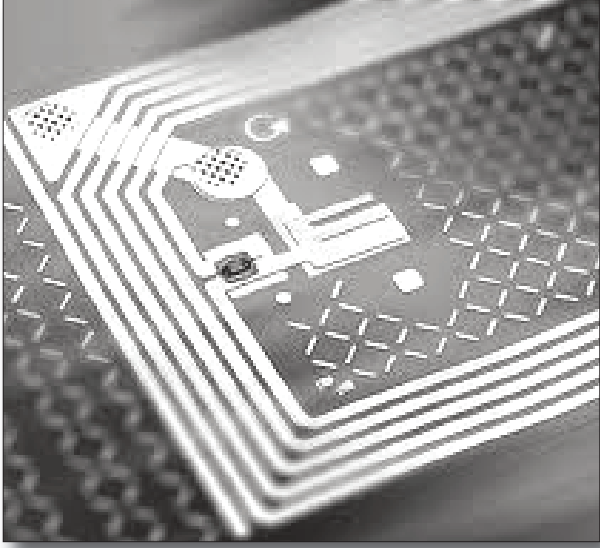
Kürt halkına yönelik her türlü baskı ve teröre son!

**Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!
Yaşamın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

18 Ekim 2010

“Büyük birader” bizi izliyor!

Bugün gündeme düşen yeni bazı veriler, toplumsal-siyasal hayatın devlet tarafından nasıl izlendiğini gözler önüne serdi. Bu bilgilere bakılırsa şu an mahkeme kararları yoluyla “usulüne göre” 75 bin 538 kişi dinleniyor. Ayrıca devletin istihbarat aygıtları “ortam dinlemesi” adı altında hiçbir sınır gözetmeden dinleme yapıyor. Fakat devlet bu kadarla da yetinmiyor. Devletin bilimsel kurumları harıl harıl yeni teknik icatlar ve yöntemler geliştirmenin peşindedir.

Dinlemenin “Dijital kale”si

Devletin dinlemeler için kullandığı kurum Ankara’da kurulu bulunan Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı, kısa adıyla TİB. Ülkedeki bütün iletişim altyapısı bu kurum tarafından kontrol ediliyor ve izleniyor. Bu kuruma girişler sıkı biçimde kontrol ediliyor. Özellikle kayıtların tutulduğu odalara sınırlı sayıda insan, parmak izine dayalı kontrol sistemlerinden geçerek girebiliyor. Bundan dolayı devlet içerisinde bu kurum “Dijital Kale” olarak adlandırılıyor.

Devletin istihbarat kurumları ve kolluk güçleri dinlemek istedikleri kişiler ve kurumlar hakkında mahkeme kararları çıkarttıktan sonra özel bir hattan bu kuruma anında taleplerini iletiyorlar.

TİB tarafından verilen rakamlar, bu kurumun her an nasıl yoğun bir dinleme ve izleme faaliyeti içerisinde olduğunu gösteriyor. Buna göre şu an toplam 75 bin 538 kişi dinleniyor. Konuşmaları kayıt altına alınıyor. Kaydedilen veriler arasında konuşmalar, kısa mesajlar ve fakslar ile elektronik mesajlar da var.

Dinlemelerin çoğu ise siyasi nedenlerle yapıyor. Ağırlıklı bölümünün sol harekete ve Kürt hareketine olduğuna kuşku duymuyoruz. Verilen bilgiye göre, halihazırda dinleme kararlarının 6 bin 538’i adli soruşturmalarda kapsamında, 8 bin 352’si ise “terör ve örgütlü suçlarla mücadele” kapsamında bulunuyor.

“Ortam dinlemesi”yle herkes gözaltında!

Konuyla ilgili özel haber yapan Radikal Gazetesi’nin bildirdiğine göre iki türlü mahkeme kararı geliyor. Bunlardan ilki konuşmaların ve yazışmaların içeriğiyle ilgili, diğeri ise kimin kiminle ne zaman ve nerede konuştuğuyla ilgili “iletişimin tespiti” kararları.

Gazetenin TİB yetkililerinden aldığı bilgiye göre

genel olarak dinlemeler “adli, istihbari, iletişimin tespiti ve ortam dinlemesi” olmak üzere dört ayrı biçimde yapılıyor. Bu yöntemlerden üçü hakkında şu bilgiler veriliyor:

Adli dinleme: Kuvvetli suç şüphesi ve başka suretle delil elde edilmesi imkânı olmaması halinde adli dinleme kararı alınabiliyor. Karar en çok üç aylık alınıyor ve bir defa uzatılabiliyor. Örgüt soruşturmasında hâkim bir seferde bir aydan fazla olmamak üzere istediği kadar süre uzatabiliyor.

İstihbari dinleme: Suçu önlemek amacıyla istihbarat kuruluşlarınca yapılıyor. Bu yolla yapılan kayıtlar adli soruşturmalarda kullanılmıyor.

İletişimin tespiti: İki cihaz arasında kurulan iletişimin trafik bilgilerinin toplanması. Numara, süre, yer gibi detayları içeriyor.

“Ortam dinlemesi” yöntemi ise dinleme ve izleme faaliyetlerinin kapsamını gösteriyor. Çünkü “ortam dinlemesi” için TİB’e ihtiyaç duyulmuyor. Verilen bilgiye göre ortam dinlemesi teknik cihazlarla yapılan izleme, görüntü ve dinleme faaliyetlerinden oluşuyor. Polis ve jandarma tarafından mahkemede karar alındıktan sonra yapılabilir. Fakat gerçek uygulamada genelde mahkemeye ihtiyaç duyulmuyor. Polis, jandarma ve diğer istihbarat kurumları ellerindeki teknik cihazlarla istedikleri alanlarda istedikleri herkesi dinliyor ve gözetliyorlar.

“İnsanların attığı her adımı izlemek için” yeni hazırlıklar...

Akşam gazetesinde yayınlanan bir haber ise durumun başka bir boyutuna ışık tutuyor. Gazete haberiyle kolluk güçlerine müjde veriliyor. Zira yazının başlığı şöyle: Takibi boşver... Kredi kartını izle, ensele!

Habere göre bilimsel araştırma kurumu TÜBİTAK izleme faaliyetleri için güvenlik güçlerine yeni bir imkan hazırlıyor. Buna göre kredi kartlarından, e-pasaport gibi kişisel verilerin yüklü olduğu tüm eşyalar “uzaktan okuma sistemiyle” kişi takibi yapmak için kullanılabilir. “RFID” adı verilen bu yöntemle sözkonusu manyetik kartlar ya da çipler radar gibi izlenebiliyor.

Gazetenin konuyla ilgili olarak konuştuğu TÜBİTAK’a bağlı Ulusal Elektronik ve Kriptoloji Araştırma Enstitüsü’nde görevli uzmanın verdiği bilgiye göre, bu yöntem aracılığıyla insanların attığı her adım izlenebilecek.

Bu uzman, kolluk güçlerinin sevincini kursağında bırakacak şu bilgiyi sözlerine ekliyor: Türkiye’de şu anda uzaktan okuma yapılmıyor. Ama gerekli altyapı hazırlanırsa bu teknoloji 2015 yılında devreye girebilir.

Belirtmek gerekir ki bu haber aynı zamanda, düzenin bilimsel araştırma yaftalı kurumlarının çalışma amacına ışık tutuyor.

“Büyük birader” gerçek oldu

Bu tablo Orwell’in “1984” adlı romanında tasvir ettiği düzeyde bir izleme ve dinleme faaliyetinin olduğunu gösteriyor. Devlet, geleceğinden duyduğu korkuyla tüm olanaklarını, milyonların öfkesinden kendisini korumak için kullanıyor. Böylelikle de her geçen gün “1984”deki devlete daha çok benziyor. Ancak ne yaparsa yapsın, ne kadar büyük kaleler inşa ederse etsin bu öfkenin şiddetinden kurtulamayacaktır.

Dersim’de jandarma-korucu işbirliğinde saldırı

Dersim’in Mazgirt İlçesi Akpazar Beldesi’nde eski bir polisin lise öğrencilerine hakaret etmesi üzerine başlayan olaylar öğrencilerin gözaltına alınması ve öğrencilere destek olmak isteyen Eğitim Sen üyelerinin korucular tarafından dövülmesiyle sonuçlandı. Jandarma ve korucuların işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırıda iki Eğitim Sen üyesi darp edildi.

Süleymanpaşa Lisesi Müdürü Aslı Aşkan’ın polislikten atılan eşi Nurettin Üzün’ün uzun süredir öğretmenleri ve öğrencileri taciz ve tehdit etmesi 15 Ekim günü yapılan son saldırıyla yeni bir boyuta taşındı. Üzün, okulun bahçesinde karşılaştığı öğrencilere, “Geleceğin PKK’lıları gidin dağa çıkın. Burada ne işiniz var” dedi. Öğrencilerin, “Bize böyle laf söylemezsin, her gün gelip okulun huzursuzluk çıkarıyorsun. Okuldan gidin sizi istemiyoruz” sözleriyle karşılık vermesi üzerine Tüzün öğrencilere hakaret etti. “Okul müdürü benim eşim istediğim zaman gelirim. Çekilin etrafımdan PKK’nın p....çleri” dedi.

Bu sözler üzerine Tüzün ve öğrenciler arasında arbede yaşandı ve jandarma 8 öğrenciyi gözaltına aldı. Beldede öğrencilerin gözaltına alınması tepkiye neden oldu. Bunun üzerine öğrenciler ifadeleri alınarak serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Öğrencilerle görüşmek için Tunceli Eğitim Sen Şube Başkanı Mehmet Ali Arslan, bir heyetle beldeye geldi. Ancak, Tüzün’ün haber vermesiyle karakola gelen ve öğrencileri tehdit eden geçici köy korucusu 25 kişilik bir grup, heyete saldırdı. Kadın öğretmenlere hakaret ve küfür eden korucular sendika yöneticisi Erkan Eslek ile Hasan Taşkın’ı darp etti. Ayrıca Karakol komutanının gözü önünde gerçekleşen saldırıda, Eğitim Sen Tunceli Şube Örgütlenme Sekreteri Hasan Taşkın da ölümlü tehdit edildi.

Saldırının ardından Eğitim Sen Şube Başkanı Arslan, öğrenciler, veliler ve öğretmenlerin de katıldığı bir basın açıklaması yaptı. Arslan, Jandarma Karakol Komutanı, geçici köy korucuları hakkında Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

Arslan, karakol komutanının kendileriyle görüşmediğini, öğrencilerle de görüştürülmediklerini dile getirerek şunları söyledi:

“Olayın nasıl geliştiğini anlatan komutanı ifadeleri saatlerce sürdürerek bir provokasyon da hazırladı. Bu esnada koruculardan bir tanesi karakola gidiyor komutan ya da başka biriyle görüşüyor. Görüşmeden sonra dışarı çıkararak korucuları topluyor ve Nurettin Üzen’i kaçırmak için korucuları öğrenci ve öğretmenlere saldırtıyor.” diyen Arslan, bu saldırıların yeni olmadığını belirtti.

BDP Dersim Milletvekili Şerafettin Halis, Tayyip Erdoğan’ın yanıtlanması istemiyle meclis genel başkanlığına yazılı soru önergesi vererek Süleyman

Metal toplu sözleşmelerinde kritik aşamaya girildi...

MESS'e ve ihanete karşı grev kararlılığı!

Geride bıraktığımız hafta içinde hem Türk Metal çetesi, hem de Birleşik Metal-İş Sendikası MESS ile birer görüşme gerçekleştirdiler. Bu görüşmelerden de anlaşıldığı üzere, grup toplu sözleşmeleri oldukça kritik bir evreye girmiş bulunuyor.

Türk Metal'den yeni bir bayram sürprizi mi?

Türk Metal çetesi MESS ile 3 Eylül'de başlattığı görüşme sürecinde, 18 Ekim tarihinde 5. toplantıyı gerçekleştirdi. Taslaklar üzerindeki görüşmelerde ise üçüncüsü yapılan bu toplantılar ile ilgili hiçbir bilgi dışarıya sızdırılmıyış değil. MESS ile Türk Metal arasında gerçekleştirilen görüşmeler büyük bir gizlilik içinde devam ediyor. Bu ise taslakların açıklanması ile birlikte fabrikalarda açığa çıkan tepkilerin de büyüttüğü korkunun düzeyini gösteriyor. Hazırladığı ihanet taslağını savunacak gücü olmayan, taslakları esneyemeyeceğini söyleyerek tepkileri yatıştırma telaşında olan Türk Metal ağaları, görüşmeleri sıklaştırarak ve hiçbir bilginin dışarı sızmasına izin vermeyerek yeni bir "bayram hediyesine" hazırlanıyor gibi görünüyor. Eğer Türk Metal-MESS görüşmelerinde bu hızlı süreç devam ederse 9 günlük bayram tatilinde açıklanacak sürpriz bir ihanet hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Bilindiği gibi metal işçileri, MESS-Türk Metal ortaklığının "bayram sürprizlerine" hiç yabancı değil. Bir önceki toplu sözleşme dönemini saymazsak (ki burada da kriz koşulları ihanet için bulunmaz bir fırsat olmuştur) son birkaç dönemdir tutulan uyuşmazlıkların ardından 9 günlük bayram tatillerinde sözleşmeler imzalanmıştı. Bu kirli ittifak, işçilerin fabrikalardan ve birbirlerinden uzak olduğu bu dönemleri değerlendirme yolunu tutmuştu. Bugüne kadar belli bir başarı ile hayata geçirilmiş olması ihanet taslağına karşı tepkilerin yoğunlaştığı şu günlerde bu taktiğin, yeniden devreye sokulma ihtimalini güçlendiriyor.

Bu olmasa bile MESS-Türk Metal ortaklığının şimdilerde metal işçilerinin tepkilerini dizginlemenin yollarını aradığından kuşku duymamak gerekir. Bu yanı sıra bu suç ortaklarının görüşmelerinin elde olan taslak üzerinden yürüyen bir pazarlık değil, tabanda biriken öfkenin nasıl bertaraf edileceği üzerine yapılan tartışmalardan ibaret olduğunu düşünebiliriz.

Birleşik Metal yönetimi baskı altında!

Birleşik Metal İş'in yürüttüğü toplu sözleşme görüşmelerinin ise belli bir gerilim altında devam ettiği görülüyor. Özellikle MESS'in, esnek çalışmayı yaygınlaştırıp derinleştirme, kıdem tazminatının ve çeşitli sosyal hakların gaspı gibi hedefleri orta yerde duruyorken Birleşik Metal'in taslağına sınırlılığın rağmen bu girişimleri önleyecek bir dizi madde bulunması gerilimin temel nedenini oluşturuyor.

Birleşik Metal şu ana kadar taslak maddeleri üzerinde 2 görüşme yapmış durumda. Bu görüşmelerde halen temel maddelere ilişkin kapsamlı müzakereler yapılmış değil. Ancak bilindiği kadarıyla MESS, daha en baştan, Birleşik Metal'in taslağındaki ileri maddeleri "kesinlikle" kabul etmeyeceğini deklare etti. Anlaşıyor ki MESS, Türk Metal ile yürüttüğü görüşmeleri belli bir aşamaya getirdikten ve tabandaki öfkeyi dizginlemenin yolunu bulduktan sonra geçmiş

deneyimlerde olduğu gibi Birleşik Metal'i de benzer bir toplu sözleşmeyi imzalaması için yoğun bir baskı altına almayı amaçlıyor.

Süreç hakkındaki tablonun daha net görülebildiği bir diğer alan da MESS'in bölgelerde kendi üyeleri ile gerçekleştirdiği bilgilendirme toplantıları. MESS, Ankara, Bursa ve İzmir'in ardından geçtiğimiz günlerde İstanbul'da da bu tür bir toplantı gerçekleştirdi. Yansıdığı kadarıyla bu toplantıların temel eksenini, Birleşik Metal'in hazırladığı taslak ile esnek çalışma uygulamalarının geliştirilmesi oluşturuyor.

Bugün ortaya çıkan görüntü MESS'in kapsamlı saldırı hazırlığından hiçbir koşulda taviz vermek istemeyeceğini gösteriyor. Türk Metal çetesinin de bu açıdan MESS'in elini rahatlatan adımları düşünüldüğünde Birleşik Metal'i ve öncü metal işçilerini fazlasıyla zorlu ve çetin bir süreç bekliyor.

Temel görev grev kararlılığını yükseltmek!

Birleşik Metal'in önünde halen taslağını metal işçilerinin meşru hak ve çıkarlarını gözeterek yeniden revize etme görevi durmakla birlikte artık sorunun asıl kapsamını MESS'in saldırı dalgasına karşı mücadele barikatlarının vakit geçirilmeden kurulması görevi oluşturuyor.

Metal işçilerinin toplu sözleşme sürecine ilgilerinin oldukça geç bir evrede yoğunlaşmaya başlaması, eylem sürecine dair Birleşik Metal cephesindeki belirsizliğin bugüne kadar devam etmesine neden olmuş görünüyor. Oysa, metal patronlarının kriz sürecinde elde ettikleri kazanımlarını pekiştirmek için hazırlık yaptıkları çok önceden belliydi. Bu durumda yapılması gereken daha erken bir evrede tabandaki kararlılığı bileyecek etkin

bir süreç işletmek, grev kararlılığını tüm açıklığı ile deklare etmek, grev hedefine bağlanmış eylemli bir süreci uyuşmazlık aşamasını ya da Türk Metal-MESS ortaklığının yol almasını beklemeden hayata geçirmektir. Bugün özellikle varolan tablo, grev kararlılığının yükseltilmesi ve eylemli sürecin MESS'i ve Türk Metal'i köşeye sıkıştırarak biçimlerde hızla hayata geçirilmesini gerektiriyor.

2010-2012 Grup Toplu Sözleşmeleri, Birleşik Metal yönetimi için tarihlerinin en önemli sınavlarından biridir. Sermaye sınıfının kapsamlı saldırı hazırlıkları yaptığı bu dönemde MESS'in de gemiyi aızıya alması nedeniyle artık ufku düzen sınırlarını aşmayan bir sendikacılığın yaşama şansı bulunmuyor. Bu yanı sıra Birleşik Metal yönetiminin artık dalga geçilen "Önce Türk Metal imzaladı, sonra biz imzalamak zorunda kaldık" gibi bir bahanenin arkasına saklanma şansı da bulunmuyor. Zira toplu sözleşmelerde böyle bir bahane ile atılacak imza tek başına metal işçilerinin değil, işçi sınıfının geleceğini belirleyecek bir imza olacaktır.

Bu ise sadece uzlaşmacı sendikacılık anlayışının yıkımı anlamına gelmeyecek, aynı zamanda Birleşik Metal'in örgütsel olarak da tasfiye olma riskini beraberinde getirecektir. Hiç kuşkusuz ki MESS'in bu dönemki pervasızlığının temel nedenlerinden biri de bu tehlikeyi bir tehdit gibi kullanarak işkolundaki mücadeleyi dinamikten bütünüyle kurtulmaktır. Bu açıdan Birleşik Metal yöneticileri, kadroları ve temsilcileri tek başına kendi üyelerine değil, bir bütün olarak işçi sınıfına karşı büyük bir sorumluluk içerisindedir.

İçinden geçtiğimiz dönem öncü metal işçilerinin omuzlarına da oldukça büyük sorumluluklar yüklenmektedir. Bu sorumluluğun en temel yanını fabrikalardan başlayarak MESS'e karşı taban inisiyatifine dayalı mücadeleyi örgütlemek oluşturmaktadır. Diğer yandan Türk Metal çetesinin taslağını geri çekmeye ve MESS'le yürüttüğü toplu sözleşme görüşmelerinin içeriğini açıklamaya zorlanması ile birlikte Birleşik Metal cephesinde önümüzdeki günlerde yoğunlaşacak olan eylemli sürecin güçlendirilmesi ve grev kararlılığının gösterilmesi gerekmektedir.

MESS'in saldırı planları ile ihanet çetesinin girişimlerini engellemenin yolu tabandaki öfkeyi örgütlü bir kanala akıtmaktan geçmektedir. Öncü ve devrimci işçiler bunun için mücadeleyi büyütmelidir.

Komünist Metal İşçileri

Metalde ikinci tur görüşmeleri yapıldı

Grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde MESS ile biraraya gelen **Birleşik Metal-İş Sendikası** 19 Ekim günü ikinci görüşmesini gerçekleştirdi.

Teklif maddelerinin görüşülmeye devam edildiği ikinci toplantıda 28 madde üzerinde duruldu. Bu maddelerden 17.'si sendika teklifi gibi kabul edilirken, 11 madde ise ertelendi. Taraflar 2 Kasım 2010 tarihinde 3. toplantıyı yapacaklar.

Ertelenen maddeler şöyle: Çalışılmış Sayılan Süreler, Fazla Çalışmanın Düzenlenmesi, Hafta Tatili, İş Sözleşmelerinin Toplu İş Sözleşmesi ile İlişkileri, Toplu İşçi Çıkarma, Çıkarılan İşçilerin İşe Çağırılması, Hükümlü ve Tutukluluk Hali, Yıllık Ücretli İzin Toplu Kullanımı, Yıllık Ücretli İzin Kurulu, Mazeret İzni, İşçi Sağlığı.

Metal işçileri Kocaeli'de yürüdü

Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube üyesi işçiler 18 Ekim günü bir kez daha eylemdeydi. Yahyakaptan'da toplanan işçiler şehir merkezine yürüdü. Birleşik Metal-İş üyeleri "Kuralsız güvencesiz çalışmaya hayır", "Türk Metal teklifini geri çek", "Metal işçileri insanca yaşam için ortak mücadeleye" pankartlarını taşıdılar. Meşaleler taşıyan işçiler Sabri Yalın Parkı'nda basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasını okuyan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri **Selçuk Göktaş**, Türk Metal'in hazırladığı teklifin metal işçilerinin hak ve özgürlük mücadelesini baltalayacağını söyledi.

Metal İşçileri Birliği sokağa çağırıyor

Metal işkolunda MESS ile yetkili sendikalar arasında TİS görüşmeleri devam ederken, Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) faaliyetleri sürüyor.

Türk Metal önünde eylem

Metal İşçileri Birliği 20 Ekim günü ihanetçi Türk Metal Sendikası'nın İstanbul Şubesi önündeydi. Metal işçilerinin haklı ve meşru taleplerini yansıtmayan TİS taslaklarını reddettiklerini açıklayan MİB üyeleri, yeni bir ihanete hazırlanan Türk Metal çetesine "Taslağını geri çek!" çağrısında bulundu.

Şirinevler Meydanı'nda buluşan metal işçileri, "Sözleşmeyi imzalamak ihanettir! Türk Metal: Toplu sözleşme taslağını geri çek!" pankartı açarak Türk Metal İstanbul Şubesi önüne yürüdü.

Bina önüne birkaç metre kala çevik kuvvet polisleri MİB üyelerinin önüne barikat kurdu. Polis, Türk Metal çetesini korumaya aldı.

Coşkulu sloganlarına polis barikatı önünde de ara vermeyen MİB üyeleri, Binanın önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada, metal patronları kapsamlı saldırı hazırlığı içerisindeyken, toplu sözleşme masasına oturan sendika yöneticilerinin işçilerin çıkarlarını savunmadıkları dile getirildi. Genel Başkan Pevrul Kavlak öncülüğündeki Türk Metal çetesinin de, sunduğu TİS taslağı ile MESS'e uşaklık yapmayı sürdürdüğüne dikkat çekilen açıklamada, "Türk Metal sendikasına baktığımızda taslağın bir satış sözleşmesi olduğu ücretlere yapılan zam teklifinden bile açıkça görülebilir. Geçmiş metal işçilerine ihanetle dolu olan bu sendika sözde enflasyon rakamlarına bakarak yüzde 5 artı 25 kuruşluk bir zam teklifi istemektedir" denildi. Türk Metal çetesine, MESS'e sunduğu taslağı geri çekme çağrısında bulunuldu.

Açıklamada metal işçilerinin 2010-2012 grup toplu sözleşme sürecindeki mücadele talepleri de sıralandı.

Sendika yöneticilerine ihanet taslaklarını geri çekerek metal işçilerinin gerçek taleplerini içeren yeni taslakları hazırlama çağrısının yapıldığı açıklama, dışı dışı mücadele çağrısıyla sonlandırıldı.

Basın açıklamasının ardından Şirinevler Meydanı'na yürüyen MİB üyeleri, eylemlerini burada sonlandırdı.

İzmir'de TİS paneli

Metal İşçileri Birliği (MİB) 17 Ekim günü İzmir İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde "Toplu sözleşme süreci ve metal işçilerinin görevleri" başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panel sendikalaşma haklarının tanınması için fabrika işgali gerçekleştiren ÇEL-MER işçileri adına bir işçi de katıldı.

Panel, MİB Merkez Yürütme Kurulu'nun sürece ilişkin değerlendirmelerinin aktarımı ile başladı. Konuşmada, 2010-2012 Metal TİS sürecine kriz döneminin ağırlaştığı koşullarla birlikte girildiği belirtilerek, bu dönemin tekstilde ve kamu sektöründeki toplu sözleşme süreciyle paralellik taşıdığına işaret edildi. Ulusal İstihdam stratejisi, asgari ücret zamları ve kıdem tazminat hakkının gaspının tartışıldığı günlerde gerçekleşen Metal TİS görüşmelerinin önemi vurgulandı.

Türk Metal ile Birleşik Metal-İş'in hazırladığı taslakların değerlendirildiği konuşmada, Türk Metal'in yeni bir ihanete hazırladığı, BMİS'in ise gerçekçilik adına icazetçilik yaptığı vurgulandı.

Ardından sözü ÇEL-MER işçisi aldı. İlk olarak, neden sendikaya üye olduklarını anlatan ÇEL-MER işçisi, sendikalaşma sürecinde karşılaştıkları saldırıları anlatarak örgütlenme deneyimlerini katılımcılarla

paylaştı. Fabrika işgal eylemi ile birleşen direniş sürecinden de bahseden ÇEL-MER işçisi, taban örgütlenmeleri olan komitenin ve bunu tamamlayan fiili-meşru mücadele çizgisinin önemine vurgu yaptı. Sendikanın bu süreçteki rolüne de değinen ÇEL-MER işçisi, "Önlüğü giyiyor musun? O zaman sendika sensin!" diyerek, işçilere en atıl sendikayı bile aktif hale getirmenin yöntemlerini anlattı.

Direniş sürecinde yaratılan kamuoyu ve aile desteğinin önemine değinen ÇEL-MER işçisi, mücadelenin bu vesileyle öteki fabrikalara ve diğer direniş, eylem alanlarına taşınmasının önemini vurguladı.

ÇEL-MER direnişçisinin ardından MİB İzmir Yürütmesi adına konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, MESS kapsamındaki fabrikalar sayılarak İzmir'deki metal işçilerinin çalışma koşulları ve yaşadığı sorunlara değinildi. MİB'in çalışmalarına dair aktarımların da yapıldığı konuşmada, TİS taslaklarının fabrikalardan yansıyan tablosu aktararak işçilere mücadele çağrısı yapıldı.

Panelin ikinci bölümünde demir-çelik fabrikalarından bir metal işçisi söz aldı. Türk Metal'in örgütlü olduğu demir-çelik fabrikalarından TİS adına birşey yansımadığını söyledi.

Panelin soru-cevap kısmında ÇEL-MER işçisine, mücadele sürecinin kendisini nasıl değiştirdiği ve kendisine neler kattığı üzerine sorular soruldu. Direniş deneyimlerine ve TİS sürecine ilişkin soruların ve yürütülen canlı tartışmaların ardından panel sona erdi.

MİB'den Ümraniye'de TİS çalışması...

Metal İşçileri Birliği, satışın göstergesi olan TİS taslağını geri çekmesi için Türk Metal Sendikası'nı göreve çağırdı. Türk Metal'in bu ihanet hazırlığını durdurmak hedefiyle hareket eden Metal İşçileri Birliği, Türk Metal Sendikası'nın OSB'de örgütlü olduğu fabrikaların servis güzergahlarına, İMES-Kadosan çevresine ozalitler yaptı.

Ozalitte "sözleşmeyi imzalamak ihanettir, Türk Metal; toplu sözleşme taslağını geri çek!" ifadesi yer aldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Habaş işçileri ihanet kokusu alıyor...

Bakırçay Havzası'ndaki sömürü cehennemi olan Habaş'tan işçiler satış beklentisi içerisinde olduklarını ifade ediyorlar.

1. işçi: Bizler Habaş'ta normal zamanlarda da temsilcilerimizi bulamazdık. TİS döneminde ise yine değişen bir şey olmuyor. Ortalıkta da göremiyoruz. Olur da bir yerlerde yakalarsak bilgi almaya çalışıyoruz. Onu da kaçamak cevaplarla geçiştirmeye çalışıyorlar. Daha TİS masasına oturmadan önce hepimizde bir rahatlık vardı. Pevrul Kavlak yeni başkan olmuştu ve bu ilk sözleşmesi olacaktı. Bu da görüşmelerden iyi bir sonuçla çıkılacağını getiriyordu aklımıza. Hatta temsilciler bile böyle diyordu. Ama çok kısa bir zaman geçti ki gerçekler hiç de beklediğimiz gibi çıkmadı.

% 5 + 25 kuruşluk bir zam teklifiyle masaya oturan bir zihniyetin oradan kazanımla çıkması beklenemez. Oradan ancak % 3'le çıkabilir. Patronların istediği de bu zaten. Düşük maaşla yoğun sömürü. Zaten Türk Metal'den bizim adımıza iyi bir şey beklemek hayalcilik olur. Bunları yaşadıklarımızdan görüyoruz. Daha yakın bir zamanda sendikalı bir arkadaşımız haksız gerekçelerle işten çıkartıldı. Ama sendikamız, kılını bile kıpırdatmadı. Hukuksuzluk diz boyu. TİS döneminde burada böyle bir şeyle karşılaşmak hepimizi tedirgin ediyor. Akıllara bu işte patron ve sendikanın ortaklaşa davrandığı hissini uyandırıyor. Hal böyle olunca da sendikamıza olan güven tümten gidiyor. Bize sahip çıkması bizim için mücadele etmesi gereken sendika Habaş'ta kılını kıpırdatmıyorsa patron örgütü MESS'e karşı ne yapabilir ki.

2. işçi: TİS aslında Türk-Metal ile MESS arasında çok önceden imzalanmıştır. Sonuçta bu sendika yönetimi MESS'le ortak iş yapmayı çok iyi bir marifetmiş gibi gösteriyor. Bunu sendika dergisinden rahatlıkla görebilirsiniz. İşçi-işveren sendikasının böyle bir ortaklaşmasından ancak işveren lehine bir sonuç çıkar. Ben hakkım için, geleceğim ve emeğim için bütün sonuçlara katlanırım diyorum ama maalesef birçok arkadaşımız böyle düşünemiyor. Bundan kaynaklı da her seferinde bizleri rahatından satabiliyorlar. Yanımızda olması gereken bir sendika karşımızdakiyle birlikle ortaklaşabiliyorsa ne beklenebilir ki! Bunun böyle olmasında payımız büyük. Biz baş kaldıramıyoruz ve kaldıramadığımız sürece de kimbilir kaç sözleşmede daha ihanete uğrayacağız.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile konuştuk...

“Nereden saldırı alacaksak oraya yığınak yaptık” / 2

- BMİS taslağındaki taleplerin metal işçilerinin meşru hak ve çıkarlarını yeterince temsil ettiğini söylemek zor görünüyor. Sizce metal işçilerinin insanca çalışma ve yaşam koşulları için sahip çıkması gereken taleplerin toplu sözleşmelerde gündeme gelmesi nasıl sağlanabilir?

- Bu sizin yorumunuz ve doğru değil. Bu teklif çok uzun bir hazırlık sürecinden sonra 1000 kişiden oluşan toplu sözleşme kurulları ile 2 tur olarak yapılan toplantılar sonucunda hazırlandı. Örgütün tüm kurulları sadece bir kez değil defalarca teklif taslağını tartışarak bu sürece katıldı ve teklifi benimsedi. Siz yayın organınızda Birleşik Metal-İş için “icazetçi” sıfatını kullanıyorsunuz. Evet biz icazeti metal işçilerinden, Birleşik Metal-İş örgütünden, kurullarından aldık ve onlar dışında da kimseye sormaya niyetimiz yok. Keşke herkes bizim gibi icazetçi olsa...

Her neyse! Bizim teklifimiz sadece Birleşik Metal İş üyelerinin değil, sendikalı sendikasız tüm metal işçilerinin sermaye karşısındaki mücadele taleplerini ortaya koyan bir tekliftir ve tüm metal işçileri bu teklifin etrafında mücadele etmelidir. Tekrar söylüyorum teklifimizin özü **“İnsan Onuruna Yakışan Çalışma ve Yaşama Koşulları”**dır.

- TİS süreci için Birleşik Metal’in öngördüğü bir mücadele süreci var mı? Geride kalan süreci nasıl bir mücadele ekseninde ele almayı planlıyorsunuz?

- Bu dönem geçtiğimiz dönemlerden farklı. Geçtiğimiz dönemlerde uyumsuzluk süreciyle birlikte başlayan bir eylemlilik süreci varken bu dönem MESS ve Türk Metal işbirliğinin girişimleri nedeniyle eylem ve etkinliklerimizi müzakereler sürecinde başlatıyoruz. Türk Metal vermiş olduğu teklifle metal işçilerinin mücadele sürecini daha başından baltalayacağını ilan etmiştir. Teklif ortaya çıktıktan itibaren, teklifin geri çekilmesi çağrıları yapıldı, Türk Metal’in şube binalarının kapılarında hatta yetkili olduğu işyerlerinin içlerinde pullamalar yapıldığı yönünde bilgilerimiz var.

Metal işçilerinin ana gövdesinin bir oldu bittiyile sözleşme sürecinin dışına çıkarılması ihtimali giderek artıyor. Bu nedenle, öncelikle Türk Metal üyelerinin uyarılması gerekiyor ve bu süreçte buna yoğunlaşacağız.

- BMİS’in TİS hazırlıkları kapsamında yaptığı bir ortak mücadele çağrısı var? Sizce bu ortak mücadelenin kapsamı nasıl ele alınmalıdır? Bu çerçevede kapsam dışı ve sendikasız metal işçilerinin bu sürece katılımı sağlanmalı mıdır? Bu işçilere ve sektör dışındaki ilerici sendikacılara MESS Grup TİS’lerinde ne gibi görevler düşmektedir?

- Bu bir yanlış anlaşılma. Bizim çağrımız diğer sendikalara ortak mücadele edelim çağrısı değil. Dönemin özelliklerini ve önemi ortaya koyan ve bizim sendika olarak hangi başlıklarda mücadele edeceğimizi açıklayan ve diğer sendikaların da bu başlıklar altında mücadele sorumlulukları olduğunu hatırlatıyoruz. Yoksa gelin birlikte mücadele edelim diye bir çağrımız yok. O çağrıda şu ifadeler yer alıyor: “Bu sözleşme döneminde belki de son 30 yıllık

tarihin, işçi sınıfımız ve metal işçileri açısından en kritik ve zorlu dönemi yaşanacaktır. Metal işçilerinin ortak çıkarlarını savunmak tüm sendikaların birinci görevidir. Bu tarihsel dönem herkesin omuzlarına büyük sorumluluk yüklemektedir. Tüm gelişmeleri kamuoyuyla paylaşmak ve bu doğrultuda metal işçilerinin ortak mücadele etmelerini sağlamak amacıyla bu çağrıyı yapıyoruz.” Söylediğimiz açıktır: Ey sendikalar sorumluluğunuzu yerine getirin ve bizim yürüttüğümüz mücadele gibi mücadele edin. Biz onlara sorumluluklarını hatırlatıyoruz aynı zamanda farklı sendikalara üye olan metal işçilerini de kendi sendikalarını mücadele etmeye zorlamaya çağırıyoruz.

- İşkolunda bir Türk Metal gerçeği var. Bu çetenin Özbek hanedanlığının devrilmesinin ardından kısmen söylem değiştirdiğini ancak işçi sınıfına karşı daha da saldırganlaştığını görüyoruz. Keza metal işçilerinin bir kısmında bu açıdan beliren boş umutlar da Türk Metal tarafından hazırlanan taslakla boşa çıkmış durumda. Sizce bu durum toplu sözleşmeleri nasıl etkileyecektir?

- Daha önce de belirttiğim gibi, Türk Metal’in teklifi metal işçilerinin mücadelesini daha başından baltalayan, sermaye ile işbirliğini gizleme ihtiyacı bile duymadığını ortaya koyan bir tekliftir. Bizdeki bilgilere göre bu teklifi Temmuz ayından önce, muhtemelen Mayıs-Haziran aylarında hazırladılar. Bildiğiniz gibi bu yıl sözleşme yetkileri oldukça geç geldi. Beyler yetkilerin gecikeceğini hesaba katmadan yılın ilk yarısında yaptıkları hazırlığı hiç değiştirmeden MESS’e verdiler. Oysa metal işçisinin sözleşmeye yaklaşımı özellikle Temmuz ayı ile birlikte değişmeye, ilgi ve beklenti yükselmeye başladı. Teklifi yeniden gözden geçirmeye gerek görmedikleri için aslında teklif ellerinde patladı. Büyük işyerlerinde çok ciddi tepkiler var. Bunların sadece bir kısmı basına yansıdı. Buzdağının görünmeyen kısmına bakmak lazım.

Teklif niye tepki alıyor bunu iyi anlamak lazım. Türk Metal üyelerinin yarısı belki de yarısından

fazlası düşük ücretlilerden oluşuyor. Yüzdeli ve maktu zam istemek demek, düşük ücretlilere düşük zam istemek demektir. Türk Metal ücret ortalamasının MESS’in ücret ortalamasının altında olduğu bir gerçektir. Dolayısıyla üyelerinin büyük bir bölümüne düşük miktarlarda zam isteyerek, daha az sayıda yüksek ücretli işçinin desteğini almaya çalışmaktadır. Bu büyük bir aymazlıktır ve Türk Metal’in süreç içinde sıkışmasına neden olacaktır.

İkinci sıkışma noktası da şudur: Pevrul Kavlak, ilk grup sözleşmesini yürütmektedir. Sendikal itibarını ve geleceğini düşünüyorsa buradan başarılı bir sınav vererek çıkmak zorundadır. Bir yandan düşük ücretlilerin tepkisi, diğer taraftan da bu basınç kısmi felç durumuna neden olabilir.

Bu noktada iş MESS’e düşüyor. Türk Metal’in son dönem halkla ilişkiler bürosu işlevini üstlenen MESS, bu durumdan Türk Metal’i kurtarma çabası içinde olacaktır. Bu konuda daha fazla yorum yapmak metal işçilerinin mücadelesine stratejik anlamda zarar vereceği için şimdilik bu kadarla yetinelim.

- Bosch ve Renault işçilerinin taslaklar ilk açıklandığı süreçte verdikleri tepkileri nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Kolay değil bu saltanatı yıkmak ancak koşulların her geçen gün daha da olgunlaştığını söylemek mümkün. Birkaç örnek vereyim: Biliyorsunuz biz “Toplu İş Sözleşmeleri” adında bir web sitesini yayına soktuk. Buraya bizim üyelerimizden çok Türk Metal üyeleri yorum yazıyorlar. Türk Metal’le ilgili haberler okunma ve ziyaret rekorları kırıyor. Bu ciddi bir kaynamanın işareti. İkincisi, son referandumda oldukça yanlış biçimde “iki sendikaya üyelik serbest oldu” algısı oluştu. Bu algı özellikle Türk Metal’in yetkili olduğu işyerlerinde her geçen gün daha da yayılıyor. Bizi arayıp, iki sendikaya üyelik serbest oldu biz Birleşik Metal’e üye olacağız, diyen çok sayıda işyeri var. Bunun anlamı şu; faşist rejimin sendikal yasalarının gevşemesi algısı bile işçileri hareketlendirmeye yetiyor ise, bir de gerçekten gevşediği durumu hayal etmek bile istemeyeceklerdir.

- Son olarak krizin ilk yıkıcı etkilerinin geride kalması ile birlikte metal sektöründe örgütlenme eğilimi ve direnişlerin yeniden yoğunlaşmaya başladığını görüyoruz. Ayrıca 1 Mayıs Taksim çıkışı ve TEKEL direnişi gibi sınıf hareketi için önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Sizce bu süreçler bu dönemki toplu sözleşmeler üzerinde nasıl bir etkide bulunur?

- Grup toplu sözleşmesi bizim çok yoğunlaştığımız bir süreç. Dışımızda nasıl algılandığını açıkçası tam olarak gözlemleyemiyoruz. Ancak bu sözleşmenin sadece işkolunu değil, sendikalı sendikasız işyerlerindeki durumu da etkilediğinin farkındayız. İşkolunda kısmi bir hareketliliğin olduğu doğru. Bu hareketlilik bir bütün olarak işçi sınıfının hoşnutsuzluğunun ve tepkisinin göstergesidir. Başında da söylediğim gibi geçtiğimiz sözleşme sürecinin tersine başında durgun olan şimdi dalgalı hale gelmiştir. Dalga boyunun ne olacağını ise önümüzdeki günler gösterecek.

Sermayenin vurucu gücü MESS 51. yılında

Bu saltanat yıkılacak!

Metal sektöründe tüm işçi sınıfını yakından ilgilendiren grup toplu sözleşme süreci devam ederken MESS de kuruluş yıldönümünü kutladı. İşçi sınıfına karşı sayısız suçla geçen bir tarihi olan MESS, 51. yılı dolayısıyla yayınladığı açıklamada “çalışma dünyasının eko-sistemine damga vurmakla” övünüyordu. Kuşkusuz övünmekte haksız da değil. Çünkü bu 51 yıllık tarih işçi sınıfına karşı sermayenin vurucu gücü olarak geçmiş bir tarihtir.

MESS'in kirli tarihi

MESS, geçtiğimiz sene 50. yıl vesilesiyle yaptığı açıklamalarda da ifade ettiği üzere daha dar hedeflerle kurulmuştu. İşçi sendikaları karşısında bir işveren sendikası kurma özentisi ile üyelerine ithalat güçlükleri karşısında ithal malı hammadde, malzeme ve yedek parça tedarik etmek amacıyla kurulmuştu. Yani aslında daha çok metal işkolunda kartelleşmeye hizmet ediyordu. Ancak zamanla güçlenen sınıf mücadeleleri MESS'in Türkiye sınıf mücadeleleri tarihinde bu küçük amaçların çok ötesinde bir rol oynamasına yol açtı.

MESS'in gücünü pekiştirdiği asıl ortam 70'lerde sınıf mücadelesinin yükseliş dönemidir. Bu dönemde fabrikalarda işçi sınıfının kararlı ve militan direnişleri ile baş edemeyen metal patronları birlikte hareket etme refleksi ile soluğu MESS'de almışlardır. Ortaya çıkan bu tablo siyasi planda MESS'in sermaye sınıfı içerisindeki ağırlığını arttırmıştır. Toplu sözleşmelerin tüm MESS üyelerini kapsayacak şekilde tek elden yürütülmesi de bu hedefe ulaşabilmek adına 1976 yılında atılan bir adımdır. 1976 yılında MESS'in 20. Genel Kurulu'nda alınan bir kararla tek tek patronlarda olan toplu sözleşme yapma yetkisi MESS'in elinde toplanmış, böylece hem tek tek patronların alacağı bağımsız tutumların önüne geçilmesi, hem de işçi sınıfının karşısına tek bir güç olarak çıkılması hedeflenmiştir.

Ancak MESS'in bu adımının bir diğer sonucu yüzbinlerce metal işçisinin ortak bir mücadele süreci içerisinde girmesi olmuştur. O dönem işkolunun örgütlü en büyük sendikası olan Maden-İş'i aynı anda birçok yerde grevlere zorlayarak ekonomik olarak bitirmeyi hedefleyen MESS, '77-'80 büyük grevleri ile attığı adımın sadece kendi gücünü değil, işçi sınıfının da birleşik mücadele zeminini güçlendirdiğini bizzat yaşayarak öğrenmiştir.

Bu dönem MESS'in metal işçilerinin yoğunlaşan mücadeleleri karşısında savunmada kaldığı, ama aynı zamanda oldukça önemli deneyimler biriktirdiği ve üye sayısını da arttırdığı bir dönemdir.

12 Eylül ve sonrası dönem ise MESS'in sermaye sınıfı içinde taşıdığı özel rolü çok açık bir şekilde ortaya çıkarmıştır. 24 Ocak kararlarının mimarı ve darbe sonrası uygulayıcısı olan Turgut Özal '79 yılında MESS'in başkanlığını yapmıştır. Bu tablo MESS'in sermaye sınıfının ihtiyaçlarını ve çözüm yöntemini belirlemede geldiği aşamayı göstermesi açısından oldukça önemlidir.

Savunmadan saldırıya geçiş

12 Eylül sonrası siyasal alanda da ağırlığını arttıran MESS'in sınıf mücadeleleri açısından asıl önemli girişimleri sömürüyü katmerleştiren üretim yöntemlerinin geliştirilmesinde ve sınıf işbirliği çizgisinin gelişimindeki çabaları olmuştur. Zira 12 Eylül'le birlikte sınıf işbirliği politikasının işçi sınıfına empoze edilmesi özel bir uğraş haline gelmiştir. Bu açıdan Türk Metal çetenesinin bugün sahip olduğu üye kitlesinde MESS'in bilinçli yönlendirmesi dikkate değerdir. Keza, Türk Metal ile ortak olarak yürütülen eğitim projeleri ve “Biz Bize” gibi yayınlar bu açıdan atılan adımların kesintisiz bir şekilde devam ettiğini göstermektedir.

Ancak ulaştığı düzeyde sermaye sınıfının önemli aktörlerinden biri haline gelen MESS'in bu yeni dönemdeki temel hedefi üretim tekniklerinin geliştirilmesi, esnek üretim biçimlerinin yasal güvence altına alınarak kâr ve dolayısıyla sömürü oranlarının artırılmasıdır. Zira 12 Eylül'den sonra MESS artık savunma pozisyonundan çıkarak saldırı pozisyonuna geçmiştir.

MESS, bu doğrultuda girdiği yönelimde 1994 yılından beri ise sistematik bir çabanın içerisinde. Bir yandan her grup toplu sözleşme döneminde esnek üretimi geliştirecek maddeleri sendikaların önüne sürerken bir yandan da sermaye hükümetleri nezdindeki etkinliği üzerinden ilgili yasaların çıkması için çabalamaktadır.

Bu kısa özet, MESS'in Türkiye kapitalizmi içerisinde oynadığı çok özel rolü açık bir şekilde göstermekle kalmamakta, bu rolünün bilincinde olarak kendisini nasıl geliştirdiğini de göstermektedir. MESS, bu rolünün farkında olduğunu en son olarak 51. kuruluş yıldönümü vesilesiyle bir kez daha dile getirmiş, altını çizmiştir. MESS, yaptığı açıklamada kendini yeni gelişmelere uyarlayarak büyük deneyimler biriktirdiğini dile getirmekte, bu birikimin ise “yalnızca işçi sendikaları ile işveren örgütleri arasındaki çelişkili ilişkiyi, karşılıklı yarar sağlayan bir işbirliği-diyalog-uzlaşma ilişkisine dönüştürme deneyimiyle sınırlı” olmadığını, aynı zamanda “çalışma yaşamının bütün ekosisteminde etkin olma çabasının zengin tecrübe ve kazanımlarını da içerdiği”ni söylemektedir.

MESS, 51. kuruluş yıldönümünü kutladığı bugünlerde Türkiye kapitalizmi içinde sahip olduğu özel rolün bilinci ve özellikle Türk Metal çetesi eliyle geliştirdiği sınıf işbirliği çizgisinin rahatlığı ile metal işçilerine ve tüm işçi sınıfına karşı yeni bir saldırı dalgasına hazırlanmaktadır. Ancak MESS'in büyük deneyimler biriktirmesine vesile olan bu tarihsel süreçte metal işçileri de oldukça önemli deneyimler biriktirmişlerdir. Metal işçileri, bu deneyimlerden aldığı derslerle birlikte insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadeleyi büyütecek, MESS'in saltanatına son vereceklerdir.

Mutaş işçisi yalnız değil

Mutaş patronunun baskılarına ve işten atma saldırısına karşı direnişlerini sürdüren Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Mutaş işçilerinin direnişi sürüyor.

BETESAN direnişçisinden ziyaret

Direnişlerinin 49. gününde Mutaş işçilerini, Tuzla tersanelerinde işten atma saldırısına karşı direnişe geçen ve kararlı direnişini sürdüren BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan ziyaret etti. Dayanışma ziyaretinde Mutaş ve BETESAN direnişi üzerine sohbetler gerçekleştirildi. BETESAN direnişi ile birlikte Tuzla tersanelerinde hareketlenmeler yaşandığına dikkat çekildi. Mutaş direnişinin kısmi zayıflığından söz edilerek, direnişin başarıya ulaşması için gerekli inisiyatifin gösterilmesi gerektiği vurgulandı. Sermayenin saldırılarına karşı devam eden direnişlerin başarıya ulaşması için sınıf dayanışmasının önemine değinildi.

Kızılaslan'ın ziyaretinin ardından Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nin örgütlü olduğu Dostel, Makina Takım, Kroman Çelik, Akkardan, Bossal Mimaysan, Yücel Boru, Sarkuysan ve Kürüm Demir fabrikalarından işyeri temsilcileri Mutaş işçilerini ziyaret etti.

Ziyaret sırasında “Direne direne kazanacağız!”, “Burası fabrika, karakol değil!”, “Hainler dışarı!”, “Mutaş işçisi yalnız değildir!”, “Davamız ekmek kavgasıdır!” sloganları atıldı.

Direnişin 49. günü, Mutaş yöneticileri ve direniş kırıcı işçilerin fabrikadan çıkışları sırasında yuhalanmalarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

İşçi ve emekçi hareketinden

Albayrak'ın yanındaydı.

Fatih Belediyesi'nde parmak izi uygulaması

Tüm Bel Sen İstanbul 1 No'lu Şube yaptığı yazılı açıklama ile Fatih Belediyesi'nde süregiden baskıcı ve anti-demokratik uygulamalara bir yenisinin eklendiğini belirtti. Belediye çalışanlarına parmak izi uygulamasının dayatıldığını bildiren sendika, bu uygulamanın insan haklarına ve temel çalışma normlarına aykırı olduğunu ifade etti.

Tüm hukuki yollara başvuracağını belirten Tüm Bel Sen, bu baskıları, sürgünleri, haksız uygulamaları yaşamın her alanında açığa çıkararak teşhir edeceğini belirtiyor.

UPS'ye taraftarlardan destek

İstanbul'da taraftar gruplarının Taksim yürüyüşünde sendikalar, meslek odaları, ilerici ve devrimci kurumlar da yer aldı. Eyleme Tek Gıda-İş önünde bekleyişlerini sürdüren TEKEL işçileri de katıldı.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kitle "UPS'de sendikal nedenle işten çıkarılan işçiler geri alınsın / TÜMTİS" pankartı açarak Taksim Tramvay Durağına yürüdü. Yürüyüşte sık sık "UPS işçisi yalnız değildir!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Beşiktaş Çarşı faşizme karşı!", "UPS'ye sendika girecek başka yolu yok!" sloganları atıldı.

Ayrıca eylemde, "Atılan hiçbir şüt emekçi kalesine girmeyecek - UPS işçileri kazanacak / Spor Emekçileri Sendikası" pankartı göze çarptı.

Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklamasını okuyan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, sorunun çözümü için patronların somut bir adım atmadıklarını belirtti.

Forza Livorno, Halkın Takımı, Tekyumruk, FenerbahCHE, Altay, İstanbul Tayfası, Sakaryaspor taraftarları, Beleştepe (Beşiktaş), İnadına (Bursaspor), Boranlar (Kartalspor) isimli taraftar grupları adına ayrı ayrı yapılan konuşmalarla UPS direnişi selamlandı. Konuşmalarda endüstriyel futbola karşı sürdürülen mücadeleye değinilirken, UPS işçisinin mücadele çağrısının yanıtı bırakılmayacağı belirtildi.

Spor-Sen eski başkanı Metin Kurt da söz alarak direnişi selamladı ve "Tarihi maç başlamıştır ve bu maçta UPS'de yerini almıştır" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

BDSP'nin aralarında yer aldığı ilerici ve devrimci kurumların da destek verdiği eylem yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

İzmir'de coşkulu yürüyüş

UPS işçilerinin her cumartesi yaptıkları eylem UPS aktarma merkezi önünde başladı. UPS giriş-çıkış kapısına gerçekleştirilen yürüyüşte Buca ve Bornova Emekli-Sen Şubeleri ile bir grup Altay taraftarı da yer aldı. Taraftarlar, "Karanlık yolun sonunda doğacak güneş" ve "Zafer bizim olacak / YSKA" pankartlarını açtılar ve UPS işçileriyle dayanışma içerikli dövizler taşıdılar.

Yürüyüşün sonunda TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Günseli kısa bir konuşma yaptı.

Mücadeleye ilk başladıkları günlerde UPS patronunun TÜMTİS hakkında karalama kampanyaları başlattığını belirtti.

Günseli'nin konuşmasının ardından sözü Emekli-Sen üyesi aldı.

Eyleme desteğe gelen Altay taraftarları da direnişi selamlayan kısa bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Yıldızlar ve İstanbul Matbaası'nda hak gasbı

İstanbul Topkapı'da kurulu Yıldızlar ve İstanbul matbaalarında çalışan işçiler bir süre önce, uğradıkları hak gasplarına karşı iş bıraktılar. İslamoğlu Ailesi'ne ait matbaalarda çalışan işçiler uğradıkları hak gaspına karşı Topkapı İşçi Derneği'ne başvurular.

Matbaalarda, sigorta hakkının gasbedilmesi, sigorta primlerinin eksik yatırılması, fazla mesai ve ücretlerin geç ödenmesi gibi bir dizi hak gaspı tespit eden Topkapı İşçi Derneği yöneticileri iş bırakma eyleminden bir gün sonra Yıldızlar ve İstanbul Matbaası patronuyla gerçekleştirdikleri görüşmede yaşanan sorunları aktardılar. Matbaada yaşanan sorunların çözüleceği sözünü alan dernek yöneticileri yapılan görüşmelerde Yıldızlar ve İstanbul matbaacılık işçileri adına iş sözleşmesi hazırlama sürecinin başlatılmasını istediler. İşçilerle beraber hazırlanan iş sözleşmesi taslağını patron vekillerine ileten dernek yöneticileri daha sonra gerçekleşen görüşmede ise Yıldızlar ve İstanbul Matbaacılık'ın da içerisinde yer aldığı Adım Yayın Grubu Genel Koordinatörü İsmail R. Kıdeyş ile bir araya geldiler.

Görüşmede, işçilerle aralarındaki sorunları çözdüklerini ifade eden yetkili, hiçbir sorun kalmadığını iddia ederek dernek yöneticilerini başından savmaya çalıştı.

Patron vekilinin, işçilerin sözleşme gibi bir talebi olmadığını ifade etmesi üzerine dernek yöneticileri tarafından üretim alanına inme ve işçilerle görüşme teklifi ise patron tarafından kabul edilmedi.

Bunun üzerine işyeri yetkilisi 3 ustabaşını çağırarak fikirlerini sordu. Söz alan ustabaşının sözleşme talebini onaylaması üzerine demagojiye sarılan yetkili, işçilerle yapılmış sözleşmeler olduğunu iddia etti.

Yıldızlar ve İstanbul Matbaacılık işçileri ise böyle bir sözleşme imzalamadıklarını ifade ettiler. Yaşanan tartışmalar üzerine patronla yapılan görüşmede uzlaşma sağlanamadı.

Dernek, yaşanan hak ihlalleri giderilene kadar Yıldızlar Matbaacılık, İstanbul Matbaacılık işçileri ve Topkapı İşçi Derneği olarak fiili ve hukuki mücadelenin süreceğini duyurdu.

Kızıl Bayrak / Topkapı

İleri Elektrokimya işçisi direnişte!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu İleri Elektrokimya'da, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan Saim Karaçay, patronun işten atma saldırısına karşı fabrika önünde direnişe başladı.

6 Ekim Çarşamba gününden itibaren çalıştığı fabrikanın önünde direnişe başlayan İleri Elektrokimya işçisi Saim Karaçay, 13 Ekim Çarşamba günü gazetemize bilgilendirmede bulundu. Haksız yere işten atıldığını, geriye dönük tüm haklarını alana kadar mücadelesini sürdüreceğini ifade etti. Sözleşmeli olarak işe başladığını belirten Karaçay, aynı zamanda sözleşmeli çalıştırmanın da kaldırılmasını talep ediyor.

6 Ekim Çarşamba günü fabrika önünde direnişe başladığında jandarma tarafından gözaltına alındığını belirten Saim Karaçay, jandarma ekipleri ile yapılan tartışmanın ardından kendisine desteğe gelen 2 ÜİD-DER üyesi işçiyle birlikte zorla jandarma aracına bindirildiklerini söyledi.

Fatura işçiyeye kesildi

Çelik-İş ve Türk Metal çetesinin KARDEMİR AŞ'de yetki mücadelesi adı altında sürdürdüğü rant kavgasında şimdiye kadar 100 işçi işten atıldı.

Kardemir yönetimi, Eylül ayında 10'u tazminatsız olmak üzere 27 işçinin daha sözleşmesini feshetti. Ekim ayında da iş akti fesihlerini devam ettiren Kardemir yönetimi şimdiye kadar 100 işçiyi işten attı.

Kardemir'de "iş kazası"

Kardemir'de 18 Ekim günü yaşanan "iş kazası" kok fabrikalarındaki benzol tankında yapılan kaynak sırasında yaşandı. Burada meydana gelen patlama sonucu tankın içinde bulunan iki işçi yaralandı. Yahya Kapucu (28) isimli işçinin ellerinde yanıklar oluşurken, Cengiz Uzun (27) isimli işçinin vücudunda ağır yanıklar meydana geldi.

Paşabahçe direnişi 100 günü devirdi

Taşeron sağlık işçisi Türkan Albayrak'ın direnişi 100. gününü geride bıraktı. İstanbul Beykoz'da bulunan Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde yönetim tarafından işten atılan Albayrak, 17 Ekim Pazar günü direnişinin 100. günündeydi. 3 ayı aşkın süredir hastane bahçesindeki direnişine geceli-gündüzlü devam eden Albayrak için etkinlik gerçekleştirildi.

Direnişin 100. gününde ilerici, devrimci güçlerin yanı sıra sanatçılar ve çeşitli sendikaların yöneticileri

Emekli Sen Buca Şubesi Örgütlenme Sekreteri Orhan Saygınar'la emekli maaş zamları üzerine konuştuk...

“İnsanca yaşamaya yetecek ücret istiyoruz!”

- Hükümet emekli maaşlarına yapılan zamları açıkladı. Krizin ardından sefalet mahkûm olan emeklileri bu yeni zamlarla neler bekliyor?

Orhan Saygınar: Sendika olarak, yüzdelik zamlara karşıyız. Bu yüzdelik zamların emeklilerin genel sorunlarını çözmediğini, çözemediğini biliyoruz. Yaşadığımız onca deneyim bunu göstermiştir. Emeklilere verilen %21,7 zamdır. Yani bu 60 TL'ye tekabül ediyor. Bu bile kimi kesimler tarafından özellikle burjuva medya tarafından emeklilere işte şu kadar zam yapıldı, maaşları işte şu kadar iyileştirildi denilerek sunuluyor.

Bir kez daha bu sözlerin ne kadar aldatıcı olduğunu anlamış olduk. Aslında bilindiği gibi 371 TL maaş alan BAĞ-KUR emeklilerine %21,7 zam yapıldı. Bu %21,7'lik zam aynı zamanda 2011 Ocak ve 2011 Temmuz kamu zamları olarak açıklandı. Yani bir yıl sonraki zamlar açıklanmış oluyor. Realiteye baktığımız zaman zam gerçekte % 4'tür. Ama burjuva medya bu zamları %21,7 gibi gösteriyor ve emeklilerin aklını çelmeye çalışıyor. Önümüzde seçimler var. Önümüzdeki seçimlerde AKP hükümeti referandumdan aldığı güçle de 9 milyonluk emekli kitlesini, kendisine yedeklemeye çalışıyor. Özeti bu.

- Emekli Sen Buca Şubesi olarak bu saldırılara karşı nasıl bir mücadele hattı izliyorsunuz?

- Şimdi bu dinci hükümetin bir programı var. Bu program için başta TÜSİAD olmak üzere diğer sermaye gruplarının onayını almış. Bundan hareketle sermaye gruplarına hizmet etmeye devam edecektir. Önümüzdeki Kasım ayında bütçe görüşmeleri yapılacak. Göreceğiz.

Burjuva medyanın zam oranlarını bu kadar sulandırmasının diğer bir nedeni de emeklileri gerçek sorunlarından uzaklaştırmak, örgütlülüğün ve mücadelenin önünü kesmektir. Bugün yine Buca şubesi olarak yapmış olduğumuz toplantıda bu konu gündemimizdeydi. Görüşlerimizi ortaya koyduk. Buna karşı neler yapabiliriz. Nasıl bir mücadele programı hazırlayacağız, ortaya koyacağız. Bunun üzerine kafa yorduk, beyin jimnastiği yaptık. Bir taslak çıkardık.

Bunları da üyelerimizle yapacağımız bir toplantıda paylaşacağız. Yani sermaye hükümetinin izlediği yol karşısında biz emekliler nasıl bir yol izleyeceğiz orada konuşacağız.

- Son olarak Türkiye'deki emeklilerin yaşam koşullarını nasıl değerlendiriyorsunuz!

- Türkiye'de emeklilere 21 çeşit kademe maaş yatırılıyor. Bu 21 çeşit maaşta en düşük 371 TL en yüksek 2000 TL civarında. Genele baktığımızda emekli maaşlarının açlık sınırının çok gerisinde olduğunu görüyoruz. Görmekle kalmıyor biz bunu yaşıyoruz. 9 milyon emekli kitlesinin büyük bir bölümünü işçi emeklileri oluşturuyor. İşçi emeklilerinin aldığı emekli maaşı 720 TL civarında. Yani açlık sınırının altında. Emekli kitlesinin büyük kısmı yaklaşık 7 milyon işçi emeklisinin durumu bu! En mağdur olanlar BAĞKUR emeklileri. BAĞKUR emeklilerinin 371 TL aylıkları var.

Yapılan zamlarla birlikte değişen birşey yok. Yani genelde baktığımız zaman insanca yaşamaya yetecek maaş aldığımız söylenemez. Bizim çocuklarımız var. Bizim torunlarımız var. Bıraktık onlara bakmayı, kişisel ihtiyaçlarımızı bile karşılayacak durumda değildir bu maaş. Fakat biz emekliler hiçbir zaman içimize kapanmayacağız. Mücadelemizi devam ettireceğiz. Bu girdabi aşmak için sendikal mücadeleye diğer emeklileri de çağırıyoruz. Ve kendi sınırlarımızın dışına çıkıyoruz. Emekliler olarak bir işçi eylemi olsun, dayanışma eylemi olsun desteğe gidiyoruz. Onların sorunları bizim sorunlarımızdır. Nerede bir hak ihlali varsa, hak gasbı varsa orada kendimizi ifade ediyoruz. Bundan sonra da ifade etmeye devam edeceğiz.

Şimdi biz Emekli-Sen olarak 15 yıllık bir örgütüz. Fakat kapatılma durumu söz konusuydu. AİHM'e gitti. AİHM'den döndü. Şu anda anayasal bir hak olarak görülen sendikalaşma hakkı bile var olan hükümet tarafından uygulanmıyor. Buna bile tahammülleri yok. Diğer yandan Genç-Sen, Çiftçi-Sen gibi sendikalar da sistem tarafından kapatılmak isteniyor. Beraberinde işçiler sendikalaştıkları için saldırıya uğruyorlar. Sermayenin işçi sınıfına ve onun örgütlülükleri olan sendikalara karşı saldırıları karşısında, işçilerin yanında olmaya çalışıyoruz. Bundan sonra da desteklerimizi sürdüreceğiz. Bununla da kalmayıp son yapmış olduğumuz toplantıda (Emekli-Sen Buca Şubesi Yürütme Kurulu Toplantısı) diğer emek örgütleriyle beraber neler yapabiliriz, mücadeleyi nasıl ortaklaştırabiliriz diye tartıştık. Önümüzde genel kurul var. Bunun hazırlığı içindeyiz.

- Son olarak Kızıl Bayrak okurlarına neler söylemek istersiniz?

- Ben de işçi emeklisiyim. Biz AKP'den salt daha iyi zam oranları istemiyoruz. Biz hakkımız olanı istiyoruz! Türkiye'de emeklilerin insanca yaşamaya yetecek ücret almasını istiyoruz. Mücadelemizi sürdüreceğiz! Hak mücadelesinden emekli olunmayacağını dosta düşmana göstereceğiz! Teşekkür ederim.

Kızıl Bayrak / İzmir

Emeklilerden mücadele programı

Emekli-Sen, emeklilerin karşı karşıya kaldığı sorunları gündeme taşımak amacıyla bir eylem takvimi hazırladı. 14 Ekim günü Emekli-Sen Genel Merkezi'nde yapılan basın toplantısında, Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, gerçekleştirecekleri eylemler hakkında bilgi verdi.

Emekli maaşlarına yapılan zamma değinen Beysülen, Erdoğan'ın kamuoyunu aldattığını belirtti.

9 bölgede yaptıkları toplantılarda bu sorunları tartıştıklarını ifade eden Beysülen, MYK olarak bir eylem programı hazırladıklarını ifade etti. Kampanyalarını afişleme, basın açıklamaları, imza kampanyaları, yürüyüşler şeklinde sürdüreceklerini belirtti.

20 Ekim günü Ankara'da Emniyet Parkı'nda bir araya gelen Emekli-Sen üyeleri İçişleri Bakanlığı'na yürümek istedi. Kolluk kuvvetlerinin izin vermemesi üzerine basın açıklaması Atatürk Meydanı'nda yapıldı. Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen yaptığı açıklamada, sendikanın önüne idari ve hukuki engeller çıkarıldığını, sendikanın kapatılması için davalar açıldığını dile getirdi.

Elif Öğretmen için eylem

Eğitim Sen İstanbul Şubeleri, beyninde tümör olduğu için 30 günlük rapor alması üzerine sözleşmesi feshedilen Elif Aybaç'a destek eylemi gerçekleştirdi.

16 Ekim günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen Eğitim Sen üyeleri "Elif öğretmen işe geri alınsın. Mesleğimize, iş güvencemize, onurumuza sahip çıkıyoruz / Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri" pankartı arkasında Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

Burada Eğitim Sen İstanbul 7 No'lu Şube Başkanı Azim Şamiloğlu tarafından yapılan açıklamada, güvencesiz çalışma biçimlerinin yaygınlaşmasıyla sözleşmeli öğretmenlerin daha da acımasız uygulamalara maruz kaldığı söylendi.

Eğitimi de içine alacak biçimde birçok alanda sözleşmeli, güvencesiz, esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırıldığını ifade eden Şamiloğlu, sosyal güvenlik sisteminin sermayenin ve piyasanın insafına terk edildiğini dile getirdi. Bu noktada Elif Öğretmen'in verdiği yaşam mücadelesinin, güvencesiz çalışma biçimlerinin insanlık dışı olduğunu gösterdiğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Meşaleler sendikal bürokrasiye karşı yakıldı!

78 günlük Ankara direnişinin ardından Tek Gıda-İş ağalarının ihanetine uğrayan TEKEL işçileri 17 Ekim akşamı Taksim'de meşalelerle yürüdü. İstanbul'da Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi önünde sürdürdükleri süresiz oturma eyleminin 14. gününde sokağa çıkan işçilere sanatçılar, yazarlar ve çeşitli sendikaların temsilcilerinin yanısıra Paşabahçe Devlet Hastanesi önünde direnişte olan Türkan Albayrak da destek verdi. BDSP, PDD, Kaldıraç, DDSB, Halk Cephesi ve ESP de eyleme katıldı.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen işçiler "İş ve güvenceli iş ortamı için 4-C'ye hayır! Tekel İşçileri" pankartı açtılar. "İşimizi istiyoruz 4/C'ye hayır" önlükleri giyen işçiler "Türkel evine, polis karakoluna, işçi sendikasına", "Safınızı seçin TEKEL işçileri mi, sendika ağaları mı?", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" dövizleri ve meşalelerle Taksim Tramvay Durağı'na yürüdüler. Eyleme destek veren kurumlar da kendi dövizlerini açtılar. Durağa gelindiğinde oturma eylemi yapılarak destek veren sanatçı, yazar ve sendikacılara söz verildi.

İlk sözü alan Türkan Albayrak, TEKEL işçilerini

örnek aldığını vurguladı. Sendika bürokrasisini tehşir eden Albayrak, bu mücadelenin içinde, TEKEL işçileriyle birlikte olmaktan mutlu olduğunu ifade ederek konuşmasını bitirdi. Sanatçılar ve sendika yöneticilerinin de söz aldığı eylemde basın açıklamasını İzmir TEKEL işçisi **Arzu Güneş** okudu.

Hükümetin 4/C dayatmasından vazgeçmediğini, hala işsiz, sağlık ve sigorta hakkından yoksun olduklarını belirten Güneş, TEKEL işçisinin iş güvencesi, sendika hakkı ve insanca yaşayacak bir ücret istediğini ifade etti. Güneş, sendikanın mücadele etmek isteyen işçileri "provokatör, eşkiya" diye suçladığını, sendikaya işçilerin girişinin polisler yardımıyla engellendiğini sözlerine ekledi.

Güneş, sendikanın mücadeleden kaçtığı ve yarı yolda bırakıldıkları için öfkeli ve kızgın olduklarını belirtti. Basın açıklaması şu sözlerle son buldu: "*Hak alıcı işçi hareketi için, işçilerin örgütlenmesini, sendikalaşmasını çoğaltalım, sendikaların başındaki bürokratları kovalım, birleşik mücadeleyi örgütleyelim*"

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tek Gıda-İş'ten karalama kampanyası

THY A.O işletmesinde 150 üyesi işten atılan Hava-İş Sendikası, 13 Ekim günü THY Genel Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme, Hava-İş yönetiminin tutumunu protesto eden Gökkuşluğu Hareketi üyeleri ve TEKEL işçileri de katıldı.

Eylemin ardından yazılı açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, Hava-İş Sendikası'na destek verme adı altında TEKEL işçilerinin eylemini karalamaya kalktı. 13 Ekim günü gerçekleştirilen protesto gösterisine katılanların "TEKEL işçisini temsil etmediği"ni iddia eden

sendika, "TEKEL işçisinin ve eylemlerinin kirletilmesine müsaade edilmeyeceği"ni ilan etti. Tek Gıda-İş ve Hava-İş'in açıklamalarına TEKEL işçilerinden yanıt geldi. TEKEL işçileri Tek Gıda-İş Sendikası'na "TEKEL işçilerini temsil etmeyen kim?" başlığı altında 10 soru yöneltti.

"Biz TEKEL işçisiyiz ve 78 günlük mücadele içinde de, bugün de mücadele eden TEKEL İŞÇİLERİNİN VİCDANİYİZ, ÖFKESİYİZ, TEMSİLCİSİYİZ" ifadelerine yer verilen açıklamada Tek Gıda-İş yönetiminin, sorulan sorulara cevap vermesi istendi.

Çizmeci Gıda'da Tek Gıda-İş klasiği

Çizmeci Gıda'da, Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan 33 işçinin 5 Ekim günü fabrika önünde başlattığı direniş 20 Ekim günü sona erdi. TEKEL'deki direniş sürecini ortada bırakan Tek Gıda-İş Sendikası, "mücadeleyi alanlarda sürdüreceğiz" söylemi altında fabrika önündeki direnişi sonlandırdı.

Dün sabah saatlerinden öğle saatine kadar geçen süre içinde yaklaşık 50 kişinin fabrikaya gelerek iş başvurusunda bulunmasının ardından, Tek Gıda-İş Sendikası yöneticileri aldıkları karar gereği 16 gündür fabrika önünde sürdürdükleri direnişlerine son verdiklerini açıkladılar.

Saat 15.00'te fabrikada 07.00-15.00 vardiyasında çalışan işçilerin çıkış saatinde konuya ilişkin açıklama gerçekleştiren Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkez Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengün, 16 gündür fabrika önünde sürdürdükleri direnişlerini sonlandırdıklarını, mücadelelerinin bundan sonraki sürecini alanlarda yürüteceklerini ifade etti.

İşten atılan işçilerin sahipsiz olmadığını, işçilerin bundan sonraki mücadelelerini fabrika önünde sürdürmeyeceğini belirten Şengün, "*İşçiler bundan sonra Gebze'de, İstanbul'da, tüm Türkiye'de olacaklar. Mahalle, mahalle, semt, semt ve sanayi bölgelerini dolaşarak, Çizmeci patronunun tutumunu deşifre edecekler*" dedi. Fabrikaya onlarca kişiyi alarak işçilerin direnişini kırmaya çalışan Çizmeci patronuna seslenen Şengün, "Bundan sonraki süreci sen belirleyeceksin? Bizim sabrımızı taşıрма, buradaki yolsuzlukları, ahlaksızlıkları sokak sokak anlatacağız. Senin 40 yılda yaptıklarını 2 günde yıkarlar" dedi.

Fabrikaya iş başvurusunda bulunmak için gelenlere de seslenen Şengün, "Bunu yapmayın, bugün ekmeğinden, aşından olan sen, kardeşin, baban da olabiliirdi. Bu işçiler anayasal haklarını kullandıkları için işten atıldılar" dedi.

Gün boyunca slogan atan işçiler, alkış, ısıklık ve düdük sesleriyle Çizmeci Gıda patronunu protesto ettiler. Fabrika önünde sürdürülen direnişin 16. günü, işçilerin çadırı toplaması ve sendika yöneticileriyle vedalaşmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Çizmeci'de Kuran'lı baskı

Gebze'de Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Çizmeci Gıda'da işçilerin verdiği bilgiler, kan emici patronların, daha fazla sömürü için dini nasıl kullandıklarını da gösteriyor. Çizmeci Gıda'da işten atılan **Osman** adlı işçi, işten atıldığı gün genel müdür yardımcısı tarafından sendikaya üye olup olmadığı yönünde sorguya çekildiğini, kendisinden, Kur'an-ı Kerim üstüne yemin etmesinin istendiğini söyledi.

BETESAN direnişi Tuzla tersanelerinde odak oldu

BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan, direniş çadırının Tuzla tersanelerinde bir odak haline geldiğini söylüyor. BETESAN'daki direniş Kızılaslan'ın kaleminden okurlarımızla paylaşılıyor.

64. gün...

(...) Bizleri kavgaya davet eden patronlar sınıfına her sabah davetlerinin karşılığını göstereceğiz. Bir işçi geldi çadıra referandum sürecinde tartışmıştık. Bize tavır almış konuşmuyordu, Tayyip'i protesto ettiğimiz izleyince "helal olsun size!" diyor. (...)

Tüm-Bel-Sen bize çadır ayarlamış. Çadırı almak için çadırdan ayrılıyorum. Eskiyen çadır havanın sert koşullarına karşı zor dayanıyordu. Yeni çadırı getirdik. Dayanıklı ve güzel bir çadır. (...)

Sohbet ediyoruz işçilerle, direniş sürecini anlatıyorum. Siz burda durmakla bir şey elde ediyorsunuz diye soruyorlar. Çok şey kazandığımızı anlatıyorum. Proletaryanın disipliniyle anlatmaya, değiştirmeye devam edeceğiz, bizim için başka kurtuluş yok.

(...) Yaşanan iş kazalarından konuşuyoruz, muhakkak her işçinin bir anısı var iş kazasıyla Tuzla'da. Üretim yoğun olduğu dönemde Aydınlı Köyü'nde de blok üretimi yapıyordu. Orada tanık olduğu iş kazasının üzerini kapatmak için herkesin seferber olduğuna tanık olmuş. Devlet yetkilileri iş kazasının üzerini örtmek için farklı yerde tutanak tutuyorlar diyor. Bizim değiştirecek gücümüz yok her şey onlardan yana diye sitem ediyor. Birliğimizde birleşmemiz gerek diyorum. (...)

65. gün...

(...) Tuzla Gemi'nin önüne vardığımızda yükümüzün ağırlığından dilimiz dışarıdaydı. Yağmur ha bire yağıyor. Bu yağmurun altında çadırı kurmaya çalışıyoruz. Güçlülükle, biraz da acemice çadırı kuruyoruz. (...) Dahası içimizden birileri yağmur için doğaya savaş açmamış mıydı: (Sıkıysa yağmanın yağmur) al sana yağmur. Çok sıkıntılı değilim tabi, hiçbirimiz de sıkıntılı değiliz. Biz daha kötü havalarda kızak üstünde fazlasıyla çalıştık.

(...) Yağmur dinmek bilmiyor. Zaten sel de bekleniyormuş. Antenler öyle söyledi. Sel olunca da bizi vuruyor. İşçiler çadırın önündeki gölette ıslanırken. Aynı yoldan lüks cipler geçiyor. Emekçi semtlerini yağmur ve sel vururken, saraylara ve villalara hiçbir şey olmuyor. Her şey onlar için... Yağmur bile...

(...) Daha önce davasını aldığımız ve iş kazası geçirmiş bir işçi arıyor. Dava üzerine bilgi veriyoruz. O da çok zor durumda. Ayak parmaklarını kaybetti. Tersanede çalışmıyor. Gebze'de bir fabrikada angarya işlerde oldukça cüzi bir ücretle çalışıyor.

Haydar abim geldi. Sıklıkla uğruyor. Beraber yemek yedik. Öğle yemeğimi ısmarladı. Uzun uzadıya sohbet ettik. Beraber çay içtik. Ondan sonra arabasıyla bizi Gebze'ye bıraktı. Mutaş işçilerinin yanına gittim bir yoldaşla beraber. Oturduk onlarla beraber direnişler üzerine sohbet ettik. Sendikacılar TİB-DER'lileri sevmiyor. İşçilerle sohbetimizi engellemeye çalışıyorlar her fırsatta. İşçilerle konuşurken bardaktan boşanırcasına yağmur başladı.

(...) Sabah sırlısklam başlattığımız direnişi, akşam aynı ıslaklıkla bitiriyoruz. Sırlısklam bir direniş bu. Galiba hasta olacağız. Herkesi çadırımıza bekliyoruz. İslanmaya karşı iyi bir çadırımız var artık. Çayımız da var kimse üşümez.

66. gün

İssiz sokaklarda kuş uçmuyor. Sağanak halde yağın yağmurun altında direniş çadırına doğru ilerliyoruz. Derneğe vardığımızda sırlısklam olmuşuz. Çadırı kurmaya başlıyoruz. İşçiler yağın yağmurda ıslanmadan şemsiyeleri ile geçiyorlar, tam o sırada arabaların göletten geçmesiyle korundukları yağmurdan bir anda sırlısklam oluyorlar.

Sırlısklam su içinde kaldık. Yoldaşlar üzerlerini kurutmak için derneğe gittiler. BETESAN işçileri ile sohbet ediyoruz. Tersane işçileri çadırı görünce herhalde yerleşeceksiniz buraya diye takılıyorlar. Bir yerlere yerleşmeyi düşünüyoruz ama bilinçlere yerleşmeyi düşünüyoruz.

(...) OSİM-DER'den arkadaşlarımız direniş nöbeti tutmak için geldiler. Sınıf dayanışmasının en anlamlı örneği. Herkese ders veriyorlar bu konuda.

(...) Çadırdan erken çıktım biraz. Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası'nın düzenlediği, Geleceksizliğe, güvencesizliğe, taşeronlaştırmaya karşı mücadele deneyimleri konulu söyleşiye katıldım. Yaşanan sorunlara karşı her alanda yapılan toplantı, söyleşi, panel gibi etkinlikleri çok anlamlı buluyorum. Sınıfın katmanlarını birleştirici bir güç olacaktır. Gayet anlamlı ve verimli bir söyleşi oldu. Mutlaka biz kazanacağız her yerde, haklı olan biziz çünkü.

67. gün

(...) Sessiz sakin bir gün Tuzla'da. Türkan Abla arıyor 100. gün için yapacakları etkinliğe davet ediyor. BETESAN'dan işçi arkadaşlarla sohbet ediyoruz. Hurda işi yapan bir işçi arkadaşla süreç üzerine sohbet ediyoruz. Sabahın sessizliği gün içinde de devam ediyor. Gebze BDSP'den bir arkadaşımız geliyor. Bizi yalnız bırakmıyor hiçbir zaman Gebze'deki

direnişlerden haber alıyoruz. Liseli bir arkadaş burada ne yaptığımızı soruyor. Buraların durumunu ve direnişi anlatıyorum. Marksizm üzerine araştırma yapıyormuş. Sohbet ettik, ROTA'nın son sayısını verdim. Sonra arayacağını söyledi. Esenyurt İşçi Kültür Evi'nden "Tanyeri Şiir Gubu" direnişimizi ziyarete geldi.

Tanyeri şiir topluluğu işçilerden oluşan bir şiir grubu, arkadaşlar ziyarete gelmek için işyerlerinden izin almışlar. Sanatın gerçek sahipleri tarafından yapılması ve işçilere yapılması gerçekten çok anlamlı bir şey. Bizim sanatımızı biz yapacağız, kendi yaşamımızdan ve deneyimlerimizden. (...)

69. gün

(...) BETESAN'dan işçi arkadaşlar arıyorlar. Yapılan yazılımlarla ilgili dava açacakmış BETESAN patronu bana. Durum üzerine sohbet ediyoruz. Öğle paydosunda iki işçi arkadaş çadıra uğruyorlar. Haksız bir durumla karşı karşıya kalmışlar.

(...) Direniş çadırı her türlü haksızlığa uğrayan işçinin uğrak yeri oluyor. Kartal'dan BDSP'li arkadaşlar direnişi ziyarete geldiler. (...)Desan tersanesinde işgal yapan işçi arkadaşlardan biri geldi çadıra. Yalova'da çalışıyormuş uzun bir zamandır Tuzla tarafına uğramadığı için "Haberim yoktu" direnişten diyor.

(...) Dinçer hoca ziyaretimize geldi. Sohbet ettik genel bir çerçevede, bizi yalnız bırakmıyor, sağolsun. Akrabalar geldiler burada bir işleri varmış. Televizyondan görüntüleri izlemişler, "her zaman yanındayız" diyorlar. Sohbet ettikten sonra herkes kalkıyor.

Bir gemi inşaatı mühendisi arkadaş direnişimizi ziyarete geldi. Günceler üzerinden takip ediyormuş direnişi "Kızakaltı" ile bir bağı olup olmadığını sorduk, yokmuş. Yaşanan olayları tersanenin içinde olduğu için zaten biliyor. Direniş sürecinden biraz bahsettim. Mühendislerin yaşadığı sorunların aslında işçilerin yaşadığı sorunlardan çok fark olmadığını söylüyor. (...)

Sendikalar sorunu ve sendikal bürokrasiye karşı

Sendikalar ve sendika

Bugünkü sınıf mücadelesinin en önemli sorunlarından birinin “sendikal hareketin mevcut durumu” olduğu konusunda geniş bir mutabakat var. Türkiye’de sendikalar kan kaybediyorlar. İşçi sınıfının güvenini yitireli ise epey uzun bir zaman oluyor. Doğal olarak sınıf hareketi ile ilgili birçok kişi ve kurum bu durumu ve nedenlerini tartışıyor.

“Ne oldu da sendikalar sınıf mücadelesinin önünde bir engelle dönüştü?” sorusuna farklı ideolojik-politik yaklaşımlardan beslenen birçok çevre farklı yanıtlar veriyor. Ağırlığını akademik çevrelerin ya da onların bakışından beslenen siyasal yapıların oluşturduğu bir kesim, sorunun esas kaynağının kapitalizmin yaşadığı iç evrim olduğunu, sendikaların bu evrime uygun bir değişim geçiremediğini söylüyor.

Birbirlerinden çok farklı “özgün” kavram ve terimler kullansalar da bu kesimlerin temel argümanlarını şöyle özetlemek mümkün:

Mevcut sendikalar Keynesçi ekonomiye, Fordist-Taylorist döneme özgü bir yapılanma içindedirler. Oysa korumacı devlet yapısına ve kalabalık üretim birimlerine dayanan bu dönem sona ermiştir. Küresel piyasa ve neoliberal politikalar emeği ve sınıfı parçalamıştır. Korumacı politikalarından kaynaklanan ve bugünün sendikalarının da içinde serpiştiği ılıman iklim son bulmuştur. Bu durumun ürünü olan yeni iktisadi politikalar, çalışma biçimleri, yeni çalışan katmanlar ortaya çıkmış, klasik sendikalar bu kesimlerin ihtiyacına yanıt veremediği ölçüde fiziken ve politik olarak önlenemez bir erime sürecinin içine girmişlerdir.

Değişik ideolojik-politik yaklaşımlara sahip olan bu görüş sahipleri sendikal bürokrasinin bozucu etkisini genel olarak reddetmeseler de, bunu sözkonusu sürecin dolaylı bir sonucu olarak ele almakta, çözümü “sendikaların kapitalizm eski özelliklerine dayalı yapı ve zihniyetinde yaşanacak köklü değişiklikler”de görmektedirler. “Sendikaların dar işçi örgütleri olmaktan çıkarılması”, “ezilen ve yeni proleterleşen kesimleri kapsayacak bir biçime dönüştürülmesi”, “temel yaşamsal ve insani haklar üzerinden ve bunlardan en çok mahrum bırakılan kesimleri” (bunlar en çok ezilenler, işsizler ve yeni proleterleşenler kesimler oluyor) temel alacak şekilde yeniden örgütlenmesi, bu yaklaşımın ortak çözüm platformudur. Buna sendikaların artık işyeri merkezli mücadele ve örgütlenme üzerinden kendilerini varedemeyecekleri, neoliberal politikalara karşı gelişen toplumsal mücadelenin bir parçası-öncüsü olarak konumlanmaları gerektiği fikirleri de eklenebilir. “Toplumsal sendikacılık” üst başlığında toplanabilecek (her ne kadar bu tanımlamaya sözkonusu çevrelerin bir kısmı itiraz etseler de, bu itirazlar belli ki bu isimlendirmenin yarattığı siyasal angajman tedirginliğinden kaynaklanmaktadır) bu yaklaşımların sahiplerinin esas konumuz olan sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi gündemlerinin önemli bir maddesi olarak görmemeleri, bu düşünce sistematığı ile uyumludur. Ne de olsa sorun sendikaların mevcut

“arkaik yapısıdır”. Yaşamakta olan da, bu yapının karşı karşıya kaldığı kaçınılmaz krizdir. Bu yapı değişmedikten sonra sendikaların kimler tarafından, nasıl, hangi ideolojik-politik çizgi doğrultusunda yönetildiğinin esasa ilişkin bir önemi yoktur.

Düşünsel planda daha homojen bir başka görüş, sendikaların içinde bulunduğu durumun mevcut yasalardan kaynaklandığı, anti-demokratik mevzuat ve uygulamalarla sendikaların elinin kolunun bağlandığı, bu tabloya sınıf mücadelesinin genel geriliği ve solun siyasal etkisizliği de eklenince sendikaların güç kaybettiğidir. EMEP gibi reformist partilerden AB’ci aydınlara, üst bürokrasiye mensup olanlar dahil sendikacıardan “ilerici” bazı şube başkanlarına kadar geniş bir yelpazede bulunan bu unsurların, sınıf mücadelesinin mevcut geriliğinin “yapılabilecekleri bugün için sınırladığı”nı açıktan ya da üstü kapalı olarak savundukları görülmektedir.

Bunların bir kısmının sendikal bürokrasi gibi bir sorunu zaten yoktur. EMEP gibi sorunu en azından dillendirenlerin ise sendikal bürokrasiye karşı konumlanmaları, onunla mücadele etmekten çok ona yön ve akıl vermek biçimindedir. Bürokrasiyi en üst kademeye çöreklenmiş üç-beş ağıdan ibaret saymak, sendikaların iç demokrasisindeki çarpıklıkları ya mevzuat sorunu olarak ele almak ya da işçilerin sendikaları denetlememesi sorununa sıkıştırmak, sendikaların mevcut mücadele düzeyi eleştirilirken “verili geri koşulların varlığını gözetmeyi” vaaz etmek ve tüm bunları yapmayı sendikalara önem vermekle açıklamak, bu kesimin karakteristik davranış biçimidir.

Üçüncü bir kesimi, sendikal bürokrasiyi ve onun yarattığı tahribatı mevcut durumun esas sorumlusu olarak görenler oluşturmaktadır. Bu düşüncenin en gözle görünür savunucuları halkçı devrimci demokrat yapılarıdır. Ancak bu yapıların da sendikal bürokrasiye karşı mücadelede etkin bir pratik tutum içerisinde olduğunu söylemek mümkün değildir. Devrimci hareketin genel güçsüzlüğü ve sınıftan uzaklığı düşünüldüğünde bu zaten kaçınılmaz bir durumdur. Ancak sorun sadece güç ve imkan meselesi ile sınırlı değildir.

İlkesel yaklaşımlarını her geçen gün biraz daha kaybeden halkçı devrimci demokrat hareketin bu alandaki pratiği de pragmatisttir. Bugün için karşıtlığın pratik nedeni bürokratik kastın saldırgan tutumudur. Bu tutumdaki her türlü esneme devrimci demokrasinin bürokrasiye karşı yaklaşımlarında bir zayıflama olarak kendini göstermektedir. Ters durumlarında ise iş, sendikaların mevcut önemini ve işlevini reddeden bir vurdumduymazlığa ya da düşmanlığa kadar vardırılabilmektedir.

Meselenin başka bir yönü ise, sendikaların sınıf mücadelesindeki yeri ve mevcut bürokratik yapının kendisine dair açık ideolojik yaklaşımlara sahip olunamamasıdır. Hal böyle olunca da, sendikal bürokrasiye karşı mücadele görevleri

somutlanmamakta, mesele birtakım ortak platformlarda ya da gerçekleşen eylemlerde sendikalarla girilen inisiyatif savaşına indirgenmektedir.

“Gerçek her zaman somuttur”

Bugün yalnız sendikal hareketin değil süregiden sınıf mücadelesinin en önemli sorunlarından biri sendikal bürokrasinin yarattığı tahribattır. Sınıf hareketi cephesinde ortaya çıkan büyük küçük her bir mücadele eğilimi sendikal bürokrasi tarafından kontrol edilmekte, dizginlenmekte ya da boşa çıkarılmaktadır. Bu kasta karşı etkin, sistematik ve çok yönlü bir mücadele yürütmeden, ne sendikaları düşüğü çukurdan çıkarmak mümkündür, ne de sınıf hareketini ileriye taşımak...

Böyle bir mücadeleyi yürütmek, sendikaların süregiden sınıf mücadelesindeki yeri ve sendikal bürokrasinin misyonu noktasında tam bir açıklığa sahip olmakla mümkündür.

Sendikalar halihazırda işçi sınıfının tek kitlesel sınıf örgütüdür. Sendikalarda örgütlü işçi sayısının genel işçi kitlesi ile karşılaştırıldığında fazlası ile sınırlı kalması bu durumu değiştirmemektedir. Sorun sayılarda değildir. Yaşanan açık ihanetlere ve sendikal bürokrasinin tüm engelleyici tutumlarına rağmen, işçi sınıfı mücadele ve örgütlenme arayışını döne döne sendikal planda ifade etmekte, toplumsal gündemlere müdahalesi dahi daha çok sendikal formlar üzerinden gerçekleşmektedir. Bunda politizasyon düzeyindeki düşüklüğün, devrimci önderlik planındaki boşluğun, sermayenin çok yönlü ideolojik-politik saldırılarının püskürtülemediği oluşunun tabii ki rolü vardır. Ancak kitle hareketinin politikleştiği, hatta önemli ölçüde devrimcileştiği dönemlerde dahi sendikaların işçi sınıfı üzerinde özel bir etkisi ve denetimi olmuştur, olacaktır. (Örneğin kitle hareketinin devrimcileştiği ‘70’lerin ikinci yarısında sendikalar işçi hareketi üzerindeki belirgin etkisini sürdürmüştür. Siyasal yapıların etkisi ise doğrudan olmaktan çok sendikalardaki etkileri üzerinden şekillenmiştir.)

Sendikaların sınıf mücadelesindeki öneminin ülkemize özgü bu türden yanları elbette vardır. Bu, sınıf hareketinin ve devrimci hareketin gelişim sürecinin kendine has özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Ama mesele hiç de bize özgü yanlarla sınırlı değildir. Sendikalar sınıf mücadelesinin üç temel alanından biri olan iktisadi mücadelenin temel örgütleridir. Ve sınıf mücadelesi tarihi doğrulamaktadır ki, “dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfının partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez.” (Lenin)

Sınıf hareketini geliştirme iddiası taşıyan hiç kimse sendikalara gereken önemi vermeden bunu yerine getiremez. Bugün için bu önemin somut karşılığı, sendikalara çöreklenmiş, böylece işçi sınıfının temel bir mücadele kanalını tıkamış olan bürokratik kasta karşı etkin bir mücadele yürütmektir. Bu kast ortaya çıkan arayışları heba etmekte, böylece hareketin kitlesel bir

Mücadele görevleri

bürokrasi tartışmaları

taban kazanıp yaygınlaşmasını engellemektedir.

Son 30 yılda yaşanan her süreç döne döne sendikal bürokrasinin sınıf hareketinin gelişmesini nasıl engellediğini, sendikaları ve dolayısıyla işçi sınıfını nasıl güçsüz düşürdüğünü ortaya koymaktadır. Görmek isteyenler için TEKEL Direnişi ve onun ürünü olan genel grev eylemleri dahi yeterince aydınlatıcıdır. Bu tabloyu görmezlikten gelerek dikkatleri başka tartışmalara yönlendirenlerin ya da bu tablonun temel sorumlusu sendikal bürokrasiye karşı açık, etkin ve cepheden bir tutum almayanların sınıf hareketine verebilecekleri yarardan çok zarar olacaktır.

Birinci gruptakiler kapitalizmin yaşadığı öngörülebilir bir değişim sürecini, gözünü “ırak coğrafyalar”dan alamadan değerlendirmekte, ne orada yaşananların somut seyrine ne de bu ülkedeki sendikal hareketin kendine has gelişim sürecine gereğince bakabilmektedirler. İktisadi mücadele, politik mücadele, sendikalar gibi konularda kafası fazlasıyla karışık görünen bu kesimin “değişen üretim ilişkileri” ve “değişen işçi sınıfı” tartışmalarından dolayı olarak etkilendiği görülmektedir. Konumuz bu olmadığı için, bize “derinlikli ve yeni olanı anlamayı” vaat eden bu görüşlerin pek de yeni olmayan ideolojik kaynaklarını ve yaşananları anlatmaktan çok kendi kafa karışıklıklarını anlatan kavramlaşmalarını şimdilik bir yana koyalım, kendimizi konumuzla sınırlayalım.

İşçi hareketi olduğu kadarı ile kendini iktisadi-sendikal bir zeminde ortaya koyarken ve bu zeminde yaşanan her çıkış sendikal bürokrasi tarafından boğulurken, sorunu başka bir yerde, “klasik sendikal hareketin krizinde” aramak, her şey bir yana yaşanan gerçeklikten kopmaktır. Sorun sadece gerçeklikten kopmak da değildir.

İstihdam biçimindeki değişikliklerin, üretim birimindeki bölünmenin ya da mücadele ve örgütlenmeyi zora sokan başka bir gelişmenin yarattığı zorlukların aşılmasına neden olarak “klasik sendikalarının mevcut yapısını” işaret etmek, sendikalara yön veren politik çizgiyi, bu çizginin temel dayanağı bürokratik kastı ve onun bugünkü pratiğini mazur gösterip aklamaktır. Bu görüşleri dillendirenlerin kendilerini sık sık sendikal bürokrasi ile aynı kulvarda bulabilmeleri bu açıdan şaşırtıcı da değildir. Nitekim bürokratların ağırlıklı bir kısmı da, değişen dünyanın yeni üretim ilişkilerinden bahsetmekte, işçi sınıfını örgütleyememelerinde bu değişen ilişkilerin önemli bir rol oynadığından yakınmakta, sendikaların üstlenmesi gereken yeni görevleri saymaktadırlar.

Klasik sendikal anlayıştan kökten bir kopuş iddiasında olan bu görüş sahipleri, her ne hikmetse sınıfla ilişkilerini (olduğu kadarı ile) gene de ısrarla “artık iflas etmiş” bu “klasik sendikal formlar” üzerinden kurabilmektedirler. Bugün temel alınması gerektiğini söyledikleri yeni toplumsal hareketler ve bunların örgütleri ise “başka ülkelerin deneyimleri” olarak ya

kürsü anlatımlarını süslemekte ya da kağıt üstünde kalmaktadır.

İkinci kesime gelince, bunların sendikaların sınıf mücadelesindeki önemi noktasında asgari bir açıklığa sahip olduğu söylenebilir. Yasaların, mevzuatların, fiili uygulamaların sendikal mücadeleyi zorlaştırdığı, hatta yer yer sendikaların elini kolunu bağladığı bir gerçektir. Mevcut bilincin ürünü olarak işçi sınıfının sendikaları yeterince denetlemediği-denetleyemediği, sendika içi mevzuatların da demokratik olmadığı açıktır. İşçi hareketinin geriliğinin sendikaları etkilediği, genel olarak solun etkisizliğinin de önemli bir handikap olduğu reddedilemez. Ama sorun tüm bunların hepsinde sendikal bürokrasinin oynadığı rolün ne olduğu konusunda ne söylendiğidir.

Türkiye’de sendikal bürokrasi kurulu düzenin en önemli dayanaklarından biridir. Daha baştan profesyonelleşme yolu ile çok yönlü ayrıcalıklarla donatılmış, özel ilişkiler, iktisadi ve siyasi bağlar ve mafyatik yöntemlerle kurumsallaştırılmıştır. Avrupa’daki gibi kendine dayanak olabilecek aristokrat bir tabaka bizde bulunmadığı için, özel ayrıcalıklarla donatılmış bir işleyiş çarkının sınıfın belli kesimlerinde yarattığı çürümeyi kendine dayanak yapmış, işyeri temsilcilerine kadar ulaşan bir sistem kurarak kendi varlığını sürdürmeye çalışmıştır.

Bunlar bilinmesine, hatta bu kesim tarafından da dile getirilmesine rağmen, bu ikinci grubu oluşturanların sendikal bürokrasiye tavsiyelerde bulunarak yön vermeye çalışmaları, iki de bir onları “namuslu dürüst sendikacılar” olmaya çağırılmaları, sendikal bürokrasiye döne döne olmadık misyonlar biçmeleri kuşkusuz ki kör bir iyiniyetin ürünü değildir.

Sınıfın tabandan gelecek eyleminden, onun dönüştürücü gücünden ümidi kesmiş olmak, sendikacılar dışında bir güç ve dinamik görememek, sendikalarla kendi görevleri arasındaki bağı ve farkı doğru ortaya koyamamak, temel sorundur. Hakimiyetini işyeri temsilcilerine kadar ulaştırmış bir sendikal çarkın görmezlikten gelinmesi, bürokrasinin dar bir yönetici tabaka ile sınırlanması da bu sorunların ürünü politik tercihtir. Bu kesimdekiler eğer henüz bu çarkın doğrudan

parçası değilseler, kendi geleceklerini sendikal bürokrasinin reforme edilmesine ve biraz daha mücadele görevlerine sahip çıkan bir hatta çekilmesine endekslemiş durumdadırlar. Söylenmiş sendikal bürokrasi sorununu dile getirmeleri ya da taban sözünü dillerinden düşürmemeleri bu gerçekliği değiştirmez.

Sendikal bürokrasiye karşı daha etkin bir mücadele

Türkiye’de burjuva partiler sınıf kitlelerini belli ölçüde etkileseler de, sınıf hareketi üzerinde belirgin bir etkiye sahip değildirler. Sınıf hareketini denetim altına alan, onu manüple eden hep sendikal bürokrasi olmuştur. Burjuva partilerin bu hareketle ilişkilenişi onu iç siyaset malzemesi olarak kullanmaktan öteye geçmemektedir. Bu açıdan sendikal bürokrasi sorunu, bugün için çok önemli olan “mücadele arayışlarının bu kast tarafından boğulması” meselesinden de öte bir sorundur. Sendikal bürokrasi düzenin temel dayanaklarından biridir.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele bu açıdan çok yönlü bir mücadele olmak zorundadır. Tabii ki sendikal bürokrasinin panzehiri, tüm engelleri aşarak tabandan gelen birleşik devrimci bir siyasi sınıf hareketi yaratmayı başarabilmektedir. Fakat sendikal bürokrasiye karşı mücadele sınıf mücadelesinin bu genel gerekliliğinin yerine getirilmesi çabası ile sınırlanamaz. Sendikal bürokrasiye karşı bir yandan esas olarak tabandan işyeri işyeri, sendika sendika, eylem eylem bir mücadele yürütürken, öte yandan bunun ayrılmaz bir parçası olarak genel bir politik mücadele yürütmek şarttır.

Komünistler her dönem sendikal bürokrasinin mevcut sınıf mücadelesindeki uğursuz rolü noktasında tam bir açıklık içinde oldular. Sınıf hareketini devrimcileştirme sorunu ile sendikaların bu satılmışlar çetesinden kurtarılması arasındaki ilişkiyi hep önemsediler. Bugüne kadar bir yandan tabandan işçi hareketini geliştirme çabasını esas alırken, öte yandan sendikal bürokrasiye karşı politik mücadele yürütme görevinin gereklerini yerine getirmeye çalıştılar. Ancak, yalnızca sınıf hareketinin içinde bulunduğu geri tablonun ürünü olarak değil aynı zamanda bu tabloyu değiştirmekle görevli olanların yaşadığı kafa karışıklıklarının ya da kaba pragmatist davranışların sonucu olarak da sık sık yalnız kaldılar.

Hali hazırda bu çabamız önemli eksiklik ve yetersizlikler barındırmaktadır. Ama aynı zamanda bu eksiklikleri aşmamızı kolaylaştıracak anlamlı bir birikim de yaratılmış durumdadır. Önümüzdeki sayılarda sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin pratik sorunlarını ve kendi deneyimlerimizi ele alarak bu önemli konuya devam edeceğiz.

(EKİM, Sayı: 268, Ekim 2010)
(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

İGDAŞ ve İDO özelleştirme kiskacında sendika ağaları susuyor!

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi tarafından İstanbul Deniz Otobüsleri A.Ş. (İDO) ve İstanbul Gaz Dağıtım A.Ş. (İGDAŞ) hisselerinin blok satış yöntemiyle özelleştirilmesi oy çokluğuyla kabul edildi. Büyükşehir'in en "kıymetlileri" olarak belirtilen bu iki şirketin satışının önü de böylece açılmış oldu.

İGDAŞ ve İDO iki büyük karlı şirket olarak doğallığında uluslararası sermayenin iştahını kabartmaktadır. Kadir Topbaş bu satışlardan üçte ikisi İGDAŞ, üçte biri de İDO'dan elde edilmek suretiyle 10 milyar dolar beklediği ifade etmektedir. Oysa yerel seçimler öncesi katıldığı bir TV programında İGDAŞ'ın satışından vazgeçildiğini açıklayan yine Kadir Topbaş'ın kendisiydi.

Büyük sermaye sahiplerinin iştahını kabartan bu özelleştirme için danışman bile tutulmuştur. İGDAŞ özelleştirmesinin danışmanı Citigrup-EFG İstanbul Menkul Değerler-AK Menkul Değerler Konsorsiyumu ile İDO'nun özelleştirilmesine danışmanlık yapan Finans Yatırım-Arup Konsorsiyumu belediyenin üst düzey yöneticilerine sunum yapmıştır. Yani, satış için gerekli hukuki, finansal ve teknik çalışmalar konusunda önemli bir mesafe alınmıştır.

1986 yılında kurulan İGDAŞ'ın bugün 4 milyon 400 bin abonesi ve toplam 14 bin kilometreyi aşan doğalgaz altyapı yatırımı bulunmaktadır ve bu haliyle dünyanın sayılı şirketlerinden biridir. İGDAŞ'ın aylık nakit gelirinin 252 milyon TL olduğu ve nakit akışı en yüksek şirketler arasında yer aldığı belirtiliyor. İGDAŞ'a Rus Gazprom, Gaz de France, İtalyan Eni, Merrill Lynch, Credit Suisse ve Kuveytli yatırım fonu St. Martins Property'nin aralarında bulunduğu yabancı şirketlerin yanı sıra Koç, Limak, Aksa, Akfen, Zorlu, Oyak ve Yıldızlar Holding gibi yerli şirketlerin de yer aldığı 20'yi aşkın dev şirket talip.

İDO alanında dünyanın en büyüğü ve bir numarası olarak niteleniyor. İDO'ya yerli ve yabancı 12 şirket talip oldu. Geçen yıl 400 milyon TL gelir elde eden şirket 2009'da 80 milyon TL de yatırım gerçekleştirdi. 1987'de kurulan İDO, Şubat 2005'te Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nın Şehir Hatları İşletmesi'ni devralmasının ardından İstanbul'da deniz ulaşımından sorumlu tek otorite olmuştu. Şirket, 19 hatta 25 deniz otobüsü, 10 hızlı feribot, 17 araba vapuru ile 31 noktaya hizmet götürüyor.

Özelleştirme saldırısının işçi ve emekçiler için hiç de "hayırlı" bir şey olmadığı yaşanan bunca özelleştirme deneyiminden rahatlıkla görülmektedir. Bunun içinde düzen siyasetçileri tartışmaları saptırmaya çalışıyorlar. Tartışmaların yönü özelleştirme olayının kendisine değil de yöntemine çevriliyor. İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi AKP Grup Başkanvekili Ergün Turan, İDO ve İGDAŞ'ın ihalesi için "blok satış" yönteminin seçilmesine ilişkin, "Halkın malı olan bu şirketlerin 1 kuruş daha fazlaya satılması imkânı varsa, buna uğraşyoruz" diyerek özelleştirmeden sanki halkın bir çıkarı varmış gibi konuşuyor. Bu özelleştirme sonucunda, karlı şirketleri alan, ya da satılmasında aracılık yapanların çıkarı olduğu apaçık ortadayken bu söylemler işçi ve emekçilerle alay etmekle eşdeğerdir.

CHP grubu da, özelleştirmenin kedisine değil, özelleştirme yöntemine ve iki şirketin satışına itirazda

İGDAŞ işçilerinden özelleştirme protestosu

Tes-İş üyesi İGDAŞ işçileri 14 Ekim günü gerçekleştirdikleri eylemle İGDAŞ'ın özelleştirilmek istenmesini protesto etti. İstanbul'un farklı semtlerinden gelen Tes-İş üyesi işçiler Saraçhane'deki İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplandı. Bu uygulamayı protesto etmek için bir saat iş bırakan işçiler Topbaş'ı uyardı.

Eylemde belediye önündeki polis ablukası dikkat çekti. Eylemin sona ermesinin ardından işçiler arasından seçilen temsilciler Belediye Meclisi toplantısını izlemek için içeri girdi.

süreçlerde TEKEL direnişinden de gördüğümüz gibi altına imza attığı iş durdurma kararlarının hiçbirine uymamıştır.

Mustafa Kumlu AKP ile birlikte anılan bir isimdir. Bu açıdan da hükümetinin sermayeye hizmette kusur etmemesi için elinden geleni yapmıştır ve yapmaya da devam etmektedir. Örneğin, 2008 yılı asgari ücretinin belirlenmesi görüşmelerinde işçi tarafı adına katıldığı "unutarak", uzun yıllardır ilk kez hükümet ve işveren örgütüyle aynı yönde oy kullanmıştır. 2009 yılı kamu toplu sözleşmeleri sürecinde de işçiler eylem yaparken o Türk-İş Başkanı sıfatıyla protokolü imzalayan bir sendika ağasıdır.

AKP'nin kuruluş çalışmaları sırasında, Mustafa Kumlu'nun sendikası Tes-İş'in misafirhanesi AKP'lilere tahsis edilmiş, Genel Merkez'deki toplantı salonunda kuruluş toplantıları yapılmıştı. Oysa TEKEL işçilerine Türk-İş kapıları kapanmış, karşılığında polis barikatı kurulmuştu.

Sendikaların başına çöreklenmiş bu ağalar işçi sınıfına ihanette sınır tanımamaktadır. Mustafa Kumlu işçilerin aيداتlarıyla palazlanmak konusunda da "örnek" gösterilebilir. Tes-İş Sendikası'nın 2008 yılı Aralık ayında Olağanüstü Genel Kurulu'nda, Mustafa Kumlu aleyhinde ciddi yolsuzluk iddiaları gündemdedi.

Özelleştirmelerin durdurulması için işçi ve emekçiler bağımsız sınıf çıkarları etrafında birleşmeli, taban örgütlenmelerini kurmalı, sendikaların başına çöreklenmiş bu ağalardan kurtulmalıdır.

bulundu. Bu özelleştirme vesilesiyle bir kez daha, özünde AKP'nin ve CHP'nin birbirinden farkı olmadığı, ikisinin de sermayenin hizmetindeki düzen partileri oldukları görülmüş oldu.

Özelleştirmenin hem özelleştirilen kurum çalışanları açısından hem de hizmet ettiği alandan yararlanan emekçi halk açısından olumsuz sonuçlar yarattığı ortadadır. Özelleştirme sonucu işçileri işsizlik tehdidi ya da en kötüsünden ağır koşullarda, düşük ücretler karşılığında güvencesiz çalışma beklemektedir. Özelleştirme ticarileşmeyi getireceği için de işçi ve emekçiler giderek pahalılaştıran bu hizmetten yararlanamayacak hale gelecektir. Bunun farkında olarak İGDAŞ işçileri kurumun özelleştirilmesini protesto ederek tepkilerini ifade ediyorlar.

İşçiler eylemdeyken sendikal bürokrasi ne yapıyor?

Tes-İş üyesi işçiler kendilerini bekleyen akıbeti görerek eyleme geçiyorlar ancak hem Tes-İş Genel Başkanı ve hem de Türk-İş Genel Başkanı sıfatını taşıyan Mustafa Kumlu'dan hiçbir ses çıkmıyor. Özelleştirme süreçlerinde şimdiye kadar sendika bürokratlarının ne yaptıkları bilindiğinden bundan sonra nasıl davranacakları bellidir. Sınıfı ilgilendiren her konuda Mustafa Kumlu gibileri her daim sermaye sahiplerinin yanında saf tutmuştu.

O kadar çok örneği olmasına rağmen son TEKEL direniş süreci bu sendika ağalarının nasıl bir ihanet içinde olduklarını net biçimde gözler önüne sermişti. İşçi ve emekçiler Mustafa Kumlu'yu TEKEL işçilerinin direnişine açıktan ihanet etmesi nedeniyle artık daha yakından tanıyorlar.

Mustafa Kumlu'nun sınıfı ihanet anlamına gelen pek çok "görevi" layıkıyla yerine getirdiği bilinmektedir. Mustafa Kumlu sermayeye hizmette kusur etmediğini defalarca kez kanıtlamıştır. Son

Türban tartışmaları ve genç komünistlerin tutumu

Referandum sürecinden başarıyla çıkan AKP hükümeti, bundan da güç alarak türban tartışmalarını başlattı. Ana muhalefetten de “çözümüne” yönelik sinyaller alan hükümet, bu sorun karşısında pratik adımlar atmaya başladı.

Bir süre önce İstanbul Üniversitesi’nde derse türbanla giren bir öğrencinin öğretim görevlisi tarafından dersten çıkarılması ve YÖK’ün bu olay üzerine üniversite yönetimine gönderdiği yazı, tartışmaların yoğunlaşmasına yol açtı. YÖK bu yazısında, “hiçbir öğrencinin disiplin gerekçesiyle dersten çıkarılmayacağı, böylesi durumlarda öğretim görevlisinin yalnızca tutanak tutabileceği” buyruğunu veriyordu.

Türban üzerinden yaşanan tartışmalar, hem düzenin dini ve dinsel simgeleri kullanma amacını, hem de solun düzen içi tartışmalar karşısında yaşadığı kafa karışıklığını bir kez daha ortaya koydu. Bu nedenle bu soruna ilişkin tutumumuzu ortaya koymak bir ihtiyaç haline geldi.

Türban, masumane bir istekle takılan bir örtü değil, dinsel gericiliğin önemli bir simgesidir. Düzen içi kliklerin bu konuda yaşadığı kutuplaşma da buradan kaynaklanmaktadır. Bugün hükümet olan dinci parti, türban özgürlüğü üzerinden egemenliğini pekiştirmeye çalışırken, ulusalcı-kemalist kesim de dinci gericilik ile girdiği egemenlik savaşında bir mevzi daha kaybetmemeye çalışmaktadır.

Dinci gericilik tarafından sorun bir “özgürlük” meselesiymiş gibi gösterilmeye çalışılmakta, derslere türbanlarıyla giremeyen öğrencilerin eğitim hakkı hatırlatılarak mağduriyet edebiyatı yapılmaktadır. Ancak, “özgürlük”, “eğitim hakkının gaspedilmesi” gibi söylemleri diline pelesenk edenler, eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için mücadele veren öğrenciler üzerinde soruşturma ve ceza terörü estirmektedirler.

Ulusalcı-kemalist kesim de laiklik adı altında türbanın üniversiteye girmesine karşı çıkıp, üniversiteler ve “bilim”in türban ve onu takip edecek yeni hamlelerle gericiliğin egemenliği altına gireceği yönlü tehlikeler konusunda uyarılarda bulunmaktadır. Ancak, üniversitelerdeki soruşturma ve ceza terörü karşısında ses çıkarmamakta, kamera ve parmak izi gibi uygulamalarla tüm öğrencilere potansiyel suçlu muamelesi yapılmasına karşı çıkmamakta, üniversitelerin tümüyle polis karakoluna çevrilmesine karşı sessiz kalmaktadır. Aynı ikiyüzlü tutumu onlar da sergilemektedir.

Türban tartışmaları üzerinden sol hareketin ufkunun düzen içi sınırlılığı da bir kez daha kendini göstermektedir. Kimi sol siyasal gençlik örgütleri, sorunu bir özgürlük meselesi olarak tartışmaya açmakta, “özgürlük” kavramını bireysel özgürlüklere indirgeyebilmektedir. “İnsanların istediğini giyinme özgürlüğü olduğu ve kimsenin bu özgürlüğünü kullanmasından dolayı eğitim hakkından mahrum edilemeyeceği” gerekçesiyle dinsel gericilikle mücadeleye uzak durulabilmekte, onun yedeğine düşülmektedir. Türbana karşı tutum ortaya koyan siyasal gençlik özneleri de, düzen içi çatışmada bir taraf olmanın dışına çıkamamaktadırlar.

Oysa, türban eksenli tartışmalar öğrenci gençlik saflarında yapay bir taraflaşma yaratmakta, dikkatler

gerçek sorunlardan uzaklaştırılmaktadır. Dolayısıyla, “türbana evet ya da hayır” diyerek, düzen içi tartışmada bir taraf olmak bizim sorunumuz değildir.

Türbanı “hoşgörüle” karşılamadığımızı ise bir kez daha yineliyoruz. Zira bizim açımızdan sorun hiçbir biçimde “özgürlük sorunu” değildir. Çünkü türbanın kendisi kadının köleliğinin en çarpıcı sembollerinden biridir. Fakat kafalardaki türbanı çekip almanın da ancak, kadınları türbana esir eden düzene ve dinsel gericiliğe temel oluşturan zemine karşı mücadelede mesafe almak ölçüsünde mümkün

olduğunu biliyoruz.

Dinci gericiliğe ve onu üreten/kullanan devlete karşı mücadeleyi büyütme, devrimci mücadeleyi güçlü bir seçenek haline getirmek üzere enerjimizi yoğunlaştıracağız. Düzene karşı mücadeleyi büyütürken hem ikiyüzlü burjuva politikacıların maskesini indireceğiz, hem de dinsel akımlar ve onun gençlik içerisindeki köklerini kurutmayı hedefleyeceğiz.

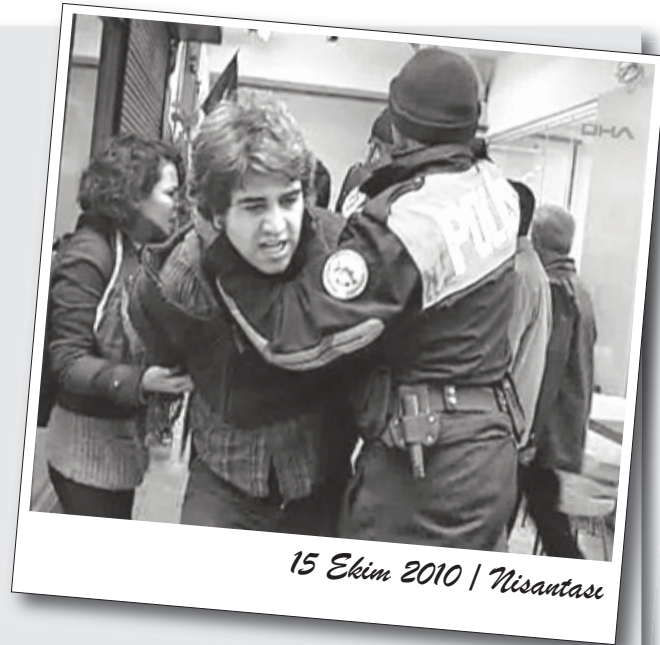
Genç komünistler

Faşistler bir öğrenciyi bıçakladı

Marmara Üniversitesi’nde faşistler 15 Ekim günü ilerici ve devrimci öğrencilere saldırdı. Nişantaşı’nda bulunan Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi önünde yaşanan saldırıda Yunus Keleş isimli öğrenci ülkücü-faşistler tarafından bıçaklandı.

Vücudunun çeşitli yerlerinden yaralanan öğrenci, Amerikan Hastanesi’ne kaldırıldı. Saldırığı duyan Yunus Keleş’in arkadaşları da hastane önüne gelerek olaya tepki gösterdi. Burada öğrencilerle polis arasında arbede yaşandı.

Saldırığı gerçekleştiren faşistlerden gözaltına alınan olmazken, polis ilerici ve devrimci öğrencileri gözaltına aldı. Polisin tutumuna direnen öğrenciyi kelepçeleterek yere yatıran polis, gözüne de biber gazı sıktı. Öğrenciler “Arkadaşımızı bıçaklıyorlar, ama bizi gözaltına alıyorlar” diyerek tepkilerini dile getirdiler.

15 Ekim 2010 | Nişantaşı

10 öğrenci gözaltına alınırken, Amerikan Hastanesi’nde ilk müdahalesi yapılan yaralı Yunus Keleş daha sonra Çapa Tıp Fakültesi’ne kaldırıldı.

Baro seçimlerini boykot çağrısı

Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı, 7 Kasım 2010 tarihinde yapılacak İstanbul Barosu seçimlerini boykot etme çağrısında bulundu. İşçi avukatlar, yaşadıkları sorunlara karşı somut projeler üreten ve cepheden bir karşı duruş sergileyen herhangi bir grup/aday olmamasından kaynaklı seçimlerde oy kullanmayacaklarını basın ve kamuoyuna duyurdular.

YÖK'e ve düzenine karşı 6 Kasım'da Ankara'dayız!

6 Kasım yaklaşırken sermaye devletinin gençliğe yönelik yeni saldırıları da artıyor.

YÖK eliyle yürütülen saldırılarla gençliğin geleceği ve özgürlüğü yokediliyor. Bir yandan Bologna Süreci eksenli ortaya çıkan geleceksizleştirme, eğitimin ticarileşmesi vb. saldırılar yaşanırken, diğer yandan "özgür ve güvenli üniversite" yamasıyla baskı ve terör yoğunlaştırılıyor.

Öğrenci gençlik ise bu yoğun saldırı sürecine karşı güçlü bir yanıt üretebilmiş değil. Ancak şu günlerde, çeşitli taşra üniversiteleri de dahil olmak üzere, üniversite kampüslerinden yükselen mücadele yine de gelecek açısından umut veriyor. Ancak bu kadarı henüz çok zayıf ve parçalı bir tabloyu ifade ediyor.

Gençlik hareketindeki bu parçalı ve zayıf tabloyu aşmak günün öncelikli görevidir. Bunun için öncelikle gençliğin en ileri güçlerinden başlayarak safları toparlamak ve sermayenin tahakkümüne karşı güçlü bir çıkış yapmak son derece önemlidir. İşte 6 Kasım'a bu bakışla yaklaşıyor, çalışma ve eylem hattımızı bu çerçevede şekillendiriyoruz.

6 Kasım eylemini Ekim Gençliği olarak Genç-Sen, YDG, PDG, Kaldıraç ve TUM-İGD ile birlikte "Geleceğimizi ve özgürlüğümüz için YÖK'e hayır!" şiarıyla birlikte örgütüyoruz. 6 Kasım'da gençliğin karşı karşıya kaldığı saldırılara karşı güçlü bir yanıt

vermeyi hedefliyoruz. Amacımız olabildiğince kitlesel ve tok bir 6 Kasım eylemiyle sermaye devletine ve YÖK'e karşı gençliğin sözünü söylemektir. Eğer istediğimiz düzeyde bir 6 Kasım'ı örgütleyebilirsek bu gençlik hareketinin yeni bir çıkış yapabilmesi için anlamlı bir başlangıç noktası olacaktır.

Fakat bu düzeyde bir 6 Kasım'ın ise ancak yerelerde derinleşen çalışmalar üzerinden mümkün olabileceğini biliyoruz. Özellikle gençlik hareketinin dağınık ve üniversitelerle bağlarının zayıf olduğu düşünüldüğünde, yerel çalışma ve eylemlerin önemi de artıyor. Bunun için yerel çalışma ve eylem süreçlerini ihmal etmeyeceğiz. Ankara mitingi yerel eylemlerle tamamlandığında, yerel eylem süreçleri Ankara mitingine bağlandığında istediğimiz sonuçlara ulaşabileceğiz. Yerel eylemlerden alınan güçle örgütlenmiş merkezi bir 6 Kasım mitingi gençlik mücadelesi bakımından işlevini yerine getirmiş olacaktır.

Ekim Gençliği olarak "YÖK'ü dağıtacağız, düzenini yıkacağız! Gelecek ve özgürlük sosyalizmde!" şiarıyla Kasım Ankara mitinginde yerimizi alacağız.

Tüm güçlerimizi 6 Kasım için hazırlıkları yoğunlaştırmaya, öğrenci gençliği de geleceğine ve özgürlüğüne sahip çıkmak üzere 6 Kasım Ankara mitingine katılmaya çağırıyoruz.

Ekim Gençliği

YÖK "YOK" olsun diye...

Geleceğimizi karartanlara karşı 6 Kasım'da alanlara!

Yüksek Öğretim Kurumu kısa adıyla YÖK, 6 Kasım 1981'de kuruldu. Darbenin üniversitelerdeki postalı olarak çalıştı. Üniversiteleri kışlaya çevirdi. Binlerce öğrenci ve öğretim görevlisi YÖK teröründen nasibini aldı. YÖK aynı zamanda eğitimin paralı hale getirilmesini iş edindi. Üniversitelerin kapılarını emekçi çocuklarına kapattı.

YÖK ve düzeni bugün de sürüyor.

YÖK müşteri haline getirilen öğrencilerin her gün daha fazla soyulmasını sağlıyor. Muhalif öğrencileri ise eğitim hakkının gaspına varacak

şekilde cezalandırıyor! Siyasal faaliyeti terör genelgeleriyle yasaklamaya çalışıyor.

Biz liseli gençliğin geleceğini çalanlar, eğitimin gerici müfredatını şekillendirenler de YÖK düzeninin liselerdeki uzantılarıdır.

Bugün gençliği gelecekte umutsuz kılanlar, sınavlarla yarış atına çevirenler, intihara sürükleyenler, anadilde eğitim ve zorunlu din dersinin kaldırılması taleplerine kulak tıkayanlar YÖK ve düzenidir. Bu düzenin arkasında ise asalak sermaye sınıfı duruyor.

YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'da her yıl öğrenci gençlik alanlara çıkıyor. YÖK'e ve YÖK düzenine karşı öfkesini haykırıyor. Gelecek ve özgürlük istiyor.

Biz de liseli gençlik olarak 6 Kasım'da alanlarda yerimizi almalıyız. Eşit, parasız, anadilde, demokratik, bilimsel eğitim hakkı talebini yükseltmeliyiz. Öğrenciyi müşteri görenlere, keyfi kurullarla istediği cezayı kesenlere karşı sesimizi yükseltmeli, üniversiteli kardeşlerimizle alanlarda birleşmeliyiz!

Tüm liselileri 6 Kasım'da **Devrimci Liseliler Birliği** safına çağırıyoruz.

Devrimci Liseliler Birliği

Zorunlu din dersi kaldırılmalı!

Bu yıl eğitim döneminin açılışına anadilde eğitim hakkı için yapılan okul boykotu damgasını vurdu. Eğitim yılının bu tartışmayla başlaması başka sorunları da tekrar tartışılır hale getirdi. On yılların baskıcı-gerici eğitim zihniyetine karşı daha tok sesler yükselmeye başladı.

Bunlardan biri de zorunlu din dersine karşı yürütülen muhalefet. Özellikle Alevilerin yoğun muhalefetiyle karşılanan zorunlu din dersi başta Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Alevi Bektaşî Federasyonu olmak üzere birçok grup tarafından protestolara konu oldu. Özellikle son dönemde yargı alanından alınan sonuçların artması bu meşru talebin dillendirilmesini de artırdı. Daha geniş kesimin gündemine soktu. Önce Danıştay'ın kararı, daha sonrasında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden gelen kararlara rağmen somut değişimlerin yapılmaması ise tepkileri büyüten bir diğer etmen oldu.

Zorunlu din dersi tartışmasında hükümetin yaklaşımını Devlet Bakanı Faruk Çelik şu sözlerle dile getirdi: "Din dersi kalksın" diyorlar. Ne derdiniz var din dersiyse, niye kalksın din? Din ile bu salondaki insanların, bu milletin bir problemi yok ki. Şahsen, açık ve net söylüyorum, bu yaklaşım bizim iktidar olarak doğru bulmadığımız bir yaklaşımdır." İşte böyle bir çarpıtmayla savunulan eğitim sistemi aslında tüm savunmalara rağmen ayrımcılığın ve "ötekileri" yok saymanın adıdır.

Birbirinden farklı birçok halkı, dini ve mezhebi içinde bulunduran bu topraklarda devletin eğitimi köleleştirme kampı olarak ele alması bir tercihin ürünüdür. Egemen düşüncesi, farklılıkların özgürlüğünü değil, sadece birine uyumu esas alır. Diğer tüm farklılıklar ise bu süreçte ötekiler diyerek yok sayılır, aşağılanır ve mümkünse asimile edilir. Devlet için amaç, eğitim ve bilimden önce yönlendirme, kimliksizleştirme, düzene itaattir. Böyle bir algı yapısı da edebiyat, tarih, din, milli güvenlik dersleri başta olmak üzere tüm eğitim müfredatı ve mantığını ehillemiş birey yetiştirmeye odaklar. Osmanlı'nın kahramanlığı ve "komşu ülkelerin düşmanlıkları"ndan ibaret tarihten, ünlü edebiyatçıların unutulduğu edebiyat dersinden Aleviliğe birkaç sayfa ayırmayı eşitlik sayan din dersine her ders başka bir aldatmacanın, çarpıtmanın ürünüdür.

Zorunlu din dersiyse ilgili şu soru günceldir; "Laik olduğu iddia edilen eğitim sisteminde din dersinin ne işi olur?" Bu sorumuzun yanıtı aslında din dersinin olmadığı, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin var olduğudur. Dua ezberletilen, İslam'ın Sünni mezhebiyle ilgili anlatımların %90'ını oluşturduğu bir ders! Düzen, üstü örtülemez bu gerçekliğe rağmen bu baskı ve asimilasyon mekanizmasından vazgeçmek istememektedir. Tüm açılım aldatmacalarına rağmen zorunlu din dersinde ısrarın nedeni budur.

Son dönemde bu baskı mekanizmasına karşı yükselen ses oldukça önemlidir. Artık ezilen halkların, mezheplerin gençleri eşit eğitim hakkını istemektedir. Doğal olarak bugünün sınırlarında tepkileri sadece kendilerine yönelik baskı ve gerici bakışa yönelmektedir. Bize düşen, bunu bir bütün olarak eğitim sistemi ve düzene karşı evriltmektir. Esas olan tüm işçi-emekçi çocuklarına yönelik bir saldırı olduğunun altını çizmektir. Anadilde eğitimi reddedenler, zorunlu din dersini savunanlar milli güvenlik dersini karşıımıza koyanlardır. Milli güvenlik dersi bu açıdan ortak hedef olarak gösterilebilir. Düzenin bizzat subaylar eliyle verdiği bu ders, egemen düşüncenin okullardaki postallı savunuculuğudur. Üniformalı subayların karşısında liseli gençliğe darbe günlerinin disiplini dayatılmaktadır.

Eğitim sisteminin bu dayatmacı politikalarına karşı zorunlu din dersinin kaldırılması talebi ile birlikte milli güvenlik dersinin kaldırılması, anadilde eğitim hakkının verilmesi taleplerini yükseltmeliyiz.

Devrimci Liseliler Birliği

Soruşturma-ceza terörüne karşı mücadele sürüyor!

Soruşturma ve ceza terörüne karşı Eskişehir Anadolu Üniversitesi ve İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde direnişler sürüyor. Eğitim hakları gasbedilen öğrenciler üniversitelerinin kapısı önünde gerçekleştirdikleri faaliyetlerle üniversite yönetimlerinin baskıcı ve anti-demokratik uygulamalarını teşhir ediyorlar. Direnişi kapı önünden sokaklara taşıyan öğrenciler sendikaların, ilerici ve devrimci kurumların da desteğiyle bu saldırıya karşı kamuoyunda duyarlılık oluşturmaya çalışıyorlar.

AÜ'de direnişe devam

AÜ direnişinin 8. gününde (14 Ekim), polis tarafından katledilen Şerzan Kurt'un davasına dikkat çekildi.

Üniversite girişine pankartların asıldığı 8. günde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Ayrıca 15 Ekim'de Eskişehir'de görülen Şerzan Kurt davasına dikkat çeken "Polis terörüne son! Şerzan Kurt ölümsüzdür!" ozaliti de kampüs girişine asılarak öğrencilere duyarlılık çağrısında bulunuldu.

YTÜ direnişinde 6 Kasım çağrısı

YTÜ direnişinin 23. gününde (19 Ekim), afiş ve pankartların asılmasının ardından YÖK ve YÖK düzenini teşhir eden afişlerle 6 Kasım'da mücadele alanlarına çağrı yapıldı. Dağıtım sırasında üniversite öğrencileri, rektörlüğün bu haksız tutumuna karşı

direnişin doğru bir yol olduğuna dair yorumlar yaptı. Bildiri dağıtımı sonrası direnişçi öğrenci, Genç-Sen'li öğrencilerle beraber KAMPÜS gazetesini öğrencilere ulaştırdı.

24. günde de çeşitli materyallerle 6 Kasım çağrısı yinelenildi.

YTÜ direnişisiyle dayanışma amacıyla gerçekleştirilecek eylemin çağrısı yapıldı. Üniversite yönetiminin keyfi uygulamalarından biri olan 'ziyaretçi yasağının' 20 Ekim günü de uygulanması, direnişin bir diğer gündemi oldu. Bu konuda okula gelen ziyaretçilerle sohbet edildi. Yapılan sohbetlerde üniversite yönetiminin keyfi tutumu teşhir edildi.

Eğitim Sen'den protesto

Eskişehir Eğitim Sen 17 Ekim günü gerçekleştirdiği eylemle soruşturma ve ceza terörünü protesto etti.

Hamamyolu Yediler Parkı'nda toplanan kitle "Üniversite Öğrencileri Yalnız Değildir / Soruşturmalar ve Cezalar Geri Alınsın! / Eskişehir Eğitim Sen" pankartı arkasında Adalar Migros önüne yürüdü. Yapılan ajitasyon konuşmalarında üniversitelerin yarı açık hapishaneye döndürülmek istendiğine vurgu yapıldı. Öğrencilerin aldıkları cezalara ilişkin mahkeme tarafından 'yürütmeyi durdurma' kararı verildiği söylenerek yaşanan hukuksuzluğa da dikkat çekildi.

Yürüyüşün sonunda basın açıklaması gerçekleştirildi. Bilim yuvası olması gereken üniversitelerin soruşturmalarla ve cezalarla, sivil polisin okulun içine yerleştirilmesiyle ve en ufak bir hak arama mücadelesinin bile baskıyla karşılanmasıyla birlikte kışlaya dönüştürüldüğüne vurgu yapıldı.

Basın açıklamasının ardından uzaklaştırma almış öğrencilerin velileri söz aldı. Veliler, parasız eğitim isteyenlerin, halkların kardeşliğini savunanların okuldan uzaklaştırıldığını ifade etti.

200'ü aşkın kişinin katıldığı eyleme Ekim Gençliği, DGH, EHP Gençliği, EHP, Öğrenci Kolektifleri, Halkevleri, ÖDP, Gençlik Muhalefeti, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç ve Genç-Sen örgütleyici, Gençlik Derneği, EMEP ve TKP ise destekleyici olarak katıldı.

Ekim Gençliği AÜ - YTÜ

6 Kasım'da alanlara!

"YÖK dağıtılacak!"

Genç-Sen, Anadolu Üniversitesi'nde her hafta yaptığı "Sınavlar kalkacak YÖK dağıtılacak" eylemini Eskişehir merkeze taşıdı.

14 Ekim günü İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan Genç-Sen üyeleri Adalar Migros önüne yürüdü. Basın açıklamasında ise gençliğe dayatılan geleceksizliğin ve güvencesizliğin kader olmadığı, okullarda soruşturmalar ve cezalarla mücadelenin üniversitelerden uzaklaştırılmaya çalışılarak okulların sivil polislerle doldurulduğu ifade edildi.

Gençlik 6 Kasım'ı tartıştı

İstanbul Ekim Gençliği 6 Kasım sürecinin tartışıldığı bir toplantı gerçekleştirdi. 6 Kasım'ı

örgütlenme süreci ve yeni dönemdeki gençlik gündemlerinin masaya yatırıldığı toplantının açılış konuşmasında, gençlik hareketinin tablosu ve gençliğin karşı karşıya kaldığı saldırılar ortaya konuldu.

Mücadele görevlerinin de konuşulduğu toplantıda bu seneki 6 Kasım sürecinin tartışmaları aktarıldı. Sürece ve gündemlere dair anlatımların sonrasında YÖK'ün son genelgesi, 6 Kasım'ın ayrışma gerekçeleri ve Ekim Gençliği cephesinden Ankara eylemi tercihinin nedenlerine dair tartışmalar yürütüldü.

Toplantıda, 6 Kasım sürecinde genç komünistlerin hazırlıkları güçlendirmesi ve YÖK düzenine karşı bir politik söylemle gençliğe gitmek gerektiği vurgulandı.

Ekim Gençliği / Eskişehir -İstanbul

İzmir'de öğrenciler haklarını istiyor

DEÜ'de ulaşım eylemi

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Tinaztepe Kampüsü içerisinde ücretsiz ulaşımı sağlayan "YERLEŞKE" otobüsü paralı hale getirildi. Buna tepki olarak 13 Ekim günü sorunlarını rektör yardımcısının katıldığı bir toplantıda dile getiren öğrenciler "Siz palavracısınız, yalan söylüyorsunuz" suçlamalarıyla karşılaştı. Bunun üzerine öğrenciler anfileri topluca terk ederek kampüs içerisindeki yol kesme eylemlerine devam ettiler. Topluca ana kapıya yürüyüş düzenlendi.

15 Ekim Cuma günü de öğrenciler sabah ana kapıda bir araya geldi. Öğrenciler, kampüs içi ulaşımı sağlayan yerleşke otobüsüne ücretsiz bindiler. Sabah başlayan eylemde kampüsün ana girişinden yaklaşık olarak 300 metre ilerisinde yol kesildi ve hiçbir aracın geçmesine izin verilmedi. Bunun üzerine üniversite yönetimi araçları kampüsün diğer girişlerine yönlendirdi. Öğrencilerle görüşmeye gelen genel sekreter öğrencilerden temsilci isteyerek belediye yöneticileriyle yapılacak görüşmeye davet etti.

Bunun üzerine iki öğrenci temsilci olarak görüşmeye gitti. Fakat orada yapılan görüşmede belediye yetkilileri öğrenci temsilcilerinin toplantıya alınmamasını sağladı. Bunun üzerine kampüse dönen temsilciler durumu aktardı. Ortak karar alınarak eylemli bir biçimde kampüs içerisinde bulunan bütün fakültelere gidilerek destek çağrısı yapıldı. Belediye ve rektörlüğün tutumu teşhir edildi.

Son olarak topluca Fen-Edebiyat Fakültesi'nde toplanılarak bundan sonraki süreç tartışıldı.

EÜ'de formasyon mücadelesi

Ege Üniversitesi'nde formasyon hakkının gaspına karşı koşulsuz formasyon talebiyle kurulan 'Formasyon Mağdurları Platformu' her hafta gerçekleştirecekleri eylemlerine 14 Ekim Perşembe günü başladı.

Eylem, Edebiyat Fakültesi önünden "Koşulsuz Formasyon İstiyoruz / Formasyon Mağdurları Platformu" pankartının açılmasıyla başladı. Buradan hazırlık binası önüne yürüdü. Hazırlık öğrencilerine formasyon hakkının öğrencilerin elinden alınması sürecini anlatan ve onları da mücadeleye çağıran bir ajitasyon konuşması yapıldı. Hazırlık binasından öğrenci çarşısına yapılan yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasından sonra Fen Fakültesi'ndeki Taş Kafe'nin önüne yürüyüş düzenlenerek buradaki öğrencilere, formasyon sorununun Fen Fakültesi öğrencilerini de ilgilendirdiği ve dolayısıyla birlikte mücadele edilmesi gerektiği anlatıldı. Fen Fakültesi'nden Edebiyat Fakültesi'nin önüne yürünmesinin ardından eylem son buldu.

Emekçilerin öfkesi Fransa'yı sarsıyor!

Fransa burjuvazisinin emeklilik reformu saldırısına karşı 16 ve 19 Ekim tarihlerinde gerçekleştirilen genel grevler hayatı felç etti. 12 Ekim'de yapılan genel grevin ardından bazı sektörlerde süren süresiz grevler ve lise öğrencilerinin eylemleriyle beraber son iki genel grev, reform paketini sokakta parçalamak için Fransa sokaklarını dolduran milyonlarca emekçinin mücadele kararlılığını gösterdi.

Fransa'yı sarsan genel grev ve sokak eylemleri Fransız burjuvazisini terdirgin etti. Fransa Senatosu'nda oylanması beklenen reform paketinin haftasonuna doğru Senato'nun gündemine geleceği açıklandı. Buna rağmen sokak eylemleri ve grevler hız kesmeden devam etti.

16 Ekim: Fransa'da sokaklar emekçilerin

Emekçiler 16 Ekim günü eylül ayı başından bu yana beşinci kez sokağa çıktı. Ülke genelinde düzenlenen 230'u aşkın gösteriye 3 milyona yakın kişi katıldı. Fransa hükümeti ise eylemlere katılım sayılarını, çarpıtarak kamuoyuna duyurdu. Geçmiş eylemlerde de benzer bir tutum sergileyen İçişleri Bakanlığı, sayılı 825 bin olarak verdi. En büyük gösteriler, Paris, Marsilya, Toulouse, Bordeaux ve Lyon kentlerinde gerçekleşti. Paris'te 310 bin kişi yürüyüşe katıldı.

Çeşitli alanlarda grev süresiz olarak devam ederken özellikle demiryolu ve petrol rafinerisi çalışanlarının grevleri Fransa burjuvazisine sıkıntılı günler yaşattı. Petrol rafineri ve depolarının büyük kısmı kapanmış durumda.

Demiryolu işçilerinin ve havaalanlarında yer hizmetlerinde çalışanların grevi nedeniyle ulaşımın ülke genelinde olumsuz etkilendiği bildirildi. Günlerdir limanlarda da devam eden grevden en fazla Marsilya etkilendi. Tüm faaliyetlerin durması nedeniyle 63 gemi denizde kaldı. Bunların 28'i petrol, 5'i kimyasal maddeler ve 8'i gaz taşıyan gemilerden oluşuyor.

Ülke genelindeki 12 rafineride çalışanlar greve tam katılım sağladı. 12 Ekim'den bu yana süren grev nedeniyle petrol sıkıntısı başladı. Havaalanlarına yakıt gönderilemezken, Paris'teki iki havaalanının stokları tükenmek üzere. Ayrıca ülke genelinde onlarca petrol istasyonu petrolün kesilmesi nedeniyle kapandı.

12 Ekim'de gerçekleştirilen genel grevle beraber alanlarda boy gösteren lise öğrencilerinin katılımı dikkat çekti. Lise boykotlarıyla grev sürecinde üzerlerine düşeni yapan öğrenciler, ülkenin her yanında işçi ve kamu emekçileriyle beraber sokaklara çıktı.

19 Ekim: Eylemler sertleşiyor

19 Ekim günü gerçekleştirilen genel grev nedeniyle bir kez daha hayat dururken rafineri grevi nedeniyle başlayan yakıt krizi de derinleşti. Petrol rafinerisi işçilerinin son 1 haftadır sürdürdüğü grev nedeniyle yakıtsız kalan benzin istasyonu sayısı 2 bin 500'e çıktı.

Grev ve eylemler nedeniyle ülkede hayat durdu. Başta Paris olmak üzere Rennes, Orléans, Toulouse, Le Havre, Caen, Bordeaux, Chartres, Pau, Rouen, Lyon, Marsilya, Chalons gibi birçok kentte gösteriler düzenlendi. Eylemlere azgınca saldıran Fransız polisi yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. Göstericilerle polis arasında sert çatışmalar yaşandı. İçişleri Bakanlığı, 163'ü bugün olmak üzere son bir haftada 1158 kişinin gözaltına alındığını bildirdi.

Ülke genelinde 266 gösteri düzenlenirken sendikalara göre Paris'te 330 bin kişi, Marsilya'da 240

bin, Toulouse'ta 155 bin, Bordeaux'da 140 bin, Rouen'de 60 bin, Havres'da 60 bin, Caen'de 60 bin, Rennes'de 50 bin kişi eylemlere katıldı. Bugünkü grevler nedeniyle ulaşım felç oldu. Fransa Ulusal Demiryolları Kuruluşu'nda, şirket idaresine göre greve katılım yüzde 30,4, CGT sendikasına göre ise yüzde 42,68 oranında gerçekleşti. Paris ve bölgesindeki toplu taşımada da grev etkisini gösterdi. Marsilya'da 23'üncü gününe giren grev nedeniyle 64 gemi ve 4 kayık denizde kaldı. Özel sektörde de grevler yaşandı.

Sabah saatlerinden itibaren eylemlere başlayan öğrenciler Paris'teki büyük Republique Meydanı'nda çöp konteynırları ve inşaat malzemeleri ile barikatlar kurarak trafiği felç etti. Lyon, Comble la Ville ve özellikle Paris'in banliyölerinden Nanterre kentinde liseli öğrencilerle polis birimleri arasında çatışmalar yaşandı. Nanterre'de, polisin saldırdığı gençlere Pablo Picasso adlı hassas bir bölgeden banliyö gençliğinin de liselilere destek vermesiyle çatışmalar sertleşti. Gençler 5 araba yakıp, sokaklardan kopardıkları parçalarla, şişe, tornavida ve demirlerle polise karşılık verdi. Liseli öğrenciler de eylemlere katılım sağladı. Liseli öğrencilerin ikinci büyük sendikası FIDL bin 200 lisede eylem yaşandığını duyurdu. Bunların 850'sinin bloke edildiği kaydedildi. Ülke genelindeki 83 üniversiteden 10'u bugün öğrenciler tarafından bloke edildi. Bazı üniversiteler kapandı.

Hükümet, grev nedeniyle kapısına kilit vuran 3 ana rafineriyi açmak için polis ordusunu göndermek zorunda kaldı. Grev nedeniyle yakıtsız kalan benzin istasyonu sayısı 2 bin 500'e çıktı. Rafineri işçileri özellikle tüm Paris ve banliyölerine benzin veren Seine et Marne giriş kuyusunu tıkadılar.

Lorient'teki eylem CGT, CFDT, FSU, Solidaires, Unsa, CFTC, CFE-CGC, Unef sendikalarından oluşan ortak komite tarafından düzenlendi.

Sendika evlerinin önünde toplanıldıktan sonra bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasının ardından yürüyüş başladı. Yürüyüşte CGT'nin korteji kitleselliği ve canlılığıyla dikkat çekiyordu. Şehir merkezine doğru yürüyen kitle burada bir tur attıktan sonra, Lorient'in petrol depolarına gidip buraları bloke etti. Bunun üzerine polis gaz bombalarıyla saldırıya geçerek kitleyi dağıttı. Lorient şehrine gelen ana yollar sabah 7'den saat 10'a kadar kilitlendi ve otoban tümüyle kapatıldı. Eyleme 20 binin üzerinde bir katılım oldu.

Petrol taşıyan tanker ve ağır vasıta sürücülerini 18 Ekim sabahı kamyonlarıyla Essone bölgesindeki A-1 otoyolunu "salyangoz operasyonu" ile 3 saat boyunca tıkararak trafiği kilitlediler. Exxon Mobil petrol şirketi ise durumu "kritik" olarak nitelendirdi. Şirketin bir sözcüsü başkent Paris ya da Nantes bölgesinde dizel yakıt bulmanın kolay olmadığı itirafında bulundu. Ülkenin kuzey-batı bölgelerinde de ciddi yakıt sıkıntısının baş gösterdiği açıklanırken, Uluslararası Enerji Ajansı, Fransa'nın acil durumlar için tuttuğu petrol rezervlerini kullanmaya başladığını duyurdu.

Fransa'da 7 milyon kullanıcısı olan demiryolları çalışanları da grevi sürdürürken kara ulaşımı, özellikle başkent Paris'te tümüyle felç oldu. Grevler, başta başkent Paris'te olmak üzere ülke genelinde hava ulaşımını etkiledi.

20 Ekim: Oylama ertelendi eylemler sürüyor

Fransa'da Senato'nun, reform planlarını 20 Ekim günü oylaması planlanıyordu, ancak daha sonra

19 Ekim 2010 | Fransa

16 Ekim 2010 | Fransa

oylamanın haftasonuna doğru yapılacağı açıklandı.

Grevler nedeniyle 4 bin benzin istasyonu işlemez hale gelirken gösterilerde protestocularla polis arasında sert çatışmalar yaşandı. Başta Paris'te olmak üzere ülke genelinde hava ulaşımı da etkilendi.

Tasarıya karşı çıkan petrol rafinerilerindeki işçilerin başlattığı grev, ülkede yakıt sıkıntısına yol açarken, yine demiryolları işçilerinin grevi ulaşımı sekteye uğrattı.

Öğrenci temsilcileri de emeklilik reformuna ilişkin oylama öncesi daha fazla protesto gösterisi düzenlenmesi çağrısında bulundu. Lyon'da bazı dükkanlar tahrip edilirken Paris banliyölerinde de araçlar ateşe verildi.

Fransız polisi grev kırıcılığına soyundu

Fransız devleti yükselen mücadele ve radikalleşen eylemlere azgınca saldırdı. Fransız polisi, Batı bölgelerindeki üç rafineride süren işgal eylemini sona erdirmek için grev kırıcılığına soyundu. Rafinerilere operasyon düzenledi. Fransa İçişleri Bakanlığı rafinerilere yönelik operasyonların devam edeceğini bildirdi. Bakanlık ayrıca son iki gündür çıkan olaylarda bin 500 kişinin gözaltına alındığını da açıkladı.

Sendikaların verdiği rakamlara göre Fransa'da son iki ayda gerçekleşen 6 genel greve katılımlar şöyle:

- 19 Ekim : 3,5 milyon
- 16 Ekim : 3 milyon
- 12 Ekim : 3,5 milyon
- 02 Ekim : 3 milyon
- 23 Eylül : 3 milyon
- 07 Eylül : 2,7 milyon

Fransa'da genel grev senkronizasyonu

Sınıf hareketinin yeni odağı: Akdeniz Havzası

Volkan Yaraşır

Fransa işçi sınıfı Eylül ayının başından beri son yılların en büyük işçi eylemlerini gerçekleştirdi. Finans kapitalin emeklilik yaşını 60'tan 62'ye, tam emeklilik yaşını 65'ten 67'ye çıkarma saldırısına, işçi sınıfı genel grev dalgalarıyla cevap verdi. İki aylık bir dönemde 6 genel grev yaptı ve her genel greve katılım iki buçuk, üç milyon kişiyi buldu. Fransız işçi sınıfı muazzam bir kitle mobilizasyonu gerçekleştirdi.

“Mezarda emeklilik” taslağı, aslında sistematik sosyal yıkım saldırılarının mızrak ucu işlevini görüyor. Fransa işçi sınıfı, öğrenci gençliğin aktif katılımıyla saldırılara kitlesel barikat oluşturarak, büyük bir direnç gösteriyor. Genel grev silahıyla, finans kapitale açık ve net yanıt üretiyor.

Uluslararası işçi hareketinin büyük salınımı: Akdeniz Havzası

Fransa'da genel grev dalgası Akdeniz Havzası'ndaki büyük işçi hareketliliğinin bir göstergesi olarak dikkat çekiyor. Bu dalğanın ilk tetikleyicisi Yunanistan işçi sınıfıydı. Yunanistan'da yaşanan mali kriz, AB'nin Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesini hedefleyen adımlar atmasına yol açtı. Yunanistan'a dayatılan politikalar bir karşı devrim niteliği taşıdı. Yunanistan işçi sınıfı, finans kapitalin saldırıları karşısında, 2010 yılının Şubat ayından beri bir dizi genel grev ve yaygın sektörel grevlerle ayağa kalktı. “Avrupa halklarını isyana çağırdı”.

Yunanistan'da yaşanan mali kriz, kapitalist krizin ikinci evresini simgeledi. Krizin birinci evresinde bankalar, tekeller, büyük sigorta şirketleri batmıştı. Kapitalist devlet hem kapitalist işleyişten, hem de finans kapitalin egemenliğinden sorumlu bir aparat/aygıt olarak, hemen harekete geçti ve borçları kamusallaştırdı. Bu süreç devlet bütçelerindeki açığı derinleştirdi. Ayrıca kapitalist krizin yarattığı olumsuzluklar sorunu daha da büyüttü. Ve kapitalist krizlerde yaşanan bir döngü kendini dışa vurdu. Kısaca krize müdahale daha derin bir krizin doğmasına yol açtı. Finans krizi, devletlerin mali krizi ya da borç krizine dönüştü. Önce Dubai, sonra Yunanistan'da yaşananlar bu gelişmenin bir parçasıydı. Krizin birinci evresinde bankalar, şirketler ve tekeller batmıştı. İkinci evresinde ise devletler iflas ediyor, batıyordu.

Yunanistan'daki mali kriz önce AB tarafından lokal bir gelişme olarak değerlendirildi. Fakat krizin özellikle AB'nin periferisini (yani AB'nin dominant ülkelerinin dışındaki tüm bölgeyi) sarma riskinin ortaya çıkması AB'yi harekete geçirdi. AB Merkez Bankası ve IMF, Yunanistan'a 110 milyar Avro'yu finansal “destek” olarak verdiğini ve ayrıca 750 milyar Avro'yu AB ülkelerinde yaşanacak sorunlar için rezervde tuttuğunu açıkladı. Ve ardından Yunanistan'a ülkenin yeniden sömürgeleştirilmesini içeren programlar dayattı. İşçi sınıfına karşı devrimci taktiklerle saldırdı. Aynı politikalar bugün Avrupa'nın genelinde finans kapitalin izlediği program olarak hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Yunanistan işçi sınıfı bu karşı devrimci saldırıya,

büyük bir direnç gösterdi. Genel grevler, grevler, kitle gösterileri özellikle Akdeniz Havzası'nda büyük işçi hareketlerinin doğmasını tetikledi. Yunanistan işçi sınıfı bir öncü müfreze gibi bir taraftan Avrupa işçi sınıfına yönelik saldırıların ön barikadı oldu, diğer taraftan Avrupa işçi sınıfına izleyeceği yolu gösterdi.

Yunanistan'da dışa vuran mali krizin, senkronize bir şekilde İtalya, Fransa, Portekiz, İspanya, İngiltere, İrlanda'da yaşanma olasılığı özellikle Akdeniz Havzası'nı öne çıkardı. Havzada olası bir mali kriz senkronizasyonu sonucu çok ciddi gelişmeler yaşanabilir. OECD ülkelerinin 34 trilyon dolar bütçe açığının, AB ülkelerinin 16 trilyon dolar bütçe açığının olduğu koşullarda, tek bir ülkede yaşanacak mali kriz bile sarsıcı sonuçlar doğurabilir.

Bugün yaşadığımız büyük bunalım niteliğindeki kapitalist kriz, artık krizlerin lokalizasyonunu inceltti. Özellikle Akdeniz Havzası'nda yeni bir mali krizin ya da borç krizinin patlaması, beraberinde senkronizasyon etkisi yaratabilir. Yunanistan krizi bunun bir pratiği oldu. Özellikle önümüzdeki dönemde son derece yıkıcı bir mali krizin İspanya'ya sarması olasıdır. Arjantin krizine benzetilen böylesine bir kriz Akdeniz Havzası'nda büyük sarsıntılar doğurabilir. Senkronizasyonu tetikleyebilir. Sarsıntının şiddeti bütün kıtada hissedilebilir.

AB'nin periferisinde yaşanan büyük işçi hareketlerinin AB'nin emperyalist çekirdeklerini etkilememesi düşünülemez. Fransa'daki gelişme bunun göstergelerinden biridir. Aynı gelişmenin Almanya'ya yansımaları (mali kriz senkronizasyonu ile birlikte) olasıdır.

Finans kapital bu süreci bir taraftan kontrol etmeye çalışırken, diğer taraftan AB'nin yeniden yapılanması ya da dizaynı doğrultusunda adımlar atıyor. AB'nin dominant ülkelerinin dışında bütün çevrenin Çinleştirilmesi, Avrupa'nın Çin'i haline getirilmesi amaçlanıyor.

Bunun anlamı, küresel bir karşı devrim

stratejisidir. Sınıfın tarihsel haklarının gaspı, sınıfa sosyal yıkım programlarının dayatılması, sınıfın köleleştirilmesi ve boyunduruk altına alınmasıdır. Bugün kıta düzeyinde yaşananlar bu sürecin başladığını işaretliyor. Finans kapital Avrupa işçi sınıfına son derece soğukkanlı ve rafine bir şekilde hazırlanmış sosyal yıkım programları dayatıyor. Ama bu saldırılara işçi sınıfı geçit vermiyor.

Yunanistan'dan İtalya'ya, İspanya'dan Portekiz'e kadar sınıfın ayağa kalkması, 21. yüzyılın en önemli sınıf hareketlerinden biri olarak değerlendirilebilir. Fransa işçi sınıfının Yunanistan işçi sınıfının yolundan yürümeye devam etmesi, önümüzdeki günlerin sert sınıf mücadelelerine sahne olacağını gösteriyor.

“Bu bir sınıf savaşıdır”

Yukarıdaki başlık Fransa'daki genel grevde taşınan bir pankarttan alınmadır. Evet, kapitalist kriz çeyrek asırlık neo-liberal hegemonyayı kırarak, “unutulmuş” kavramları ve güçleri, metropoller dahil, yeniden toplumsal mücadelenin içinden ortaya çıkardı.

Fransa işçi sınıfı, yaptığı eylemlerle sınıf savaşındaki yerini ve safını aldı. Ve dünya işçi sınıfına güç verdi.

Fransa işçi sınıfı, tarihsel köklerine dayanarak siyasal literatüre girmiş bir kavramla, “Fransızca konuşuyor”. Yani pratiğiyle, gerçekleştirdiği eylemlerle ontolojisini yeniden kuruyor. Fransa işçi sınıfına 1968 Mayıs'ı yol gösteriyor. Fransa işçi sınıfı 1968 Mayıs'ında tarihin en büyük genel grevini gerçekleştirmişti. Yine işçi sınıfı muhteşem yaratıcılıklarıyla fordizmin krizini açığa çıkarmıştı. Bugün yapılan genel grevler için sermayenin ve devletin 1968'e gönderme yapması boşuna değil. Yakın dönemde finans kapitalin bir dizi saldırısı (1995, 2003, 2006) bertaraf edilmişti. İşçi sınıfının kolektif aksiyonu finans kapitali geriletmişti. Bu birikimler ülkedeki devrimci, sosyalist gelenek ve işçi sınıfının faşizme karşı direnişi Fransa işçi sınıfının

ruhunu besliyor ve şekillendiriyor.

7 Eylül'den bugüne kadar gerçekleşen genel grevler sınıfın sosyal yıkım politikalarına karşı aktif direnişini gösterdi. Ayrıca öğrenci gençliğin, daha önceki yıllarda yaptığı gibi safını sınıfın yanında belirlemesi ve genel grevlere aktif ve militanca katılması da önemli oldu. Özellikle liseli gençlik yüzlerce okul blokajıyla eğitimi fiilen engelledi. Öğrenci sendikaları UNEF, FIDL ve UNL bu süreci son derece iyi örgütledi.

"Hep birlikte genel greve" şiarıyla oluşturulan sendikal birlikte, genel grevlerin etkili, yaygın ve kitlesel olmasında belirleyici işlev gördü. Özellikle 7 Eylül'de yapılan genel grevden sonra, 23 Eylül'de tekrarlanan genel grev için hükümetin katılımın az olduğu yönündeki manipülasyonları boşa çıkarıldı. Sınıf hareketinin görkemi karşısında hükümet ve sermaye çevreleri genel greve katılımın zayıflığı üzerine politikalar geliştirdi. Ama bu taktik sökmedi. Sınıfın her genel grevi daha güçlü ve daha yaygın örgütlendi. Bu başarıda sendikal birliğin önemli rolü oldu.

Genel grevler CGT, CFDT, FO, SUD, CFE/CGC, UNSA ve Solidaires tarafından örgütlendi. Yoğun katılım sağlandı. Sosyalist Parti, FKP, Lutte Quvrier, Yeni Anti-Kapitalist Parti genel grevlere aktif katıldı.

Hükümet oluşan sendikal birliği parçalama ve dağıtma taktikleri izledi ama başaramadı. Eylemin kendisi ve patlama şeklinde yayılması bugüne kadar sendikal yapıların ayrı hareket etmesini engelledi. Bu süreç derinleştikçe sendikal birliğin zaafiyet göstermesinin önüne geçilebilir. Ne var ki hükümetin bu birliğin bozulması yönünde faaliyetlerine devam edeceği aşikardır. Ayrıca finans kapitalin, devletin ideolojik aygıtlarının ve hükümetin sınıfın moralini bozmaya ve bilinç bulandırmaya yönelik çabaları yoğunlaşacaktır.

Fakat eylemlerin, hükümet ve kapitalizm karşıtlığı önemli birikimler sağlamıştır. Daha önceki tasarıların 1995, 2003, 2006 pratikleriyle engellenmesi, sınıfa moral ve güç vermektedir. Bu tasarının geri çekilmesi, yaşanan konjonktürün de etkisiyle, salt Fransa işçi sınıfına değil, başta Akdeniz Havzası'ndaki ülkelerin ve diğer Avrupa ülkelerinin işçi sınıfına yol gösterecektir. Yani buradaki başarı finans kapitalin küresel karşı devrimci saldırısına karşı önemli bir zafer olacaktır. Öte yandan "mezarda emeklilik" taslağı son derece kapsamlı sosyal yıkım saldırılarının başlangıcıdır. Sınıfın alacağı yenilgi ise, finans kapitali kıta düzeyinde saldırganlaştıracaktır.

Fransa işçi sınıfı Yunanistan işçi sınıfının

barikatını tahkim etti. İtalyan işçi sınıfının gerçekleştirdiği genel grev de aynı mahiyette oldu. Portekiz işçi sınıfı da aynı yoldan yürüyor. Çünkü finans kapitalin bu saldırısının boşa çıkarılması, ardısıra gelecek saldırılara karşı sınıfa müthiş moral ve güç verecek.

Yunanistan işçi sınıfının Şubat 2010 sonrasında gerçekleştirdiği bir dizi genel grev, Fransa işçi sınıfının bir buçuk-iki ay gibi kısa zamanda gerçekleştirdiği güçlü ve dalgasal grevler, İtalya'da yapılan genel grev ve kıtayı saran (ETUC'un gerçekleştirdiği 29 Eylül gibi) büyük kitle eylemleri ve gösterileri Avrupa işçi hareketinin yeni bir momente, yeni bir döneme girişini göstermektedir.

Bu süreç bir yandan enternasyonal bir örgütlenmenin ihtiyacını yakıcı olarak hissettirmekte, diğer yandan Fransa, Yunanistan, İtalya, İspanya, Portekiz dahil, işçi sınıfının mücadelesini bir mecrada toplayacak, onu siyasal ve bağımsız bir güç haline getirecek, devrimci kimyasını açığa çıkaracak siyasal öncü ihtiyacını ortaya koymaktadır.

Akdeniz Havzası'ndaki işçi hareketinin bu büyük salınımı, sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesini sağladığı gibi, sınıf savaşları da yukarıda belirttiğimiz ihtiyaçlara yanıtlar üretecek zenginliktedir.

Önümüzdeki dönem sert sınıf savaşlarına sahnedir. Finans kapitalin küresel karşı devrimci saldırılarına karşı, sınıf ayakta. Ve yaşadığımız konjonktürde inanılmaz imkanlar açığa çıkmaktadır.

Özellikle Akdeniz Havzası önümüzdeki dönemde sınıf hareketi açısından odak coğrafyadır. Unutulmasın bu coğrafyanın devamı Anadolu topraklarıdır. Akdeniz Havzası'ndan gelecek büyük işçi salınımlarının Anadolu coğrafyasını sarsıp etkileyeceği gibi, Anadolu topraklarında yaratacağımız pratikler ve deneyimlerin bu havzayı etkilemesi de kaçınılmazdır.

Burjuva kozmopolitizm, paradoksi bir şekilde enternasyonalizmin zeminlerini iyice genişletti. Ayrıca kapitalist kriz lokalizasyonları inceltti. Artık hiç beklenmeyen, hesaplanmayan küçük bir atak, gelişme, yani yeni ÇEL-MER'ler, olası havza grevleri, kent grevleri fay hatlarını kırabilir, o büyük gücü harekete geçirebilir. Yani militan diyalektik işliyor. Hayat ve sınıf savaşları diyalektiğe güç veriyor. Sorun bu diyalektiğin parçası olabilmektir. Yani her atölyede, fabrikada, organize sanayi bölgesinde, işçi havzasında sınıfın yıkıcı gücünü, devrimci enerjisini biriktirebilmek ve açığa çıkarabilmektir. Çünkü kıtayı harekete geçirecek zemberek doluyor.

Dünyadan...

Akropolis işçilerine saldırı

Yunan polisi grevde bulunan Akropolis işçilerine gaz bombalarıyla saldırdı. 14 Ekim sabahı Akropolis'in giriş kapısına gelen polisler, işçilerin üzerine gaz bombaları atarak içeriye girmeye çalıştı. İşçiler polise pankart sopalarıyla karşı koymaya çalışırken, yaşanan çatışmada çok sayıda işçi yaralandı.

Grevlerin eksik olmadığı Yunanistan'da, Akropolis işçileri 2 yıllık maaşlarının ödenmesini ve 320 geçici işçinin işine son verilmesi yönündeki kararın geri çekilmesini istiyorlar.

İtalya'da onbinler yürüdü

İtalya'nın başkenti Roma'da on binlerce kişi metalürji sektöründeki çalışma koşullarının iyileştirilmesi için alanlara çıktı. İtalya hükümetinin politikalarının protesto edildiği eylemde, metal sektöründe çalışanların koşullarının iyileştirilmesi istendi.

16 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirilen eylem Fiom-Cgil'in (İtalya Genel Emek Konfederasyonu Metal İşçileri Örgütü) çağrısıyla yapıldı. Eylemde, üniversite öğrencileri ve siyasi partiler de yer aldı.

Eylemde, hükümetin otomotiv sektöründe uygulanan politikaları değiştirmesi talebi öne çıktı. Eylemde Fiom-Cgil ve CGIL flamaları taşınırken, giyilen kıymızı kıyafetler de dikkat çekti.

Belçika'da demiryolu grevi

Belçika'da demiryolu işçileri çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle bir günlük uyarı grevi gerçekleştirildi. 17 Ekim günü saat 22.00'de başlayan 24 saatlik grev, Avrupa demiryolu ulaşımını felç etti. 24 saatlik grev boyunca Londra-Brüksel hattı çalışmazken Lille ve Brüksel kentleri arasındaki hatta sınırlı sayıda sefer yapıldı.

Almanya işçi sınıfı sokağa çıkacak!

Alman devletinin 80 milyar Euro'luk tasarruf paketine, taşeron işçi sistemine, sağlık sistemindeki saldırılara ve emeklilik yaşının 67'ye çıkarılmasına karşı kasım ayında ülke genelinde eylemler düzenlenecek.

Almanya'nın Bavyera eyaletinde metal sendikası IG Metall ve Sendika Konfederasyonu DGB tarafından örgütlenecek eylemlerin ilki 5 Kasım 2010 tarihinde ve iş bırakma eylemi şeklinde olacak.

13 Kasım 2010'da ise Bavyera eyaletinden metal işçileri Nürnberg'e gelecekler. Yapılacak yürüyüş ve mitingle birlikte protesto edilecek.

MAN işçileri ise Nürnberg'in en büyük fabrikasında iş bırakarak eyleme destek katılım sağlayacaklar.

İngiltere'de kapsamlı saldırı hazırlığı

İngiltere'de kapitalistlerin yarattığı rekor seviyedeki bütçe açığını kapamak için hazırlanan saldırı programının, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonraki en büyük kemer sıkma programı olacağı belirtiliyor. 130 milyar dolara varan kesintiler, kamu emekçilerine işten atma saldırısı olarak yansıtacak. Yaklaşık yarım milyon kişinin işten çıkarılması bekleniyor. Eğitimden sosyal yardımlara, ulaşımdan güvenliğe birçok alanda kısıtlamalara gidilecek.

Madenlerde işçi katliamı

Çin'de devlete ait Pingyu Kömür ve Elektrik AŞ bünyesindeki bir kömür madeninde meydana gelen patlamada 20 madenci öldü. 17 madenci ise yerin altında mahsur kaldı. Ekvador'da ise bir altın madeninde tünelin çökmesi sonucu 4 madenci öldü.

Sili'deki kurtarma operasyonunun düşündürdükleri...

Kapitalizm kirletir, yozlaştırır ve öldürür!

Dünyanın öbür ucunda, 69 gün boyunca yerin 632 metre altında mahsur kalan 33 madenci, ancak yüksek bütçeli Amerikan filmlerinde görülebilecek bir operasyon sonucunda kurtarıldı. Türkiye'de benzeri durumlarda işçilerin cesetlerine bile ulaşamazken Şili'de madencilerin aylar sonra canlı kurtarılması kuşkusuz ki tüm toplumu ilgilendiren bir gelişmeydi ve binlerce madencinin üç kuruş için göz göre göre ölümüne gittiği bir ülkede infial yaratmak için fazlasıyla yeterliydi.

Ama ne maden işçileri ses çıkardı, ne de bugüne kadar katledilen işçilerin yakınları. Bu trajediden geriye, AKP'li bakanın dalga geçen açıklamalarıyla boyalı basın kurtarılan işçileri konu alan magazin haberleri dışında bir şey kalmadı. Medya kurtarılan işçileri ölmekten beter ederken, çıkan az sayıda çatlak ses bu gümbürtünün arasında kaybolup gitti.

Türkiyeli işçilerin kaderi ölüm!

Şili'de yaşanan kazaya ve başarılı kurtarmaya gelmeden önce Türkiye'nin geçmişten beri iş cinayetleri ile fazlasıyla içiçe yaşayan bir ülke olduğunu hatırlamakta fayda var. Güvenlik önlemlerinin adının dahi anılmadığı, kuralsız çalışmanın kural olduğu pek çok sektörde ölümler ve yaralanmalar istatistiksel veriler olarak kanıksanmış durumda. Özellikle tersaneler ve madenler kar oranlarında olduğu gibi cinayet sıralamasında da başı çekmekte.

Basit önlemler ile engellenebilecek kazaların dahi ölümle sonuçlandığı, sermayenin üç kuruş için işçileri feda ettiği barbarlık düzeninde devletin de rol sahibi olduğunu unutmamak gerekli. Dün, ölen tersane işçilerini cahillikle suçlayanlarla bugün madencilerin güzel öldüğünü söyleyen, kaderde ölüm de var diyenler aynı sistemin sözcülerinden başkası değil.

Son iki buçuk yıl içerisinde sadece madenlerde 180 kişinin öldüğü Maden Mühendisleri Odası'nın yayınladığı istatistiklerde görülüyor. Kayda geçmeyen tekil kazalar ve cinayetler de düşünüldüğünde bu sayının daha da yüksek olduğunu tahmin etmek zor değil. Birkaç ayda bir yeni bir maden cinayeti-grizu patlaması haberi medyaya düşüyor. Ülkenin Başbakanı kederden bahsediyor, bakanı güzel öldüler diyor. Birkaç günün ardından ulaşılan cenazeler defnediliyor ve bir başka kazaya kadar konu kapatılıyor. Ne alınmayan güvenlik önlemleri, ne kaçak maden ocaklarının tablosu, ne taşeron uygulamaları, ne denetim yetersizlikleri... Bunların hiçbirini bir anlam ifade etmiyor, işçiler beşeronar olmeye devam ediyor.

Şilili madencilerin "yazgısı"nda kurtarılmak mı var?

Şili'de yaşanan kaza ve kurtarma operasyonu ise Bursa, Balıkesir, Kütahya ve Zonguldak'ta katledilen işçilerle Şili'deki işçilerin "kaderleri"nin pek de ortak olmadığını gösteriyor. Hatta Zonguldak'ta 5 aydır işçilerin cesetlerine dahi ulaşamazken Şili'de

kazazedeler 632 metre derinlikte 3 ay boyunca sağ kaldı ve sonunda kurtarıldı. Hayli can sıkıcı olan bu duruma düzen cephesinin tepkisi ise bürokratlar ve medya olmak üzere iki boyutlu oldu.

İlk olarak Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız iki kazanın karşılaştırılmaması gerektiğini söyleyerek "Birisi bakır, birisi kömür madeni..." gibi bir savunma yapmaya çalıştı. Ardından ise 17 Mayıs 2010'da yaşanan toplu işçi katliamının ardından yaşamını yitiren madenciler için "güzel öldüler" ifadelerini kullanan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer sahneye çıktı ve "Şili'deki göçük bizde olsa 3 günde çıkarırdık" diyerek işi yüzüstüğe vurdu.

Bakan arsızlığını şu sözlerle sürdürdü: "İşçilerimizi 560 metreden 3 günde çıkarırdık. Biz çok daha iyiyiz. Şimdi siz, madenin bir köşesinde göçük olmuşken öbür tarafta güvenli bir yerde bekleyen insanları görüp 'Bizde niye böyle değil!' dersiniz, bize haksızlık edersiniz."

Karadon maden ocağında gerçekleşen kazanın üzerinden geçen 5 aya rağmen işçilere ulaşmak için bir kazma bile vurulmadığı biliniyor. İş yapacak taşeronu bulmak için açılan ihale sonuçlanmadığı için, işçileri düştükleri tahmin edilen kuyudan çıkarmak için 5 aydır herhangi bir çalışma yapılmıyor.

Yine bakanların arsızlığını görmek için Şili'de maden işçilerinin sağ kalınmasının sebebine bakmak dahi yeterli. İşçilerin hayatta kalmasını sağlayan en önemli faktör madende bulunan sığınma odaları. İşçiler bu sayede hayatta kaldılar ve ardından da kurtarılabildiler. Türkiye'deki tablo ise bu açıdan da içler acısı. Türkiye'de sadece 4 madende sığınma odası bulunuyor. Bunlar da 29 işçinin 55 saat boyunca hayatta kalabileceği odalar.

Bu somut durumun yanı sıra Maden Mühendisleri Odası ve Dev Maden-Sen'in açıklamaları, başbakanın "kader" açıklamasının aksine madenlerde yaşanan iş

cinayetlerinin % 98 oranında önlenemez olduğunu söylüyor. Sayılan temel sebepler ise taşeronlaşma, özelleştirme, sendikal engeller, resmi ve mesleki denetim eksikliği, acil önlem planlarının bulunmaması, işçi sağlığı ve iş güvenliği yatırımlarının yapılmaması, kaza sonrası planlamalarının yetersizliği...

Medya kepezlikte sınırları zorlarken...

Resmi ağızların birbiri ardına yaptıkları açıklamalarla operasyonu hafife almaya çalıştıklarını ve böylece ellerindeki işçi kanını gizlemeye uğraştıklarını gördük. Ancak bu süreçte boyalı basının rolü, bürokratlardan bile daha rezil ve aşağılıktı. Madenlerin dibine plazalardan bakmaya çalışanlar, kurtarma haberlerini yaparken en aşağılık bir dil kullandılar, kazanın kendisini ve yaşanan trajediyi görmezden gelerek konuyu kof bir magazin olayına dönüştürmeye çabaladılar. Yerli medya bu konuda uluslararası medya tekellerindeki abilerinin yolundan gitti. Onların servis ettiği haberleri bolca abartarak ve süsleyerek ekranlara ve sayfalara taşıdı.

İlk başta basın operasyonda kullanılan teknolojiye haklı olarak ilgi gösterdi ve kapsülün ebatları, kurtarma çalışmalarının yöntemi ayrıntısıyla sunuldu. Ancak işçiler çıkmaya ve açıklamalar yapmaya başladıkça haberlerin merkezi de değişti. Her açıklamadan binbir anlam çıkarılmaya, işçilerin özel hayatları deşilmeye, cımbızlanan cümleler üzerinden manşetler atılmaya, hatta işçilerin aşağıda neler yaptıklarına dair rezil senaryolar üretilmeye başlandı.

Bir işçinin karısını bırakıp sevgilisini yanına çağırması, bir başkasının enkaz altındayken karısının kendisi ölürse başka birini bulacağını düşünmesi, işçilerin şov programlarına ve sinema filminde oynamaya davet edilmesi gibi uydurma hikayeler döne döne servis edildi. Yine kurtarılan işçilerin

“şükür ayini” yapacak olması boyalı basının temel gündemlerinden oldu. Ancak bunlar arasında iki haber medyanın ne kadar soysuzlaştığını ve düşkünleştiğini gösteriyordu.

Bazı yayın kuruluşları “*Adriana Barrientos Şilili madenciler için striptiz yapacak*” başlıklı haberi sözkonusu kişinin fotoğrafları eşliğinde servis ettiler. Bazı ajanslar ise en hastalıklı beyinlerin ancak düşünebileceği, burada anmanın bile insanın içini bulandırdığı böylesi haberler, rahatça gazetelerden, TV’lerden ve portallardan geçerek beyinlerimize ulaştı.

Bu bilgi kirliliği arasında yaşanan trajedinin boyutu, Türkiye’de yaşanan benzeri cinayetler, hükümetin pervasız açıklamaları medyada pek az yer bulabildi. Ne de olsa maden kazasından magazin haber çıkarmak hem daha kolaydı, hem de alıcısı daha fazlaydı.

İşçiler gerçekten kurtuldu mu?

Şili’de maden işçilerinin hayata dönmeleri kuşkusuz ki büyük önem taşıyor. Ancak bu “mucize”yi okurken başka gerçekleri de gözardı etmemek gerekiyor. Güvenlik önlemleri daha yüksek tutulan Şili’de işçiler hayatta kalmayı başardı ancak burada da koşullar hiç içaçıcı değil. Taşeron uygulamasının yaygınlığı, sıklıkla iş kazalarının yaşandığı, sendikalaşmanın düşük olduğu ve hatta kurtarılan işçilerin de sendikasız çalıştığı bilinmekte. Tüm bunlar Şili gibi emperyalizmin laboratuvarı olarak anılan, kapitalist dünyanın parçası olan bir ülke için şaşırtıcı da değil. Ancak bu olumsuzluklara rağmen böylesi bir kurtarma operasyonu gerçekleştirilebiliyor.

Oysa dünyanın geri kalanı bu kadar şanslı değil. Türkiye’nin iş cinayetlerinde ön sıralarda olduğu dünyanın her yerinde iş cinayetleri yaşanıyor ve pek çok işçi hayatını kaybediyor. ILO verilerine göre yılda 337 milyon iş kazası gerçekleşiyor, her gün 6 bin 300 kişi bu nedenle hayatını kaybediyor. Ölümcül iş kazalarının %8’i ise madenlerde gerçekleşiyor. Şili’deki kurtarma operasyonu ile aynı günlerde Çin, Ekvador ve Kolombiya’dan gelen haberler ise birçok işçinin madenlerde hayatını kaybettiği kazaları bildiriyor.

Tüm bu veriler aslında tek bir gerçeğin altını çiziyor. O da kapitalizmin işçiler için ölümden başka bir anlamı olmadığı. Birbirine kıyasla az ya da çok olsa da sermayedarların işçi kaniyle beslendiği, kar hırsının doğal sonucunun yetersiz güvenlik önlemi ve ölüm olduğu görülüyor. Şili’deki olumlu örnek ise buradan bakıldığında “İstenildiğinde yapılabilmemiş” ve “kader değilmiş” dışında bir anlam taşıyor.

Paralı askerlik şirketine karşı Basel’ de yürüyüş

Dünya çapında ölümlerle milyarlarca Euro kazanç sağlayan İngiltere’nin paralı asker şirketlerinden AEGIS, yakın bir tarihte merkezini Londra’dan Basel’e kaydirdi.

İsviçreli ve Türkiyeli ilerici-devrimci güçler “Savaş Karşıtı Birlik” platformu oluşturarak 16 Ekim günü bir eylem örgütledi. Yürüyüşün örgütlenmesi için haftalar önce çalışmalar başlatıldı. Ortak bildiri, afiş ve basın açıklaması hazırlandı. Platformun bileşeni olan kurumlar Basel’i bölgelere ayırarak afiş çalışması ve bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

İşçi ve emekçilerin gündelik yaşamında önemli bir yer tutmayan ve dar bir politik gündem olan bir sorun hakkında yapılacak olan etkinlik ve yürüyüşlerin katılım bakımında belli bir zayıflık taşıyacağı biliniyordu ve bunu gözetken bir çalışma örgütlemek özel bir önem taşıyordu. Yürüyüşün pratik örgütlenmesi de ayrıntılarına kadar platformda tartışıldı.

16 Ekim günü kitle Claraplatz Meydanı’nda toplandı.

Platform adına ortak metnin okunmasının ardından “Emperyalist savaşa hayır, AEGIS her yerde defolsun” ortak pankartı ardında yürüyüş başladı. Ortak pankartın ardında platform bileşeni yapılar kendi pankart ve flamarlarıyla kortej oluşturdu. Yürüyüş, bitene kadar kitle canlılığını korudu. Binlerce kişinin yürüyüşe ilgisi dikkate değirdi.

Ortak konuşma metni dışında, platform tarafından önceden saptanan üç merkezi alanda platform üyesi üç yapı farklı temalar işleyen konuşmalar yaptı. Marktplatz’da BİR-KAR adına yapılan konuşmada paralı askerlik şirketleri ve emperyalist savaş teşhir edildi, yeni bir ekonomik bunalımla birlikte emperyalist savaş ve saldırganlık dönemine girildiğine ve sosyalizmin her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelindiğine vurgu yapıldı. Güzergah boyunca müzik ve canlı sloganlarla, konuşmalarla coşkusu zayıflamayan ve binlerce kişinin yanısıra medyanın da ilgisini çeken yürüyüşte, şirket binasının önüne gelindiğinde öfkeli sloganlar yükseldi. Yapılan ortak konuşmanın ardında eylem sonlandırıldı.

BİR-KAR / Basel

16 Ekim 2010 / Basel

Nürnberg’de işçi toplantısı

Almanya’nın Nürnberg şehrinde “Kapitalist kriz” üzerine Araştırmacı-Yazar Volkan Yaraşır’ın katılımıyla toplantı gerçekleştirildi. 17 Ekim Pazar günü düzenlenen ve 50’ye yakın işçinin katıldığı toplantı oldukça başarılı geçti.

Dört bölüm halinde yapılan sunumlarda krizin nedenleri ile bolluk içinde işsizlik, yoksulluk gibi sonuçları ve Avrupa’daki faşist hareketin gelişimi ve görevler üzerinde duruldu.

Yanısıra ‘sendikalar ve sınırları’, ‘örgütlenmenin önemi’ ve ‘kapitalizmde yabancılaşma’ gibi konular ele alındı.

Ayrıca toplu iş sözleşmeleri ve önemi ile taban örgütlenmeleri üzerine konuşuldu. Toplantıya Federal Mogul, Leistriz, Bosch, Schöller, Devlet Demir yolları, Eski AEG’den, MAN gibi fabrikalardan işçiler katıldı.

IG Metall Nürnberg Göçmenler Kurulu ve MAN Sendika Temsilciliği’nden işçiler

İsrail: Taş atan çocuk ailesinden alınacak!

İsrail’in Filistin halkına yönelik faşist uygulamalarına yeni bir tanesi daha ekleniyor. İsrail parlamentosunda hazırlıkları süren yeni bir yasa tasarısına göre İsrail askerlerine taş atan Filistinli çocuklar ailelerinden alınacak!

Bu yasa hazırlığı, Doğu Kudüs’ün en yoksul mahallelerinden Silvan’da yaşanan bir gerginlik bahane edilerek başlatıldı. 60 bin Filistinli’ye karşılık 500 Yahudi yerleşimcinin yaşadığı mahallede, bir Filistinli’nin öldürülmesiyle başlayan gerilim sırasında bir Filistinli ölmüştü.

Bu olayı bahane eden İsrail milletvekilleri çocukların taş atmasını parlamento’ya getirdi. Parlamento’ya bağlı “çocuk hakları komitesi”(!) adı verilen bir komitede görüşülen yasa tasarısı üzerine konuşan Likud Partisi milletvekili Danny Dannon yasa hazırlığı konusunda şunları söyledi: “Küçük çocukların İsrail’deki masum vatandaşlara taş atması kabul edilemez, bu çocukların anne ve babaları çocuklarına bakamıyorsa o zaman hükümetin müdahale etmesi ve o çocukları evlerinden uzaklaştırması gerekiyor.”

Siyonist rejimin sayısız icraatından biri olan bu uygulama aslında Türkiye’ye yabancı değil. Türkiye’de de kolluğun terörü karşısında taş atarak direnen Kürt çocukları karşısında devlet cephesinden benzer girişimlerde bulunulmuştu. Örneğin 10 Aralık 2009’da konuşan Adana Valisi, “polise taş atan çocuklar yuvaya verilebilir” demişti. Aynı vali çocukların ailelerini yeşil kartlarını almakla da tehdit etmişti.

Bu benzerlik kuşkusuz şaşırtıcı değil. Çünkü ikisi de on yıllardır aynı bölgede kıyıcı bir kirli savaş sürdürüyorlar. Aynı zamanda da aralarında derin bir ortaklık ilişkisi var.

Boyalı basının radikalliği ya da Radikal'in peynir devrimi

Z.Us

Medyanın kapitalizmin temel bir bileşeni haline gelmesi ve toplumu kontrol etmenin etkili bir aracı olması üzerine sayfalar dolusu kitap ve makale bulmak mümkün. Bilinen ve hayli kapsamlı biçimlerde ele alınan gerçekleri yinelemeye gerek yok. Ancak uzun zamandır sol tandanslı haberciliği ile bilinen Radikal gazetesinin "Radikal devrim" başlığı ile başlattığı değişim kampanyası üzerine birkaç söz etmek ve bu vesileyle medyayı bir kez daha masaya yatırmak yerinde olacak.

Tabii Radikal gazetesinin devrim olarak adlandırdığı dönüşümü ele alırken sadece medyanın uğursuz rolüne değil "devrim" kelimesini istismarına ve soldan aşırılan kavramların böylesi yozlaştırılmasına da değinmeden geçmemek gerekiyor.

Değerlerin aşırılması ve aşındırılması

Soğuk savaş yılları sola dair tüm kavramların ve değerlerin büyük bir titizlikle ele alındığı bir dönem olmuştur. Bu dönemde Che tişörtü giymek, Marks'tan alıntı yapmak, devrimden bahsetmek başlı başına takip edilme, tahkikata uğrama sebebidir. Başta CIA olmak üzere uluslararası istihbarat servisleri eliyle tüm dünya soğuk savaş kurallarıyla biçimlendirilmiştir.

Ancak Doğu Bloğu'nun çöküşü ve "kızıl tehdit" in alt edilmesinin ardından emperyalizm de soğuk savaş kurallarını revize etmek durumunda kalmıştır. O güne kadar yasaklanan kavramlar bu kez piyasalaştırılmaya ve bilinen tanımıyla içi boşaltılmaya başlanmıştır. Burada komünizm tehdidinin yakın vadeli olarak görülmemesi de etkili olmuş ve Che figürleri, devrim söylemleri bonkörce kullanılmaya başlanmış, Sovyetler Birliği'nin dünyayı ele geçirip Avrupa ve Amerika'nın tozunu attığı bilgisayar oyunları piyasada dolanmaya başlamıştır.

Doğu Almanya'nın yıkılışını konu alan "Elveda Lenin" filminde, yıkılışın ardından ortaya çıkan bir uydu anteni firmasının kırmızı zemin üzerine sarı çanak anten çizimi ile pazarladığı antenler, bu kavram aşırma sürecini çarpıcı biçimde göstermekte. Burada da görüldüğü gibi amaç bir yandan sempati duyulan kavramı ticari malzeme haline getirirken, bir yandan da kavramın içeriğini boşaltmak ve gerçek anlamını tahrip etmek, onu karşıtına dönüştürmektir. Kapitalizmi yok etmeyi amaçlayan bir ideolojinin amblemi manidar biçimde uydu anteni pazarlamak için kullanılmıştır.

Türkiye'de de bu yöntemle sıklıkla karşılaşıyoruz. Özellikle "solcu dizi" furusu bunun ilk akla gelen örneği. Yine birkaç ay önce dönmeye başlayan bir reklâm, değerlerin aşırılmasını ve aşındırılmasını anlatıyor. Firmaya ait peynirler, kızıl ordu marşını fazlasıyla hatırlatan bir ezgi eşliğinde "yaşasın peynir devrimi" marşını söylüyor. Dövizler, sloganlar hatta yazı karakterleri bile devrimci değerleri ve özellikle Ekim Devrimi'ni ayağa düşürmek için seçilmiş.

Radikal'in solculuğu

Konuyu fazla dağıtmadan malum gazeteye dönmekte fayda var. Radikal gazetesini yayın hayatına başladığı 1996 yılından bu yana sola meyilli bir gazete

olarak biliniyor. Özellikle 96'lardaki devrimci hareketliliğin de etkisiyle, ilerici denilebilecek bir ekip tarafından hazırlanmaya başlanan gazete, Doğan Grubun'a bağlı olmasına rağmen diğer burjuva gazetelerde yer almayan haberleri sayfalarına taşımaya, hatta kaynak ve imkânlarının da gücüyle bu bakımdan yer yer ilerici ve devrimci basını dahi geride bırakmayı başarmıştır. Ancak bunu yaparkenki amacı hiç de ilerici kaygılar içermemektedir.

Edward Said ana akım medyanın otorite havasına girdiğini, profesyonel yazarlardan ve okurlardan oluşan bir gruptan çok daha büyük bir toplulukla özdeşleştiği duygusu yaratmaya çalıştığını söyleyerek New York Times'ı örnek verir: "Times sadece bir avuç insanın görüşlerini değil, aynı zamanda bütün bir ulusun hakikatını o ulus adına yansıttığı varsayılan köşe yazılarıyla, ulusal gazete olma özlemindedir" (Edward Said, Entelektüel, syf 40)

Radikal gazetesini de tam buradan yola çıkar ve asıl amacı ana akım medya ile özdeşleşen çoğunluğun dışında kalan sesleri, muhalefeti bir biçimde kendine, yani düzene bağlamak, onların sesi olduğu yanılmasını yaratmaktır. Bu haliyle içerisinde yer alan gerçekten ilerici insanlara rağmen kirli bir projenin parçasıdır.

Tabii Radikal'in radikalliğinin sınırları da esas itibarıyla diğer yayınlardan çok farklı değildir. Son yıllarda görülen en büyük sansür dalgasının yaşandığı 19 Aralık (2000) sürecinde o da tüm "Radikal"liği ile sansüre katılır ve sessizliğe bürünmekten geri durmaz. Zaman geçtikçe gazete sınırlı özerkliği de yitirmeye başladı. Önce haber havuzu Doğan Grubu'nun diğer yayınlarıyla ortaklaştı ve birkaç muhabiri dışında özgünlüğünü yitirdi.

Ardından ise pek çok ilerici kişiyi bünyesinden uzaklaştırırken gerici ve milliyetçi kalemleri toplamaya başladı. Bugün "Radikal devrim"ini gerçekleştirmeden önce gazete liberal ve temkinli bir

çizginin temsilcisi haline gelmişti. Yine çeşitli sol soslu haberleri yayınlar durumunda olmasına ve çeşitli "değerli" kalemler barındırmasına rağmen sözde radikalliği bile hayli yumuşamıştı.

Radikal'in peynir devrimi

Radikal gazetesinin kendi ifadesiyle devrim olarak nitelendirildiği dönüşüm bir süredir gündemdedir. Özellikle Zaman gazetesi çıkışı, Fethullah müritlerinden Eyüp Can'ın Radikal'in başına geçeceği ve gazetede yeni bir çizginin hakim kılınacağı, Can'ın açıklamalarıyla da duyurulmuştu. Can "Yeni gazete, Taraf ile Cumhuriyet'in arasında olacak. Bir nevi, Türkiye'nin içinde bulunduğu sıkışıklığı aşacak" diyerek büyük iddialarda bulunmuştu.

Gazete sözde radikalliğini tamamlamak için olsa gerek "Radikal Devrim" gibi iddialı bir slogan ile duyuruldu. Üstelik Eyüp Can Hürriyet'e yazdığı veda yazısında "Ekim 17'de siz de Radikal olmayı deneyin" diyerek devrim denilince ilk akla gelen 1917 Ekim Devrimi'ne de üstü kapalı gönderme yapmadan durmadı. Böylesi manidar bir tarihte çıkan (17 Ekim) ve iddialı sözlerle duyurulan gazete ise rahat bir mizanpaj dışında fazla bir yenilik sunmaktan uzak.

Gazetenin en büyük yeniliği, Referans ve Radikal gazetelerinin birleşerek tabloid ebatlarda çıkmaya başlaması. Radikal gazetesinin eski çizgisine az önce değindik. Referans'ın ise Doğan Grubu'na ait düşük tirajlı ekonomi gazetesi olduğunu söylemek yeterli. Tabii bu gazetenin burjuvazinin gündemini ve sermayenin hareketlerini ele aldığı, ekonomiden bunu anladığını hatırlatmaya gerek bile yok.

Birleşmenin dışında gazetenin yeni şekli sözde devrimin en önemli göstergesi. Tabloid gazetelerin daha kolay okunduğu bilinen bir gerçek ama buna devrim demek hayli anlamsız. Üstelik yeni mizanpajın Zaman gazetesine fazlasıyla benziyor olması da hayatın bir ironisi olsa gerek...

Gazete, gençlere söz hakkı vermek ve hitap etmek, sokak yazarlığı adı altında köşe yazarlarını sahaya sürmek, kadına yönelik pozitif ayrımcılık gibi pek çok iddiayı da ortaya koyuyor. Ancak bugüne kadarki çizgisini bilenler için bunlar çok da inandırıcı değil. Gençlikten bahseden Radikal'in paralı eğitim karşıtı mücadeleye ne kadar yer ayırdığı, sokağa incek yazarların hangi çizgiyi savunduğu, kadın sorunundan bahsedenlerin TUSİAD'ın kadın açılımına güzellmelerle sayfalarını doldurduğu biliniyor.

Gazetenin çizgisindeki değişimin ise hükümet cephesi ile arasını daha iyi tutmak olacağı, gerek Eyüp Can'ın kimliğinden ve kökeninden, gerekse daha ilk sayısını Cumhurbaşkanı Gül'e götürmesinden anlamak zor değil.

Tüm bu sayılanlar ve değinemediklerimiz düşünüldüğünde ortada ne "Radikal" bir gazete ne de bir "Devrim" olmadığı açık. Radikal çok laf edip sol kavramları aşırarak kendine solcu havası vermeye, ilerici duyarlılıkları da liberal bir ufka sıkıştırmaya çabıyor. Bunu yaparken de düşük tirajını yükseltmeyi umuyor. Bu haliyle bahsettiği "devrim" in malum firmanın "peynir devrimi"nden bir farkı kalmıyor.

Bir şey çıkabilir miydi?

M. Can Yüce

Bir ara “umutlar” tavan yapar gibi oldu. Ancak bu, fazla sürmedi, ham hayaller yerini katı gerçeklere bırakmaya başladı. Kuşkusuz bu şaşırtıcı değildi. Elbette herkes için değil, TC gerçekliğinin bilincinde olanlar için bu böyleydi. Ama hayallerini gerçekliğin yerine koymak isteyenler, bunu neredeyse bir düşünüş ve siyaset tarzı haline getirenler için yaşanan güncel gerçeklik, hayal kırıklığı olmaktadır.

“Barış turları” başlamıştı, İmralı, siyaset ve “çözüm merkezi” olmuştu, bölge ülkelerine, Güney Kürdistan’a diplomatik trafik alabildiğine artmıştı. “Eylemsizlik kararı” uzatılmıştı, bunun süreklileştirileceğinden söz edilmişti. Bütün bunlar, “barış ve çözüm” hayalini görenler için çok olumlu işaretlerdi ve bundan geri dönüş olamazdı, olabilemezdi...

Kuşkusuz TC, Kürdistan ve Kürt sorununda ciddi bir açmaz yaşıyor. Bugüne dek uyguladığı tüm politikalar ve uygulamalar sonuçsuz kalmıştır. Aslında denemedik bir yöntem, yol ve araç da kalmamıştır. Gelinek noktanın kendisi için bir çıkamaz ve açmaz olduğu bilinmektedir, geçen her günün faturayı daha da ağırlaştıracağı, yine kendi “Akil adamları” tarafından dile getirilmektedir. Ama öyle de olsa açmazda ısrar etmekte, bunu utanmaz bir psikolojik propaganda savaşı eşliğinde yapmakta bir beis görmemektedirler.

Kürtlerin en sıradan istemlerini pervasızca inkâr etme ve bastırma konusunda da “eski” ve geleneksel çizgi ve söylemi tekrarlamakta, bu konudaki “kararlılıklarını” vurgulamaktadırlar.

Güneye saldırı ve askeri harekât düzenleme yetkisini yenileyen tezkereyi meclislerinden geçirdiler. Hem de bir “Gizli Oturumda”... Bu gizli oturumda ne konuşular, hangi politika ve kirli ilişkilerden söz ettiler? Bunların ayrıntılarını bilmek, elbette mümkün değildir. Ancak halkımız açısından hiç de “Hayırlı” bir oturum yapmadıkları çok açıktır!

Ortadoğu’da diğer sömürgeci devletlerle geliştirdikleri “anti-Kürt ve anti-Kürdistan” politikasını güncelleme ve dönemin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir düzeye getirme peşinde oldukları bilinmektedir. Yine bu bağlamda Irak’taki hükümeti oluşturma çalışmalarına etkin olarak müdahale ettikleri açıkça yazılıp çizilmektedir. Bölge çapında geliştirilen bu ilişkiler salt “bölgesel etkinlik arayışları” ile açıklanamaz! Elbette bu var, ancak bu çabaların ekseninde Kürdistan sorunu ve bu konuda ortak bir politika izleme isteminin olduğu çok açıktır!

Almanya’daki Türkler için “Anadilde eğitim hakkını” isteyen R.T. Erdoğan, asimilasyonu insanlık suçu olarak değerlendiren TC Başbakanı, Kürtler sözkonusu olduğunda tam bir pişkinlikle tam karşıt bir tutum sergilemekte beis görmemektedir. Bu noktadaki ikiyüzlülük, “çifte standart”, pişkinlik şaşırtıcı değildir; bu, TC yetkilileri açısından bir “ilk” değildir! Hepsinin tekrarlama geldikleri bir tutumdur.

Dün başlayan KCK Davası da TC’nin bugünkü duruşunu anlamak açısından çok önemli bir göstergedir. 151 tutuklusunu bulunan bu davada 10 Belediye başkanı yargılanmaktadır. “Açılım” laflarının dolaştığı, etrafa “iyimserlik” havasının pompalandığı bir dönemde gündeme getirilen toplu tutuklamalar, 12 Eylül günlerini aratmayan elleri kelepçelenmiş ve tek sıraya dizilmiş tutsakların duruşu, çok net bir biçimde TC’nin Kürt çizgisini bir kez daha özetliyor ve herkese

anlatılıyordu.

Açıkça vurgulamak gerekir ki;

-Bu dava ile yargılanmak istenen, Kürt halkının kendisi, özgürlük ve ulusal kimlik istemleridir. Bu, yasal zemine yansıyan Kürt ulusal dinamizminin bastırılacağı ve bu alandaki gelişmelere yaşam hakkı tanınmayacağı net bir biçimde sömürgeci zor ile anlatılmasından başka bir şey değildir!

Yoksa yargılanmak istenen, İmralı’da formüle edilen çizginin kendisi değildir. Yargılanmak istenen, İmralı’ya, bu düzenin, sömürgeci sistemin kendisine sığmayan Kürdistan devrimci dinamizminin kendisi, onun yasal zeminde kazandığı meşruiyet zemini ve mevzilerinin kendisidir!

Hiç kuşkusuz bu, tam anlamıyla bir devlet politikasıdır; AKP eliyle uygulanan devlet politikasıdır.

Çok iyi bilinmektedir ki, “toplular” her

dönemde topyekûn bastırma, korkutma, sindirme ve cezalandırma hareketinin tamamlayıcı unsurlarıdır. Kürdistan’da aralıksız uygulanan askeri operasyonların, Güney’e saldırı tezkeresinin politik özü neyse, Diyarbakır’da başlayan toplu KCK yargılaması da aynı politik öz ve hedefe sahiptir. Bu davada sergilenen tutum, TC’nin Kürtler karşısındaki özü ve özeti niteliğindedir. Bu, aslında yargılananların kişiliklerinden, güncel olarak savundukları düşünce ve tezlerden bağımsız bir olgudur!

Yargılamaların başlamasından bir gün önce TC Başbakanı’nın BDP ve yasal Kürt siyasetçilere saldırması, kamuoyunu bu doğrultuda şartlandırmaya çalışması boşuna değildir. Demokrasi, hak, hukuk laflarını ağızdan düşürmeyenlerin, Kürtler sözkonusu olduğunda nasıl hiçbir kural, ölçü ve ahlaki değer tanımadıkları bir kez daha ortaya çıktı ve kanıtlandı.

Aslında bu kaba ve yalın gerçekler Kürtler için bir sır değil, belirsiz de değildir. Ancak bu düzen ve devlet hakkında ham hayaller yayanlar, “barış” konusunda gerçekleri zorlayanlar, Kürtlerin bilinçlerini bulandırmaya çalışıyorlar... Bununla hem kendilerine, hem de halkın kendisine zarar veriyorlar.

Devlet ise Kürtlerin en sıradan kimlik taleplerini reddederken, en sıradan direnişlerini her yol ve yöntemle bastırma yoluna giderken, kendi gerçekliğini bütün yalın, kaba ve acımasız gerçekliğiyle dışa vuruyor ve yayılan ham hayalleri tuz buz ediyor.

Açık ki bu gerçeklik zemininde eksik olan devrimci çizginin kendisidir. Üstesinden gelinmesi gereken sorun da bundan başkası değildir!

19 Ekim 2010

“Önce geçmişle yüzleşin!”

Cumartesi Anneleri, oturma eylemlerinin 290. haftasında Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek, 19 Ekim 1995 yılında İstanbul’un Avcılar İlçesi’nde gözaltına alınan ve bir daha kendisinden haber alınamayan Fehmi Tosun’un akıbetini sordu.

Fehmi Tosun’un eşi Hanım Tosun tarafından Kürtçe yapılan konuşmada, Diyarbakır’ın Lice ilçesinde köyü yakıldığı için İstanbul’a göçen ve 19 Ekim 1995 yılında Avcılar’da sivil giyimli, telsizli kişiler tarafından götürüldükten sonra kendisinden bir daha haber alınamayan Fehmi Tosun’un akıbeti soruldu. Yıllardır mücadele ettiğini dile getiren Tosun şunları söyledi: “Yabancı ülkelerden heyetler geldiğinde, Başbakan Erdoğan çıkıp ‘üzgün’ olduğunu söylüyor. Ama onlar gittikten sonra bize kör ve sağır oluyor. Bu ülkenin vicdanı bu ülkenin başbakanının vicdanı varsa şu meydanıkların hikâyelerine bir bakar. Acıdan başka bir şey yok burada”

Basın açıklamasını gerçekleştiren Fehmi Tosun’un avukatı Eren Keskin, Fehmi Tosun’un kaybedilmesinin üzerinden 15 yıl geçtiğini belirtti. Tosun Ailesi’nin çalınmış kapı bırakmadığını ifade eden Keskin, 1999 yılında gözaltına alınan Fehmi Tosun’un kardeşine, ‘seni de ağabeyin gibi öldürülelim mi?’ dendiğini söyledi. Keskin “Tüm kayıp vakalarında olduğu gibi hiçbir yasal girişimden sonuç alınmadı. İç hukuk yolları tükenince AİHM’e taşınan davada soruşturmanın eksik yapılması ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin 2. maddesinin ihlali nedeniyle Türkiye mahkûm oldu. AİHM’e verdiği savunmada Türkiye Fehmi Tosun’u kaybettiğini kabul etti” dedi.

Keskin “Kayıplarımızın akıbetini açıklayın ve sorumluların üzerindeki devlet mührünü kaldırın” diyerek failerin derhal yargı önüne çıkarılmasını istedi. Mücadeleyi bırakmayacaklarını belirtti.

Eyleme TEKEL işçileri de destek verdi.

16 Kasım 2010 | Taksim

ÇHD İstanbul Şubesi Alaattin Karadağ Dava Takip Komisyonu'nun çağrısı...**“Yargılamaya müdahil olmaya çağırıyoruz!”****ÜYE VE MESLEKTAŞLARIMIZA****YARGISIZ İNFAZIN YARGILANMASINA DEVAM EDİLİYOR**

Alaattin Karadağ 19 Kasım 2009'da polis tarafından vurularak öldürüldü!

19 Kasım 2009'da Esenyurt-Saadetdere Mevkii'nde Alaattin Karadağ isimli bir devrimci polis tarafından infaz edildi. Hem bacağımda, hem de göğsünde kurşun girişleri bulunan Karadağ'ın ölümünün ardından yapılan açıklamalarda önce dur ihtarına uymadığı ileri sürüldü, ardından ise ölüm orucu direnişine katıldığına ve devrimci oluşuna dikkat çekilerek, “öldürülmeyi hak etti” mesajı verilmek istendi.

Bu ülkede Karadağ'dan önce de onlarca devrimci aynı şekilde katledildi. Ve bugüne kadar bu infazlar hep aynı senaryolarla perdelenmek istendi. Polis Selahiyatları Kanunu'nda yapılan değişikliklerle ivme kazanan polis terörü ile bu tür infazlar hem sayıca arttı, hem de kapsamı toplumun örgütlü-örgütsüz bütün kesimlerini hedef alır bir biçimde genişledi.

Türkiye'de durmaksızın yargısız infazlar yaşıyor, yaşıyor! Ve maalesef bu infazlar ya tümünden cezasız kalıyor ya da etkisiz cezalarla geçiştiriliyor. Yargı mekanizması, yargısız infazları aklama mekanizması gibi işliyor. Yargısız infazlara karşı yürütülecek adalet mücadelesinin yanında saf tutulmazsa bundan sonra da farklı bir sonuç elde edilmeyecektir. Şimdi aynı mücadeleyi yargısız infazlara karşı yürütmek gerekmektedir. Zira yargısız infaz yaşama hakkına karşı işlenmiş en ağır suçlardan biridir ve bu infazlar karşısında yargı mekanizmasının işletilmemesi ise bu suça iştiraktan başka bir anlama gelmemektedir.

9 Kasım 2010 tarihinde bir yargısız infazın yargılanmasına devam ediliyor. Bu sefer yargılamanın “usulen” yapılmaması için, Karadağ'ın yaşama hakkını savunmak için ve adalet için; Baroları, hukuk örgütlerini, tüm hukukçuları, demokratik kitle örgütlerini ve yargısız infaza karşı olan, yaşama hakkını savunan herkesi 9 Kasım 2010 tarihinde Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam eden yargılamaya müdahil olmaya çağırıyoruz.

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi

Alaattin Karadağ Dava Takip Komisyonu

Tarih: 9 Kasım 2010

Saat: 10.00

Yer: Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi

Şerzan Kurt davası duruşması görüldü...**Katil polis aklanmaya çalışılıyor!**

11 Mayıs günü Muğla'da polis kurşunu ile katledilen yurtsever öğrenci Şerzan Kurt'un ölümünden sorumlu olanlar hakkında açılan dava 15 Ekim günü Eskişehir 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşma öncesinde adliye binası önünde bir araya gelen kurumlar gerçekleştirdikleri eylemle davanın takipçisi olacaklarını bir kez daha ifade ettiler.

Polis adliye binasını ve çevresini abluka altına aldı ve adliyeye girenler tek tek arandı. Duruşmadan önce yapılan basın açıklamasında BDP milletvekilleri Akın Birdal, Ayla Akat Ata, Bengi Yıldız, Hamit Geylani, Pervin Buldan ile Şerzan Kurt'un babası Ömer Kurt ve annesi Necla Kurt da yer aldı.

BDSP'nin de destek verdiği eylem, BDP, DHF, EMEP, ESP, Halkevleri, ÖDP, SDP, TKP ve TÖP tarafından örgütlendi. Eylem Muğla Üniversitesi Öğrencileri, Muğla Demokratik Yurtsever Gençlik Meclisi, Şerzan İçin Adalet ve Kardeşlik İnisyatifi'nin sloganlarla mahkeme önüne gelmesi ile başladı.

Basın açıklamasını okuyan Gürkan Çelik, Uğur Kaymaz davasında katilleri ödüllendiren mahkemenin bu davada da görevlendirildiğini belirterek şunları söyledi: “Kaymaz davasının ardından Şerzan Kurt davasının bugün burada, kentimizde görülecek olması son derece manidardır. Yetkililere soruyoruz. Eskişehir hangi kirliliğin bir parçası yapılmaya çalışılıyor? Şehrimiz, siyasi cinayetlerin amlandığı bir pilot bölge olarak mı seçilmiştir?”

Basın açıklamasının ardından İzmir Şerzan İçin Adalet ve Kardeşlik İnisyatifi adına yapılan konuşmada PVSK ile kendini meşru kılan polis terörünün son dönemde arttığına vurgu yapıldı. Sokak ortasında polis kurşunuyla, gözaltında darp edilerek, dur ihtarına uyulmaması gibi gerekçelerle katledilenlerin her geçen gün çoğaldığı belirtildi. Bu cinayetleri gerçekleştirenlerin devlet tarafından korunarak amlandığı, Şerzan Kurt davasının Eskişehir'e alınmasının arkasında da aynı fikrin saklı olduğu dile getirildi. Katil polisin aklanmasına izin verilmeyeceği söylendi.

Duruşmanın başlaması ile birlikte Şerzan Kurt'un ailesi, avukatlar ve BDP milletvekilleri adliyeye girdi. Duruşma boyunca kitle adliye önünde bekleyişini sürdürdü. Yaklaşık 350 kişinin katıldığı eylem duruşma bitene kadar adliye önünde sloganlarla devam etti.

Duruşmada, Muğla Cumhuriyet Savcısı Tarık Tuna'nın hazırladığı iddianame okundu. İddianamede Gültekin Şahin'in göstericileri dağıtmak için önce havaya, ardından ise göstericilere isabet edecek şekilde ateş ettiği ve Şerzan Kurt'un ölümüne neden olduğunu belirtildi. Yakındaki bir pastanenin güvenlik kamerasının tabancayla ateş edilme anını görüntülediği söylendi.

Kurt ailesinin avukatları ise dava dosyasının naklinin Eskişehir'e yapılmasının anayasaya aykırı olduğunu ifade ettiler. Avukatların bu naklin doğal yargı ilkesine aykırı olduğu ve hak arama özgürlüğünü ihlal ettiğini söylemelerine rağmen mahkeme avukatların talebini reddetti.

Gültekin Şahin'in tutukluluk halinin devamına karar veren mahkeme duruşmayı 8 Aralık 2010 tarihine erteledi. Kararda ayrıca Şerzan Kurt'un vurulduğu yerde keşif yapılacağı belirtildi.

Kapitalizm kadın erkek eşitsizliğini büyütüyor

Dünya Ekonomik Forumu'nun "Küresel Cinsiyet Eşitliği 2009" başlıklı yıllık raporu geçtiğimiz günlerde yayınlandı. "Kadınların sağlık, eğitim, ekonomik güç ve siyasi temsil gibi alanlarda erkekler karşısındaki durumunu ele almayı" amaçlayan raporda toplam 134 ülke arasında sıralama yapılmış. Buna göre Türkiye listenin ancak 125'inci sırasında kendine yer bulabilmiştir.

Listede ön sıralarda yer alan Kuzey Avrupa ülkeleri, "annelik ve babalık izinleri, yüksek eğitim standartları ve devletin sübvansede ettiği çocuk bakımı" vb. alanlarda dünyadaki en gelişmiş ülkeler olma özelliğini taşıyorlar. Buna göre İzlanda'nın birinci olduğu sıralamada, Norveç, Finlandiya ve İsveç ilk 10 ülke arasına girmiş bulunuyor. İngiltere'nin 15'inci, ABD'nin 19'uncu, Fransa'nın 46'ncı olduğu listede Türkiye 125'inci sırada yer alırken sağlık alanında 61'inci, siyasette 99'uncu, ekonomik katılım ve fırsat eşitliği konusunda 131'inci, eğitim konusunda ise 109'uncu sırada.

Türkiye'nin gerisinde kalan ülkeler Fas, Benin, Suudi Arabistan, Fildişi Sahilleri, Çad ve listenin sonundaki Yemen.

Raporda yer alan ülkelerin kadın erkek

eşitsizliğindeki en düşük seviyesinin sağlık ve eğitim alanında olduğu belirtiliyor. Ekonomik faaliyete katılım ve fırsat eşitliği bakımından ayrımcılık ise en uç noktalarda bulunuyor. Türkiye tüm bu alanlarda birçok Afrika ve Asya ülkesinden daha geri bir konumda bulunuyor.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde kadına yönelik sistematik hak gasplarının yaşandığı bu dönemde Türk devleti de daha beter uygulamalara imza atıyor. "Kadın erkek eşitliğine inanmıyorum" diyen T. Erdoğan böylece sahip olduğu zihniyeti açıkça ortaya koymuştur.

Türkiye'de, artan hak gasplarıyla eşzamanda, işçi ve emekçi kadınların sosyal, siyasal ve ekonomik hakları tırpanlanmış, sağlıkta yıkıma uğramışlardır. Hem üretim alanları hem de dışına itildikleri alanlarda uysal köleler haline getirilmişlerdir. Yasa ve kanunlar önünde erkek egemen anlayışla yüz yüze bırakılmış, toplumsal hayatın pek çok alanından dışlanarak evlere hapsedilmiştir.

Kapitalist dünya düzeninin kuruluşlarından biri olan Dünya Ekonomik Forumu'nun bu raporu, sermaye düzeninin nasıl da döne döne kadınlar üzerinde baskı ve eşitsizlik üreten bir düzen olduğunu itirafıdır.

Devlet kadına yönelik şiddetin sorumlusudur!

Kadına yönelik şiddet Türkiye'de kaygı verici boyutlarda. Durmaksızın artan şiddet yaygınlaşmakta ve son süreçte özellikle tecavüz şeklinde olmaktadır. Bir insanlık suçu olan tecavüzün toplum ölçeğinde yaygınlık kazanması yozlaşmanın vardığı tehlikeli boyutlara işaret etmektedir. Hemen eklemek gerekir ki, sermaye devleti ve onun bilimum kurum ve kuruluşları ise kollarını dahi kıpırdatmamakta, dahası son derece bilinçli tutum ve davranışlarla sürekli olarak bu türden suçların işlenmesinin yolunu açmaktadırlar. Dehşet verici yozlaşmanın öncelikli kurbanı kız çocukları olurken giderek onların buldukları her alana (sığınmaevleri, okul, mahalle, sokak ve eve kadar) taşmaktadır. Bunun yanısıra tecavüzü gerçekleştirenlerin bir kısmı asker, polis veya devlet görevlisi olmakta, bu ise tecavüzlerin örtbas edilmesine ya da tecavüzcülerin devlet tarafından korunmasına yol açmaktadır.

Öncesi bir yana yalnızca üç dört örnek bile şiddetin boyutlarını yeterli açıklıkta sunmaktadır. Burada dikkat çekici bir başka nokta şiddeti belgelemesi gereken kurumların bunu yapmayarak örtbas etmesi, şiddetin adeta bu alanlarda sürdürücüsü işlevini görmesidir. Özellikle de mahkeme ve Adli Tıp Kurumu'nun işbirliği içinde her defasında yaptığı tamı tamına bu olmaktadır. Bu türden örnekler genellikle bazı durumlarda kamuoyuna yansımakta ve ancak yeni bir istismar konusu olduğu ölçüde boyalı basına konu olmaktadır.

İşte bunların son süreçte öne çıkan örneklerinden biri de 7 yılın sonunda geçtiğimiz günlerde sonuçlanan N.Ç'nin davasıdır. N.Ç

memleketi Mardin'de, 2003'te, 12 yaşındayken 31 kişinin toplu halde tecavüzüne uğramıştı. Aralarında yüzbaşından, kaymakamlık yazıişleri müdürüne, ilkokul müdür yardımcısından, mahalle muhtarına kadar 31 kişinin bulunduğu sanıklardan 28'ine, 7 yılın sonunda 4 beraat olmak üzere, 8 ay ile 9 yıl arasında ceza verilerek dosya kapatıldı. Geri kalanlara ise 7 yıl boyunca ulaşılamadı!

Bu tür davalarda sık yaşanan utanç verici tablolar bu kez de görülmüştür. Davanın görüldüğü Mardin Ağır Ceza Mahkemesi, 12 yaşındaki N.Ç'nin kemik tespiti için Adli Tıp Kurumu'na başvurdu. ATK mahkemeye gönderdiği raporda N.Ç'nin kemik yaşının 15 olduğunu belgeleyince, sanıklar hakkında ceza indirimleri yapıldı. Böylelikle mahkeme ve ATK, tecavüzcüleri aklamakla kalmamış, tecavüzü N.Ç'nin yaşını büyüterek meşrulaştırmaya çalışmıştır.

N.Ç'nin maruz kaldığı insanlık suçu bununla da kalmadı. İlerleyen süreçte götürüldüğü İstanbul Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan iki yıl önce 18 yaşına geldiği gerekçesiyle çıkarıldı. 2 yıldır nerede olduğu bilinmiyor. Böylece devlet onu, kimsesinin olmadığı bu kentte bir başına sokağa atarak fuhuş tüccarlarının ağına itti.

Son süreçte çoğalan böylesi örneklerle özellikle Kürdistan'da daha çok rastlanmaktadır. Geçtiğimiz aylarda Siirt'te bir yatılı okulda yaşanan toplu tecavüz örneği bunun benzeri olmuştur. Burada da tecavüzcüler Mardin'de olduğu gibi devletin çalışanlarıydı.

Bu örnekler de gösteriyor ki kadına yönelik şiddet devletin teşviki ve yardımıyla artmaktadır.

Zindanlarda baskı ve ölüm var!

Tekirdağ F Tipi'nde tutsaklara saldırı

Tekirdağ F Tipi'ndeki siyasi tutsaklar, tek kişilik hücrelerde tutulan tutsakların koşullarının düzeltilmesi ve baskıların son bulması için 14 Ekim'de eyleme geçtiler. Bu kapsamda her gün saat 11.00'de kapı dövme eylemi gerçekleştirilirken buna müdahale eden cezaevi yönetimi tutsakların üzerine işkenceci gardiyanları saldı. Gardiyanlar sopa ve coplelarla tutsakları darp ederken bu saldırılar sonucunda 7 tutsak yaralandı. Yaralananlar ise tedavi olmaları engellenerek hücrelerinde tutuldular.

Fiili saldırının ardından koşullarda arama yapan cezaevi yönetimi, tutsakların kitaplarına el koydu ve havalandırma kapılarını kapattı.

İHD'den hak ihlallerine karşı açıklama

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, cezaevlerinde artan hak ihlallerine karşı 19 Ekim günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından "sayın yetkili hapishanelerde neler yaşandığını biliyor musunuz?" başlıklı mektup yetkililere gönderildi.

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen İHD üyeleri "Hapishanelerde tecrit, işkence, keyfi uygulamalara ve hak gasplarına son" pankartı ve dövizler taşıdılar. Basın açıklamasını okuyan Ümit Efe, son günlerde Edirne, Kandıra ve Tekirdağ F Tipi cezaevlerinde işkence ve baskıların artarak devam ettiğini belirtti.

Tecrit işkencesine karşı eylem

İHD İstanbul Şubesi, F Tipi cezaevlerinde bulunan tek kişilik hücrelere karşı 16 Ekim günü Galatasaray Meydanı'nda temsili hücre eylemi yaptı.

Galatasaray Lisesinin önünde "Tecrit işkencesine son" yazılı pankart açan İHD üyeleri, temsili olarak oluşturdukları 8 metre karelik hücre üzerine "1 saat havalandırma hakkı kullanmıştır", "Yaşam 8 metre kareye sığar mı?", "Hücre insanlık suçudur" yazılı dövizler astı. Eyleme, Yazar Cezmi Ersöz, oyuncu Nur Sürer de katıldı.

Cezmi Ersöz, hücrelerin sindirme politikası olduğunu ifade etti.

Basın açıklamasını okuyan sinema sanatçısı **Nur Sürer**, birçok cezaevi ve özeldede F Tipi cezaevlerinde uygulanan hak ihlallerine, baskı ve işkencelere karşı yetkilileri uyarmak için bir araya geldiklerini belirtti. Cezaevlerinin, olumsuzluklarla, işkencelerle, hak ihlalleri ve ölümlerle gündeme geldiğini söyleyen Sürer, "Son günlerde başta Tekirdağ, Kandıra, Edirne F tipleri olmak üzere ve diğer cezaevlerinden edindiğimiz bilgilere göre hak ihlalleri, işkence ve baskılar artarak devam etmektedir" dedi.

ATK önüne 'beyaz kefen' bırakıldı

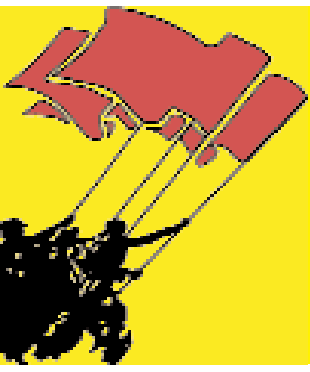
Adana'da hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle 16 Ekim günü İnönü Parkı'nda eylem yapıldı. "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın - Tecrite son" pankartı açılarak sloganlarla Adana Adli Tıp Kurumu önüne yüründü. Yürüyüş sırasında eylemcilerin bir kısmı hapishanelerdeki ölümlere dikkat çekmek için 'beyaz kefen' giydi.

Yürüyüş sonunda basın açıklaması gerçekleştirildi. Daha önce iki defa Adli Tıp Kurumu (ATK) kapısından geri gönderilen, doktorların 6 ay ömür biçtiği lenf kanseri Nurettin Soysal'ın durumuna dikkat çekildi.

Açıklamadan sonra oturma eylemi yapıldı ve 'beyaz kefenler' ATK kapısına bırakıldı.

Eylem, BDP, BDSP, Devrimci Proletarya, ESP, Halk Cephesi, İHD, Odak, TUHAY-DER ve Tunceliler Derneği tarafından örgütlendi.

Mücadele Postası

Devletin ajanlaştırma saldırısı protesto edildi!

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 15 Ekim günü İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şube binasında, devletin ajanlık teklif ettiği Cafer Çelik için basın toplantısı düzenledi.

Toplantıda BDSP adına yapılan açıklamada, Çiğli'nin Güzeltepe Mahallesi'nde oturan ve demokrat kimliği ile tanınan Cafer Çelik'e, ajanlık teklifinde bulunduğu ifade edildi. İş görüşmesi adı altında derneklere gidip kendilerine bilgi vermesi karşılığında para, iş, odun-kömür sağlanması vaadinde bulunulan Çelik'in, kendisine yapılan bu onursuz teklifi reddettiği belirtildi.

BDSP temsilcisi, bu onursuz yöntemlerin sonuç vermeyeceğini söyledi. Açıklamada ayrıca Çelik'in ajanlığı reddetmesi nedeniyle başına gelebileceklerden devletin sorumlu olacağı vurgulandı.

Toplantıda söz alan **Cafer Çelik** ise devrimcilerle ve demokratik kurumlarla bağından kaynaklı hedef seçildiğini söyledi.

İHD Yönetim Kurulu adına **Ahmet Alagöz** ise, devlet ve polis tarafından yapılan ajanlık tekliflerinin yeni bir durum olmadığını, liselerde, üniversitelerde ve mahallelerde ajanlaştırma çalışmalarının arttığını dile getirdi. Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

Toplantıda söz alan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi **Av. İmdat Ataş**, düzenin korktuğunu, korktukça saldırganlığını arttırdığını bu kapsamda yapılan saldırılardan birinin de ajanlaştırma olduğunu vurguladı. Yasal olarak da ajanlaştırma teklifinin suç olduğunu ancak ajanlaştırma uygulamasının devam ettiğini belirtti.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Fotoğraf”ın dili...

İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği'nde “Toplumsal Olaylar”ı fotoğraflamaya çalışan amatör bir fotoğrafçıyım. Yakın bir zamanda emekliliğe hak kazanacak olan bir çalışan olarak iş hayatıma devam etmekteyim. Fotoğraf makinesini elime aldığım ilk günden beri tersanelerin önünden geçerken, hayalimde, çalışan işçileri fotoğraflıyordum. Tersanelerdeki devasa gemiler, mavi gökyüzünde geometrik çizgilercesine uzanan vinçler ile bu devasa görüntülere ve yaptıkları büyük işlere oranla küçücük bedenleriyle çalışan işçiler...

Çalışan işçilere neler oluyordu. Bu tavanı gökyüzüyle kaplı, çevresi demir kapılarla kapalı alanlardan trajik ölüm haberleri gazete sayfalarına ve televizyon ekranlarına birkaç cümleyle çıkıp yok oluyordu karabataklar gibi. Orada neler oluyordu, bu her yaştan erkekler niye ölüyorlar, neden sağlıklı girip sakat ve hastalıklı olarak çıkıyorlardı. Çok zor koşullarda çalışılan ve önemli bir sermayenin var olduğu bu sektörde çalışan; seçilmiş sağlıklı genç erkekler neden halen yoksullar diye düşünürken fotoğraf çekmeyi öğrenmeye başladım. İlk deneyimlerimi toz, çamur demeden lastik çizmelerimi giyip, şantiye patronunun izni ve gözetiminde (patron oldukça yardımcı oldu bana fotoğraflayabilmem için ve işçileriyle arkadaş gibi görünüyordu) bir şantiyede fotoğraf çekmeye başladım. Keşenin altında kürekle kumu yayan işçiyi fotoğraflamaya çalışırken denize düşecektim neredeyse. Risk altında bir çalışanın fotoğrafını çekerken soğukkanlı olmak, kendini kontrol etmek ve fotoğraf çekebilmek için gereken bütün ortamı iyi bir gözlemlerle kontrol altına alıp teknik ve estetik anlamda en kritik anı yakalamanın denize düşme tehlikesi yaşayarak ne kadar zor olduğunu anlamıştım.

Pankartlarda ve sloganlarda dileklerini, şikayetlerini ve eleştirilerini dile getiren gruplarla karşılaştım. Sanki yaşadığım şehre yeni gelmişim. Öylesine ki, fotoğraf makinesinin göz deliğinden bakarak yeni doğmuş biri gibi şaşkınlıkla gözlüyor ve kendimce en ilginç anda da fotoğraflıyordum. Bir gün Türkan Albayrak'ın direniş haberini aldım ve atölye grup arkadaşlarımdan Faik Başaran ile onu fotoğraflamaya gittim. Aradan bir hafta geçtikten sonra Faik Başaran'dan bir mail geldi. Zeynel diye biri daha çadır direnişindeymiş ve ona da gidelim ama yeri Tuzla'da gitmek zor olur derken bir müddet geçtikten sonra Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları Birliği, Makina Mühendisleri Odası ile birlikte bir minibüsle gidebileceğimizi müjdeledi Faik Bey. Zeynel ve iki arkadaşı bizleri çadırda ağırladılar. Zeynel'i görünce oğlum aklıma gelmişti. Genç biriydi. Sakin ve naif bir görünümü vardı. Aklıma ilk gelen, bu ağır koşullarda bu ince vücut nasıl da zorlanır derken inançlı biriyse zorlanmaz dedim kendi kendime. Gözleri kan çanağıydı. Sordum, neden böyle diye. Toza allerjisi olduğunu söyledi. Ben de “sen buralarda değil de plazalardaki ofislerde çalışacak birisin” deyince gülüşmeler başladı hepimizde. Sordum nedenlerini çadır direnişinin, anlattı iç yüzünü gazete haberlerinin. Ölümünün sebeplerini tek tek olaylarıyla anlattıkça gözümün yaşı, heyecanım durmadı. Ben bir anneydim tam 25 yıldır hayatı sorgulamakta olan bir erkek evlada. Kolay mı ölümü genç bir delikanlının göz göre göre. Kaza olsa katlanılır ama ihmal ve tedbirsizlik ise acısı zor paylaşılır. Üç kuruşluk masrafından kaçıp ölüme göz yuman insanlık trajedisinin fotoğrafını çekip göstermek, yaymak, buna sebep olanlara insanca yaşamayı ve paylaşmayı hatırlatmak isterim.

İnsanlara olanları aktaracak olan en iyi görsel gösterge “fotoğraf”tır. Fotoğrafın dili gözdür ve göz gördüğünü inkar edemez. Gerçeği ondan kaçanlara, saklayanlara göstermenin en iyi yoludur. Bu nedenledir ki elinde fotoğraf makinesi olan kişi silahlı gibidir, fotoğraf makinesini iyi kullanan bir fotoğrafçının karşısında gizlenebilecek gerçek kalmaz.

Fotoğraf emekçisi Nurçehre Elver

Aleviler boykota hazırlanıyor

Zorunlu din derslerinin kaldırılması talebiyle 9 Ekim günü Ankara'da buluşan ve 24 saatlik oturma eylemi gerçekleştiren Aleviler eğitim-öğretim yılının ikinci döneminde zorunlu din dersini boykot etmeyi planlıyor.

Ankara'daki oturma eyleminin bir benzerini Ankara, İstanbul, İzmir, Tunceli ve Sivas gibi büyük kentlerde hayata geçirmeyi hedefleyen PSAKD, diğer Alevi vakıf ve dernekleri ile Eğitim Sen'in de eyleme destek vereceğini duyurdu.

Zorunlu din derslerini boykot kararına ilişkin açıklamalarda bulunan PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş, boykotun, Alevilerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerindeki okullarda hayata geçirileceğini söyledi. Eylemi bir hafta ve din dersi ile sınırlı tutacaklarını vurguladı.

AİHM kararını örnek gösteren Gümüş, AKP hükümetinin, mevzuatın değişmesi konusunda adım atmadığını dile getirdi.

Hükümetin tutumunu Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'ne şikayet ettiklerini belirten Gümüş şöyle konuştu:

“Bakanlar Komitesi bu işi izliyor ama AKP hükümeti burayı da yanılıyor. 3 yıldır ‘bu değişikliği yapıyoruz’ diyerek oyalıyor. Bu nedenle haklı bir zeminde olduğumuzu düşünüyoruz. Öğrencilerin devamsızlık sorununu düşünerek eylemi bir hafta ve din dersi ile sınırlı tutacağız”

Eylemle ilgili öğrenci velilerini bilgilendireceklerini ifade eden Gümüş, bugüne kadar Alevi çocuklarının okullarda yoğun baskı altında eğitimini sürdürdüğünü ve bu nedenle velilerin “fişlenir” korkusuyla çocukları eylemden uzak tutmak isteyebileceğini belirtti.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Fransa'da milyonlarca işçi, emekçi ve genç ayakta!

İşgal!

Grev!

Direniş!

Grève Générale

Union
Solidaires